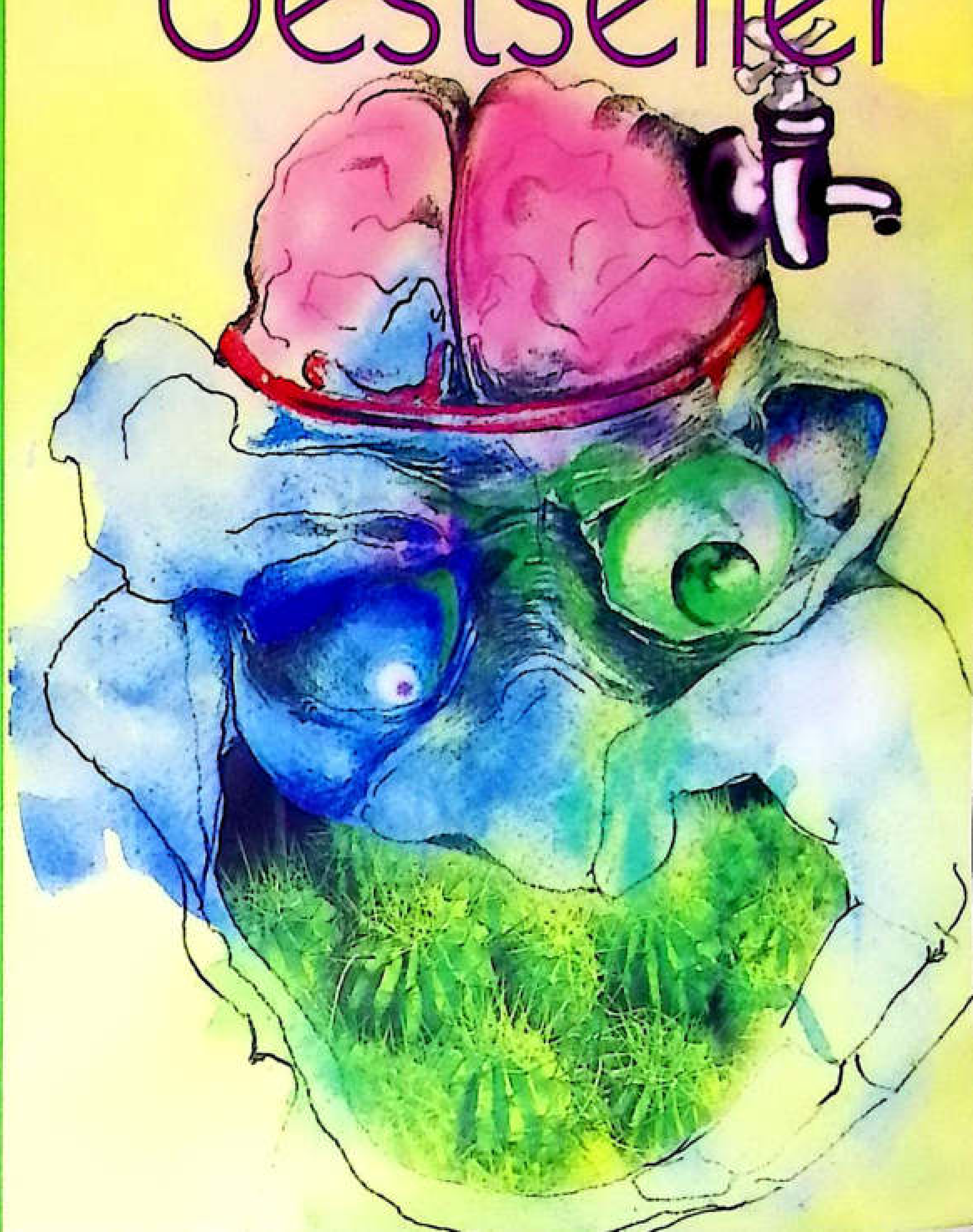
râsul lumii râsul lumii râsul
sul lumii râsul lumii râsul lu
râsul lumii
râsul

bogdan mirică

bestseller

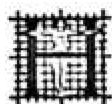

humanitas

Strâns cu ușa și în ciuda vârstei, BOGDAN MIRICĂ (n. 1978, București) are destule de mărturisit. A absolvit cursurile Facultății de jurnalism și comunicare din cadrul Universității București, promoția 2002, dar asta nu l-a împiedicat să pozeze seminud pentru *Cosmopolitan*. Are un aer suspect de blajin când îl vezi, fără ca asta să-l oprească de la câștigarea concursului „Tineret, mânia țării" lansat de *Academia Cațavencu*. În prezent este copywriter la Grafitti BBDO, și totuși lansarea în presa noastră și-a făcut-o ca pamfletar editorialist al suplimentului pentru tineret al *Cotidianului* de acum cinci ani. Când simte brânciul inspirației, dă fuga la computer și brodează pentru *Observator cultural*, *Dilema*, *Cosmopolitan* sau *Academia Cațavencu*. Are talent cu ghiotura, lucru de care îți dai seama după două fraze citite la întâmplare din ce-a scris până în prezent. Colecția „Râsul lumii" îi asigură debutul în volum, printr-un roman cu un titlu cât un pariu. Căci *Bestseller* este deopotrivă o carte excelentă și un certificat de identitate culturală.

bogdan mirică

bestseller

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coordonatorul seriei
RADU PARASCHIVESCU

Ilustrația copertei
DANIEL NICOLESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIRICĂ, BOGDAN
Bestseller / Bogdan Mirică. – București:
Humanitas, 2005
ISBN 973-50-0993-5

821.135.1-31

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

ISBN 973-50-0993-5

Bunicului meu, omul

Coordonatorul seriei
RADU PARASCHIVESCU

Ilustrația copertei
DANIEL NICOLESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIRICĂ, BOGDAN
Bestseller / Bogdan Mirică. – București:
Humanitas, 2005
ISBN 973-50-0993-5

821.135.1-31

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

ISBN 973-50-0993-5

Bunicului meu, omul

1

Murise.

Fără urmă de îndoială.

Murise pur şi simplu.

Ramon îşi dădu ultima răsuflare, marţi 13 aprilie, când limbile germanice ale ceasului elveţian arătau ora 8.54.

Oxy Duma îl privi pe cel care fusese Ramon timp de mai bine de doi ani. Îl ajutase în carieră, fusese alături de el la bine şi la rău. Niciodată nu îi criticase deciziile, aşa cum făceau ceilalţi. Ramon pur şi simplu avea încredere în el. Tăcea şi suferea alături de el, cum ar trebui să facă orice prieten adevărat.

Deşi era o fiinţă relativ emotivă, Oxy îşi impuse să nu plângă. Lui Ramon nu i-ar fi plăcut. El era o fire solară, dezinhibată, ludică. Un optimist incurabil.

Marţi e o zi ca oricare alta, îşi spuse Oxy Duma, aşa că de ce mă miră faptul că Ramon a murit tocmai astăzi? Şi totuşi, ar fi preferat să fie oricare altă zi, *dar nu acea zi.*

Oricare zi, dar nu *acea zi.*

Oxy ştia că orice obsesie se naşte prin canalizarea întregii energii asupra unui aspect al vieţii. Nu voia să facă din moartea lui Ramon un eveniment. Îi fusese drag, dar până la urmă cât de mult te poţi ataşa de ceva sau de cineva în viaţă?

La dracu' cu Ramon! își spuse Oxy, dar imediat își dădu seama că nu putea să-l dea dracului pur și simplu, ca și cum ar fi fost un străin. Omul Oxy Duma nu fusese niciodată un monument de sensibilitate, dar uitarea instantaneu forțată era un act de rea-voință. Iar reaua-voință era ceva cu mult peste voința lui.

Se atașase de Ramon într-un mod simplu și implicit. După ce trecuse prin toate fazele dragostei neerotice, adică atenție, plăcere, nebunie, idolatrie și fetiș, Oxy găsise calea dreaptă a atașamentului salubru și viril în același timp.

Oxy Duma moștenise integritatea de la tatăl său, un bărbat dintr-o bucată, care fusese un renumit inventator de substantive ieșite din comun.

Dar, din păcate, Ramon murise cu numai câteva minute în urmă, iar cuvintele și gândurile retrospective deveniseră de prisos.

Într-o lume plină de incertitudini legate de evoluție, subconștient și potențiale universuri paralele, Oxy Duma avea certitudinea că moartea lui Ramon lăsase un gol în viața lui. Un gol care nu putea fi umplut cu nimic altceva.

Era drept însă că nu era un gol mare. Era un gol mai degrabă mic, cel mult mic spre mediu.

Până la urmă, cât de mare poate fi golul pe care ți-l creează moartea unui cactus?

Oxy privi pentru ultima oară tulpina sufocată de apă. Dacă strângeai de ea, ai fi putut observa apa mișcându-se printre fibrele vegetale. Ramon se înecase cu propria vomă vegetală, asemenea unui star rock.

Oxy înțepă tulpina cu vârful unui creion și lichidul începu să se scurgă leneș și verzuliu. Abia acum înțelegea Oxy ce simțea un medic legist când deschidea un

cadavru. Era o experiență sufocantă și fascinantă în același timp.

Tulpina neînsuflețită a lui Ramon trebuia deschisă până la ultimul spin. Oxy voia să descopere misterul vieții și al evoluției, iar Ramon i se părea un început promițător.

Țesuturile tulpinii erau inconsistente. Pulpa cărnoasă se subțiase, devenind o umbră uscăcioasă a celui care fusese Ramon. Lichidul lăptos din frunză, specific oricărui cactus, fusese înlocuit de o apă murdară, de un verde violaceu.

Probabil că murise de mai multe săptămâni, dar, prin cine știe ce minuni ale inerției, abia astăzi căzuse din picioare. Din tulpină, de fapt. Așadar, moarte clinică, își spuse Oxy, zâmbind profesional. Ramon era, probabil, *primul cactus din familia cacteelor care devenise o legumă.*

Cineva premeditase saturarea lui Ramon cu apă?

Oxy rămase câteva clipe pe gânduri, jucându-se cu creionul pe care-l folosea pe post de bisturiu. Nu! Nu! Mergea prea departe cu supozițiile! Nici unul dintre colegii săi de serviciu n-ar fi putut fi atât de cinic încât să profite de hulpavitatea inconștientă a bietei plante și să-i dea mai multă apă decât ar fi avut nevoie.

De mai bine de cincizeci de propoziții, Oxy Duma încerca să dezlege misterul cactusului înecat. Singura explicație plauzibilă, pe care ar fi putut-o accepta în ultimă instanță, era aceea că femeia de serviciu, cu solicitudinea ei tâmpită, îi turnase cactusului multă apă, *să aibă toată săptămâna* (își închipui Oxy posibila ei explicație). Dar idioata nu se gândise că un cactus nu e ca un om, să-și dozeze hrana? Nu, se pare că nu se gândise. La rândul său, nici Ramon nu-și putuse depăși condiția vegetală pasivă și se mulțumise să înghită toată apa, ceea ce se dovedise a-i fi fatal.

Da, cu siguranţă fusese femeia de serviciu, pentru că altcineva nu avea cine să fie. Borac, îngrijitorul, era un om care-şi vedea de treburile lui, iar Oxy Duma pur şi simplu nu şi-l închipuia furişându-se numai ca să-i ude lui cactusul.

Ah, ce-ar mai fi muştruluit-o pe femeia de serviciu, dacă astăzi nu ar fi fost ziua în care urma să fie dat afară!

Concedierea îi displăcea oarecum, dat fiind că depozitul său din bancă fusese lichidat înainte de a fi creat, din motive de neeligibilitate. Fusese vorba de un avort bancar.

Dacă nu s-ar fi pus problema subzistenţei, chiar i-ar fi plăcut să-şi aloce o mică vacanţă. Oxy Duma se săturase de colegii lui, se săturase de publicitate, de produsele de igienă intimă pentru care trebuia să facă reclame sofisticate şi empatice.

Voia să-şi cultive obsesiile, să-şi descopere anxietăţile, să mănânce mai multă fasole, să petreacă mai mult timp cu prietenii, să descopere sensurile tenebroase ale vieţii, să omoare gândaci, să facă flotări, să scrie, să pescuiască, să scrie?...

Nu, ăsta nu era unul dintre gândurile sale obişnuite. De unde şi până unde el, Oxy Duma, probabil viitor ex-art director la agenţia de publicitate Lepras, McBurger & McTampon, să scrie? Ce ar fi putut să scrie? Niciodată nu scrisese mai mult decât lista de cumpărături care conţinea mereu aceleaşi *brânză, ardei, roşii, banane* şi *iaurt*. A! A! Şi o dată scrisese în zăpadă *Zoe mănâncă caca*, dar asta fusese demult, iar Zoe, căţeaua lui, murise într-un accident de dresaj.

Nu că n-ar fi ştiut să scrie... dar era o fire sincretică şi nu-i plăcea modul restrictiv de a comunica prin intermediul cuvintelor. Poate acesta era şi motivul din cauza

căruia majoritatea oamenilor spuneau despre Oxy Duma că este arogant şi refuză să comunice cu ei. Dar Oxy pur şi simplu experimenta, uneori fără ca măcar el însuşi să ştie acest lucru. În fine, firul ideilor se rupsese şi nu avea de gând să-l reînnoade.

Pe lângă asta, fusese chemat în biroul preşedintei agenţiei, Miss Lepras, cea cu acnee.

Oxy ridică mâna pentru a bate, dar mai înainte ca mâna lui să ia contact cu lemnul uşii, dinăuntru se auzi o voce puternică, bătătorită de hectare de tutun:

Intră, domnule Duma!

Oxy Duma pătrunse cu un fel de sfială parţial necontrolabilă, concretizată printr-o mişcare browniană a bărbiei. Pe măsură ce înainta către biroul domnişoarei Lepras, reuşi să-şi controleze respiraţia, făcând câteva exerciţii pe care le învăţase la ultimul — şi singurul, de altfel — curs de yoga la care participase.

Domnişoara Lepras trona în spatele biroului masiv, ascunsă după coşurile grase care îi înfloreau cu generozitate pe faţă. În momentele sale de sado-masochism, Oxy se întreba cum ar fi să o sărute pe bubuşoarele alea, dar aceste momente, slavă latinilor care au inventat zicala *homo morbidum est, naturalia morbidis ipso alegoria*, treceau destul de repede.

Domnule Duma, începu *mademoiselle* Lepras cu începutul, aşa cum îi stă bine unui manager, eşecul este premisa succesului şi tocmai de aceea...

Auzind acestea, Oxy Duma clipi şi îşi dădu seama că venise momentul să treacă la un alt capitol...

2

...al vieţii sale.

Datorită faptului că biroul său se afla la intersecţia străzilor 44 şi 29, nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că până la barul lui Micchi nu erau decât doi paşi, maximum patru (asta presupunând că pe unul l-ai fi făcut în direcţia greşită).

La ora la care Oxy fusese concediat, adică 10 dimineaţa, barul tocmai se deschidea. Până când Oxy îşi strânse toate obiectele de pe birou, micţionă pentru ultima oară peste capacul din toaleta biroului şi coborî cele 28 de etaje, se făcu ora 10.17. Mersul pe stradă îi consumă lui Oxy fix 4 minute. În total, 10.21. Un taximetrist călcase un pieton neatent, ceea ce-i mai răpi lui Oxy 3 minute şi 50 de secunde de contemplare şi meditaţie asupra condiţiei umane. Aşadar, 10.24 şi 50 de secunde. Uşa barului lui Micchi era într-o condiţie destul de proastă, şi de fiecare dată când cineva încerca să o deschidă, trebuia să-şi încordeze muşchii puţin. Ceea ce, în cazul lui Oxy, însemnă un efort suplimentar de 8, maximum 10 secunde. În total, 10 şi 25 de minute. Aşadar, drumul de la agonie către extaz îi luă lui Oxy Duma 25 de minute. Era un nou record personal.

Micchi nu era la bar.

De fapt, nu mai era din 1984, când murise în urma unui atac de panică, urmat de un atac cardiac. În schimb,

nepotul lui Micchi, tot Micchi şi el, cunoscut sub numele de „Micchi Două-Trei Degete“, era.

I se spunea „Două-Trei Degete“ pentru că îşi tăiase două degete încercând să desfacă o conservă de peşte, care până la urmă se dovedise a fi şi cam veche. Partea bună fusese că, nemâncând conserva, nu se îmbolnăvise de botulism. Partea proastă era că acum avea numai trei degete la o mână, opt la ambele mâini şi doar 18 la toate membrele.

Pentru că îşi tăiase două degete, unii îl porecliseră „Micchi Două Degete“. Pentru că rămăsese cu alte trei degete întregi, alţi cunoscuţi îl numeau „Micchi Trei Degete“. Cei mai mulţi însă aproximau şi-i spuneau „Micchi Două-Trei Degete“.

Salut, Micchi! spuse Oxy, savurându-şi ultimele momente de veselie înaintea depresiei. Salut! repetă el şi îşi dădu seama că depresia trecuse deja şi că ajunsese din nou la veselie.

Micchi prepara un *Bloody Mary Poppins* şi tocmai storcea o roşie pentru a-i lua şi ultima picătură de suc. Micchi era inventatorul unui mecanism care putea stoarce de la orice fruct sau legumă peste 99,78% din zeamă. Acest mecanism se chema *Fecioara de fier pentru fructe şi legume.*

Gringo viejo, ce faci la ora asta la mine în bar? Nu ar trebui să fii la serviciu şi să faci reclame care să le convingă pe femei că tampoanele sunt cea mai mare invenţie de la roată încoace? întrebă el cu o urmă de dispreţ.

Micchi era un tradiţionalist şi nu credea în tampoane.

Oxy se aşeză la bar şi îşi înnodă mâinile sub bărbie.

Dintre toţi dobitocii din oraşul ăsta, eu sunt singurul care a fost concediat astăzi, marţi, 13 aprilie. Cum ţi se pare chestia asta, dragul meu Micchi?

13 aprilie, ai spus?

Exact!

Astăzi este 13 aprilie?

Oxy își privi prietenul cu o urmă de nedumerire.

Știu că șansele sunt de 1 la 365 și că ți se pare foarte greu de crezut, dar astăzi chiar este 13 aprilie, spuse Oxy Duma. În plus, informația mai importantă era că am fost concediat...

Dar, dragul meu, astăzi este ziua ta! exclamă Micchi Două-Trei Degete entuziasmat. 13 aprilie este ziua ta de naștere!

Hmmm...

Da, Micchi avea dreptate. În urmă cu 33 de ani, Oxy Duma vedea pentru prima oară lumina neonului de maternitate.

La mulți ani, prietene! Vrei o *Bloody Mary Poppins*? întrebă Micchi, încă sub vraja nașterii lui Oxy.

Sigur, sigur. Mi-e gâtul uscat ca un cur de bebeluș. Proaspăt șters..., adăugă Oxy, dându-și seama că o astfel de comparație nu era nici nimerită și nici relevantă.

Micchi apucă două pahare cu cele opt degete ale sale și turnă din băutura pe care o preparase. Adăugă mirodenii și aruncă în pahare câteva cuburi de gheață. Din păcate, Micchi Două-Trei Degete nu era prea îndemânatic, așa că nu nimeri paharele. Încercă din nou, dar chiar era greu să arunci precis un cub de gheață, cu numai trei degete la o mână.

Și acu' ce-o să faci, Oxy? O să te angajezi la altă agenție de publicitate? întrebă Micchi, eșuând pentru a treia oară.

Oxy se uită ca și cum tocmai se trezise dintr-un vis. Să se angajeze la altă agenție? Ce-i drept, nu se gândise la așa ceva. Se uită la ceas. Pe de altă parte, era la fel de adevărat că fusese concediat de 32 de minute, ceea ce

nu era chiar un interval prea mare de timp pentru a-și face planuri de viitor...

Nu știu ce o să fac. Deocamdată o să trăiesc din economiile pe care le-am făcut, iar de... poimâine, spuse el, după câteva clipe de calcul, o să-mi caut ceva. Până atunci am de gând să mă bucur de fiecare secundă pe care mi-o rezervă destinul.

Ai putea să devii un pictor de succes.

Nici gând! protestă Oxy cu vehemență. Nu am făcut șase ani Facultatea de Artă ca să devin pictor, nici măcar unul de succes.

De fapt, ceea ce spunea Oxy era parțial adevărat. Absolvise Facultatea de Artă, dar secția *plastilină galbenă*, ceea ce nu era chiar totuna cu Facultatea de Artă, oricare altă secție. Din motive care erau adânc înrădăcinate în egoul lui, se ferea să spună de secția *plastilină galbenă* pe care o frecventase șase ani.

Nu, domnule, continuă el, în timp ce sorbea din băutură, cu o privire luminoasă și cutezătoare. Lucrurile nu se vor opri aici. O să fac ceva cu viața mea! Ceva mai mult decât să fac reclamă tampoanelor cu aripioare, cu beretă, cu față dublă, cu miros de portocale, cu asperități în zigzag, cu textură de *jojoba*, sau celor cu două capete...

Te poți face pilot de curse, spuse Micchi.

Am probleme cu polaritatea.

Toreador.

Când văd sânge, văd roșu în fața ochilor...

Mi se pare normal... ăăă... salvamar?

Nu pot, nici de-aș vrea, sufăr de agorafobie.

Adică?

Mi-e teamă de spațiile deschise.

În apă, spații deschise? Poți să înoți înconjurat de colac.

Oxy Duma stătu o clipă pe gânduri.

Hmm... Nu vreau să risc...

Deci cad şi următoarele: pescar, pirat, scafandru şi căpitan de navă.

Exact.

Controlor de trafic aerian.

Poftim? întrebă Oxy neatent şi Micchi realiză că era mai bine pentru umanitate să nu repete sugestia.

Preot? continuă el.

Nu pot să mă trezesc duminica mai devreme de prânz...

Militant Greenpeace...

Sunt daltonist şi n-aş şti niciodată dacă lucrez pentru Greenpeace sau pentru Red Cross...

Într-adevăr, situaţia ar fi confuză. Ninja?

Ah, urăsc negrul, s-a demodat şi mă face să par slab.

Atunci n-ai decât să jefuieşti bănci! explodă Micchi, ajuns în pragul disperării.

Oxy se uită la Micchi de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Sorbi ultima înghiţitură de băutură şi rămase pe gânduri. *Asta era!* exclamă el mental.

3

Avea să scrie un roman despre umorul ezoteric. Una dintre acele cărţi pe care le citeşti şi nu numai că nu le uiţi, dar le transmiţi şi generaţiilor următoare. Pagini întregi, şi în timp ce se gândea Oxy le vedea aievea, pagini întregi care descriau pe îndelete, fără pic de grabă, alchimia fascinantă a umorului de calitate. Avea să-şi dedice viaţa, sau dacă nu viaţa, atunci cel puţin un an din viaţa sa avea să fie dedicat textelor care vorbesc despre sinusoidala umorului în conştiinţa umană. Pentru că asta era umorul până la urmă: o scurtătură a raţionamentului pe care-l practici în dialectica obişnuită.

Oxy înţelese că practic nu mai era decât o chestiune de detaliu să scrie cartea. Elementele le avea, *grosso modo*, ce-i drept. De fapt, dacă era să fie exact până la capăt, marea majoritate a elementelor îi lipseau, dar avea să le găsească.

Cartea nu trebuia să aibă multe pagini. Doamne fereşte! Cu ani în urmă, Jean Marie Arouet spusese că cea mai sigură cale spre a te plictisi este să încerci să spui totul. Oxy rămase o clipă în plus pe gânduri, întrebându-se cine era Jean Marie, din moment ce tocmai îl citase. Stătu. Stătu. Era Voltaire, un scriitor care trăise cu câteva sute de ani în urmă şi care — de dragul adevărului — nu avea nici o reprezentare concretă în mintea lui Oxy. Probabil că citise despre el în vreun almanah.

Chiar dacă nu era mare, cartea avea să fie valoroasă. Un fel de ghid practic care urma să dezvăluie hățișurile celui mai complex demers uman pe care ți-l puteai imagina. Umorul ezoteric. Finalul apoteotic. Cea mai bună glumă, cu cea mai înspăimântător de neașteptată poantă. Valuri de proteste și admirație, ură și prostrație, fără îndoială că toate acestea aveau să se petreacă în cel mai scurt timp.

Între timp, Micchi Două-Trei Degete îi mai turnase un *Bloody Mary Poppins*, iar Oxy abia dacă mai avu timp să soarbă o gură. Gândurile îl copleșeau de-a binelea.

Totul începea undeva în negurile omenirii, atunci când *pitecantropus erectus* începuse să conștientizeze că era un *zoon politikon*. Prin urmare, dimineața se întâlnea cu vecinii, cu care nu putea sta de vorbă, din moment ce nici măcar nu începuseră să articuleze. Pur și simplu se întâlneau și contemplau un minunat răsărit de soare, după care împărțeau o ciozvârtă de pterodactil, unii dintre ei mureau de apendicită sau pur și simplu de răceală, apoi se făcea noapte și dacă aveau noroc descopereau focul, dacă nu, aveau să aștepte pe cineva mai inteligent care s-o facă în locul lor, iar a doua zi totul reîncepea și se desfășura la fel ca în ziua precedentă.

Totul până într-o zi când cineva încercă să-i transmită o informație vecinului. Arătă cu mâna undeva în depărtare, scoțând sunete aproape imposibil de redat în scris: agggggddddggggghhhhhhîîîîîî^^%%%!!!

Vecinul îl privi oarecum intrigat. Ce voia de la el? Bineînțeles că nu se întrebase cu atâtea cuvinte, dar în esență aceasta era nedumerirea lui. Fără să stea prea mult pe gânduri, luă un femur de TRex și-i arse scandalagiului una în scăfârlie. Victima îl privi iluminată, dar nimeni nu poate ști exact care fuseseră gândurile ei în

acea clipă. Se prăbuşi, iar acesta deveni primul omor premeditat din istoria omenirii.

Mort, îşi zise Oxy şi zâmbi, intuind germenii umorului ezoteric care se contopeau cu însăşi apariţia omului. Umor absurd, dar cu atât mai plin de vitalitate. Poantă puternică, neaşteptată. Pentru început, Oxy era chiar mulţumit. Atunci observă că Micchi îi mai turnase două degete de băutură, cu cele trei degete ale sale.

Plec, spuse Oxy, dând pe gât un deget de băutură.

Apoi se răzgândi şi dădu pe gât şi cel de-al doilea deget.

4

Cel mai bun prieten al lui Oxy era Markus, un bărbat frumos, a cărui singură problemă în viață era o șuviță rebelă de pe frunte. Era unul dintre acei fericiți ai sorții cărora lucrurile le ies aproape întotdeauna așa cum vor. Asta însemna inclusiv un penis de dimensiuni colosale. Fabuloase. Gargantuelice.

Markus asculta muzică clasică și era semibisexual, ceea ce însă nu-l făcea să fie heterosexual 100% sau homosexual 100%.

Oxy intrase în cameră de câteva minute, dar asta nu produsese nici o schimbare majoră în ecosistemul lui Markus.

Markus, începu Oxy entuziast, cred că am pus mâna pe una dintre cele mai mărețe idei ale omenirii. O să scriu o carte bazată pe această idee!!

De fapt, Oxy era atât de entuziasmat încât mai puse un semn de exclamație. !

Markus își mânji o banană cu cremă de ciocolată.

Oxy, de ce crezi că Shakespeare a fost și este considerat cel mai mare dramaturg al omenirii? întrebă el, ignorându-și în mod vădit vizitatorul.

Oxy se uită chiorâș, neînțelegând unde voia să ajungă prietenul său.

De ce crezi...

Nu înțeleg unde vrei să ajungi...

Markus clătină din cap plictisit. Mușcă din banană cu poftă și simți că are buzele senzuale. Zâmbi plin de sine.
Oxy, în viață totul se reduce la încrederea de sine. Absolut totul! Restul sunt detalii nesemnificative ale vieții...
Și unde vrei să ajungi?
Mi-ar plăcea să devin actor, spuse Markus modest.
Poftim? întrebă Oxy, și mai nedumerit ca la început.
Oxy Duma realiză că Markus și cu el se aflau în propoziții paralele.
Shakespeare a ajuns cel mai mare dramaturg al lumii pentru că a crezut că poate face acest lucru. Iar eu cred că pot să devin actor, continuă Markus, cu buzele ajunse la apogeul senzualității și mușcându-le cu poftă.
Oxy Duma știa că discuția ajunsese într-un punct în care nu mai putea fi continuată decât dacă o abandona. Așa că tăcu preț de câteva secunde. Apoi, pentru a fi sigur, mai tăcu alte câteva minute. Markus se mulțumi să mănânce banana, zâmbind îngăduitor.
Te cunosc de prea multă vreme ca să mă înșel în privința ta, continuă el. Țintești prea sus. Nu te gândești la ceilalți. Întotdeauna ai fost atras de subiecte care nu sunt la îndemână: Andropauza la țestoasele din Galapagos, simfoniile pe două note, mecanismul psihologic care îi face pe oameni să scuipe... De data asta ce mai ai? Despre ce o să fie cartea ta?
Pentru prima oară în acea după-amiază, cei doi prieteni păreau să discute într-adevăr *unul cu celălalt*.
Umor ezoteric, raspunse Oxy dintr-o suflare.
Markus se înecă pe dată cu banana.
Adică? întrebă el.
Adică... umorul, care știi ce înseamnă, și... ezoteric, adică un lucru care li se revelează numai anumitor persoane și în anumite circumstanțe.

Şi ce vrei să demonstrezi cu asta? întrebă Markus circumspect.

De ce ar trebui să demonstrez ceva?

Pentru că tot timpul vrei să demonstrezi ceva, spuse Markus.

Oxy se uită puţin confuz. Oare ce voia prietenul său să demonstreze că ar fi vrut el să demonstreze? Şi mai ales, ce legătură avea umorul ezoteric cu asta?

Să-ţi spun eu, continuă Markus iritat. Vrei să le arăţi celorlaţi, pentru a nu ştiu câta oară, că eşti mai deştept decât ei. Or, lucrul ăsta n-o să se întâmple... şi ştii de ce?

De ce? întrebă Oxy, deşi nu înţelesese nimic de la bun început.

Oricum simţise că era bine să pună întrebarea *De ce?*

Pentru că n-o să poţi să scrii o carte despre umorul ezoteric. Şi ştii de ce?

Oxy avu un sentiment de *deja-déjà vu.*

De ce?

Pentru că ai atât de puţin simţ al umorului, încât se poate spune că nu ai umor deloc!!!

5

Asta cu siguranță că schimba lucrurile cu 180 de grade. Sau poate chiar cu mai mult. Putea oare să fie vorba de 360 de grade? Nu, în nici un caz! Asta l-ar fi adus exact de unde plecase, ceea ce ar fi însemnat că admitea că nu avea umor.

Oxy știa că nu de puține ori făcuse glume la care râseseră mai multe persoane. Pe când era adolescent, fetele îl găseau chiar atrăgător pentru că era un tip haios. Făcea poante, oamenii se strângeau în jurul lui, iar el se simțea foarte bine în pielea lui. Își aducea aminte foarte exact că se simțea bine. Dar ce glume făcea? Aproape că îi era teamă să încerce să-și amintească vreo glumă din acea perioadă, pentru că într-un fel simțea că nu avea cum să-și aducă aminte. La el cel mai important lucru era spontaneitatea. Or, nu putea să uzeze de *spontaneitate premeditată*. Pentru el erau importante circumstanțele. De fapt, dacă se gândea mai bine (și deși nu-i plăcea, trebuia să o facă), el era inventatorul umorului circumstanțial.

Dar mult mai important era faptul că el, Oxy Duma, credea despre sine că era înzestrat cu simțul umorului pentru că râdea. Or, după el, aceasta era principala calitate a unui om cu simțul umorului. Reușea să vadă partea amuzantă a lucrurilor sau a evenimentelor. Iar dacă nu exista o parte amuzantă, o inventa.

Oxy știa că unii oameni pot cataloga acest tip de atitudine drept „a râde ca prostul". Dar i se părea mult mai benefic să râzi ca prostul decât să fii trist ca prostul.

Oxy Duma se uită spre sine cu câtă obiectivitate se putea uita cineva la sine însuși și își dădu seama că prietenul său Markus nu avea dreptate.

Prietene, îmi pare rău, dar te înșeli în privința mea. Am simțul umorului, și încă din plin.

Oxy aruncă o privire sfidătoare, de care Markus se feri în ultima clipă.

Spune-mi o glumă, îl somă Markus fără menajamente, în timp ce Oxy rămăsese cu gura deschisă, negăsind un răspuns suficient de rapid și de relevant.

Dar umor ezoteric nu înseamnă glume, îngăimă el într-un târziu, dându-și însă seama că nu era suficient de convingător.

Atunci făcu singurul lucru onorabil pe care îl putea face, dată fiind situația. Plecă.

Nu că l-ar fi obosit neapărat confruntarea, dar deocamdată avea treburi mai importante de făcut decât să stea la palavre cu prietenul său din copilărie, cu care oricum nu prea mai avea multe subiecte de epuizat. Și în fond, dacă Markus avea dreptate, el ce mai putea să facă?

Această carte era singura lui speranță. Avea să-l salveze financiar și spiritual, așa cum Nizoralul îți îndepărtează mătreața și-ți dă încredere în tine.

Totul era să intre în starea de spirit propice creației. Pe când lucra la agenția de publicitate, era considerat printre cele mai prolifice persoane de la Departamentul de Creație. Dar ce-l făcea atunci să găsească concepte sugestive pentru un anumit produs sau serviciu și ce-l împiedica acum? El era același, mintea era aceeași, așa că pur și simplu nu înțelegea. Ce era, ce-l făcea, ce îl băga în priză, ce...?

Stresul! Era stresat tot timpul! Era stresat şi tocmai de aceea ideile i se buluceau în minte ca nişte păstrăvi electrocutaţi! Era plătit să gândească la comandă. Creierul lui acţiona superb la stimuli care conţineau un procent mare de stres. Acum, că descoperise cornul abundenţei creative, nu-i rămăsese decât să inventeze o metodă prin care să se streseze cât mai eficient.

Se gândi la o potenţială calviţie, la impotenţă şi la gaura din stratul de ozon. Nimic. Nu simţea nici cea mai mică fărâmă de stres.

Odată ajuns acasă, Oxy se tolăni pe canapeaua din living.

Elaborarea cărţii (deocamdată doar mental) începuse să-i mănânce mult timp din viaţă, ceea ce era un semn bun. Balzac dormea câteva ore pe noapte, iar Hemingway scria în picioare. El era ceva mai leneş, dar mintea trebuia să-i funcţioneze la parametrii marilor autori.

Şi deodată Stephen King îl lovi ca o ghiulea în moalele capului. Asta pentru că regele King scria câte 40 de pagini pe zi. El nu avea cum să ajungă atât de prolific, dar până la urmă se consolă cu gândul că nu era peşte şi că nu trebuia să fie prolific.

El era un intelectual care-şi cântărea cu atenţie fiecare cuvânt, fiecare frază, semn de punctuaţie, figură de stil şi mai ales spaţiu liber. Voia să intre în istoria literaturii, printre altele, şi ca scriitorul cu cele mai puţine spaţii albe din interiorul cărţilor.

În timp ce se gândea la toate aceste lucruri, printr-un proces cognitiv complex şi necunoscut, Oxy reîncepu să se gândească la ceea ce se gândise de la bun început. La o metodă de autostresare care să-i împingă creativitatea de la spate. Se mişca prin casă nervos, ca un leu într-o cuşcă prea mică. Cu siguranţă că dacă l-ar fi surprins

cineva în mijlocul demersului creativ, l-ar fi luat drept scriitor în căutarea muzei. Sau l-ar fi comparat cu un leu într-o cușcă prea mică.

Deodată, Oxy Duma avu o revelație. Dacă ar fi fost stresat, unde s-ar fi dus pentru a-și rezolva problema? La psihanalist! Teoretic, psihanalistul ar fi trebuit să aibă cheia problemelor lui.

Astfel, romanul începea să se contureze încet, dar sigur.

Oxy Duma zâmbi, iar apoi nu mai zâmbi.

6

de fapt, ce doriți de la mine?

Psihanalista îl privea amical, deși se putea observa o oarecare iritare pe fața ei.

Oxy îi citi privirea mai bine decât ar fi putut să o facă psihanalista însăși și atunci avu un moment de iluminare: poate că nu avea să-l ajute și poate că nu acesta era locul cel mai potrivit în care să caute o sursă de documentare pentru cartea sa.

Știa însă — de fapt, era absolut sigur — că voia să facă sex sălbatic cu acea femeie. Simțea nevoia desfrânată de a-i mușca sfârcurile, de a o arunca pe o blană de pinguin, dacă exista așa ceva, și de a-i spune povestioare obscene din *Kama Sutra*, care să o aducă pe culmile excitabilității. Oare psihanalista era tipul de femeie excitabilă auditiv? Dacă da, misiunea nu era deloc ușoară. Întotdeauna trebuia să adopți tonul optim. Oxy avea o voce plăcută, așa că cel puțin de o grijă scăpase.

Va trebui să creați o presiune foarte mare asupra creierului meu, care se va speria și va scuipa din el conceptele creative unul după altul. Dar nu este chiar simplu, continuă Oxy Duma însuflețit. Pentru aceasta, va trebui ca mai înainte creierul meu să încerce acel sentiment sublim de claustrare, să am acea senzație minunată că-mi pocnește capul!

Psihanalista tăcu vreo câteva clipe. Apoi rămase mută. După care nu mai scoase nici o vorbă.

Înţeleg, răspunse ea într-un târziu. Nu vă supăraţi că vă întreb, ce vârstă aveţi?

Doamne fereşte! Să mă supăr? Nu numai că nu mă supăr, dar mă simt onorat să vă spun. Mă aflu la vârsta marilor realizări.

Psihanalista era o persoană răbdătoare.

Iar eu sunt la vârsta Marilor Bărbaţi. Am împlinit 33 de ani.

Sindromul infantilismului supradimensionat, îşi zise psihanalista, clătinând din cap, de la stânga la dreapta, ceea ce din unghiul în care se afla Oxy se vedea de la dreapta la stânga.

Psihanalista privi în gol. Văzând-o, Oxy Duma râse înţelegător.

Aţi avut vreodată sentimentul că întreaga omenire depinde de dumneavoastră?

Ei bine...

Nu? o întrerupse Oxy nerăbdător. Nu? Ei bine, aţi pierdut foarte mult! Este un sentiment măreţ! Grandios! Dar în acelaşi timp este şi o imensă responsabilitate. O imensă responsabilitate, accentuă Oxy. Vă rog să mă scuzaţi pentru o clipă, mai spuse el, îndreptându-se către baie.

Vomită.

Vomită cum nu mai vomitase de când era copil şi mânca îngheţată cu alune. Misiunea salvării lumii îi provocase lui Oxy Duma o indigestie cumplită. Vomită din nou, aproape cu pasiune, strângând veceul în braţe ca şi cum ar fi fost o persoană dragă.

Reveni înviorat în camera psihanalistei. Zâmbea.

Psihanalista zâmbea la rândul ei.

Domnule Duma, sinceră să fiu, nu cred că veţi reuşi să salvaţi lumea.

Oxy zâmbi. Deschise gura pentru a spune ceva, dar psihanalista îi luă vorba din gură.

Acum vorbesc eu, spuse ea cu un calm autoritar. Vă erijați în salvatorul omenirii, domnule Duma, dar lumea nu vrea să fie salvată. Și chiar de-ar fi așa, nu cred că dumneavoastră ați fi persoana potrivită pentru asta. Mai degrabă eu sunt această persoană!

Oxy își simți bărbia jucându-i din cauza indignării. La urma urmelor, cine se credea femeia asta? Își drese glasul, dar psihanalista băgă de seamă că voia să spună ceva și sări din nou la atac.

Sunteți al șaptelea pacient pe ziua de astăzi. Primii șase au fost unul Napoleon, altul Nero, fratele mort al lui Elvis, doi Maica Tereza și unul care pretindea că a găsit formula matematică a dragostei. Ei bine, mai bine să aflați de la mine decât de la altcineva, dar faceți parte dintr-un grup foarte select. Este vorba despre ceea ce oamenii numesc vulgar nebunie...

Doamnă, cred că mergeți prea departe cu afirmațiile, spuse Oxy indignat.

Domnule, nu-mi pasă ce credeți dumneavoastră... Scuzați-mă că umblu fără menajamente, dar viața mi-a dat câteva lecții dure, spuse femeia, în timp ce-și scotea din buzunar câteva pilule pe care le dădu pe gât, spre ușoara stupefacție a lui Oxy Duma.

Psihanalista și Oxy Duma se priviră țintă.

Oxy citi nebunia în ochii psihanalistei.

Psihanalista își văzu propria nebunie, reflectată în ochii lui Oxy Duma.

Viața e o curvă! spuse psihanalista și în acea secundă Oxy Duma înțelese că era esențial pentru viața sa să plece imediat din acea cameră.

Dădu să se ridice, dar psihanalista îl prinse de încheietura mâinii. Avea degete puternice. Îi făcu semn că vrea să-i spună ceva. Oxy își apropie urechea.

Viața e o curvă, spuse psihanalista șoptit. Cât despre acel cățeluș, cât despre acel cățeluș de pe drumul de țară... chiar nu am avut nici o vină... nu aveam mai mult de 140 de kilometri la oră, chiar n-am avut cum să-l evit... chiar n-am avut... înțelegeți?

Oxy trăgea deja ușa după el.

7

Ce capitol scurt al vieții mele, își zise Oxy odată ajuns în stradă. Și eu care credeam că psihanaliștii sunt persoane echilibrate și dătătoare de speranță. Vezi atâtea filme, citești atâtea cărți, îți spui că-și petrec viața numai pe fundul sufletului uman, că empatia e a doua lor natură... și când colo...

Oxy clătina din cap și odată cu el se mișca și peisajul din părți.

Deși nu voia să recunoască, pentru prima oară de când se hotărâse să scrie o carte, se simțea deznădăjduit.

Scrierea cărții se dovedea a fi foarte grea. Deși avea încredere în capacitățile lui scriitoricești, acestea nu voiau să iasă la lumină deocamdată. Oxy observa tot ce se întâmpla, până la cele mai mici detalii: porumbeii, frunzele căzute, geana de pe obrazul unei trecătoare... Ideile însă rămâneau bine ascunse în cele mai tenebroase și egoiste părți ale subconștientului său. Simțea nevoia clară de a se izbi cu capul de asfalt pentru a simți fluidele cerebrale părăsindu-și locașul. Pentru a le putea exploata așa cum își dorea. La urma urmelor, era PROPRIETARUL ABSOLUT al ideilor din capul lui, așa că putea face cu ele ce voia.

Ce i se părea frustrant era faptul că, atâta timp cât nu încerca să le materializeze, ideile chiar i se buluceau în minte, se ierarhizau, formau teorii coerente, în fine, ce

mai, alcătuiau un întreg sistem. În schimb, imediat după ce încerca să le pronunțe cu voce tare sau să le scrie, ideile se retrăgeau speriate și Oxy încerca un sentiment penibil, care de cele mai multe ori se sfârșea cu exclamația sa șoptită: *Ce imbecil pot fi câteodată!*, exclamație care în momentele de disperare se transforma în *Adeseori sunt tare imbecil!* și care, în fine, atunci când chiar nu mai avea nici o speranță devenea *Mereu o să fiu așa imbecil?*

Și totuși, Oxy se încăpățâna să creadă că era vorba numai de o pasă care avea să treacă. Cel mai important lucru era să strângă materialele și mai ales să scrie prima propoziție a cărții. Ca toți marii scriitori, avea probleme cu prima propoziție. Nu voia să fie o excepție. Îi plăcea angoasa pe care o încerca în fața foii albe, nescrise, aceeași pe care probabil că o avuseseră mulți alții înaintea sa.

În timp ce se gândea la toate aceste aspecte ale vieții sale, Oxy trecu pe lângă un vânzător de castane coapte. Omul avea o față bună, de Moș Crăciun, chiar dacă nu era Moș Crăciun. Sau, dacă era totuși Moș Crăciun, era îmbrăcat mult mai *funky*.

S-a mai încălzit, Slavă Domnului, că prea ne luase pe nepregătite, îi spuse vânzătorul, în timp ce îi turna castanele într-un cornet de hârtie.

Oxy se uită la el și pentru o clipă avu impresia că și el căpătase aceeași față blajină ca a vânzătorului. Pesemne că acesta interpretă altfel expresia feței lui, pentru că adăugă:

Vremea... s-a mai încălzit vremea...

Oxy mulțumi pentru castane și își continuă drumul.

Iată o dovadă clară că poți iniția un dialog fără să spui mare lucru, își zise Oxy. Un vânzător de castane care nu mă cunoaștea și care cu siguranță că nu avea prea multă

şcoală mă abordează nonşalant. Păi, eu de mine ce să mai zic? Experienţa comunicării o am, că doar am lucrat în publicitate, inteligenţă am, Slavă Domnului, iar de talent mi s-a spus că nu duc lipsă defel. Asta e, se încurajă Oxy, trebuie neapărat ca în romanul meu — metaforic vorbind — să încep să vorbesc despre vreme.

8

Deşi Oxy nu voia să recunoască, prietenii săi cei mai buni, Markus şi Sebastoso, începuseră să-l cam ia peste picior. Oxy a fost mereu superficial şi nestatornic, spuneau ei, zâmbind cu subînţeles.

Încet-încet, Oxy începea să capete statutul de perdant.

Promiteai, chiar nu înţeleg de ce te-au dat afară, îi spuse jovial Sebastoso.

La cei 32 de ani ai săi, Sebastoso era în plină ascensiune în cariera de ajutor de cofetar. Deşi pe când era copil fusese la multe olimpiade, pe cele de la matematică şi filozofie câştigându-le aproape constant, pasiunea pentru dulciuri îl condamnase definitiv. Nu numai că arăta ca un curcan îndopat înainte de tăiere, dar până şi gândirea îi era influenţată de vastul şi mereu surprinzătorul domeniu culinar.

Sebastoso era inventatorul şi singurul adept al curentului filozofic pe care îl numise pragmatism gastronomic. Doctrina sa se baza pe formula „În viaţă trebuie să gândeşti cu stomacul".

Poate tocmai de-asta l-au şi dat afară, pentru că promitea, spuse Markus, studiindu-şi cu pasiune mâinile.

Cei trei prieteni se întâlniseră pentru a-şi face planuri de vacanţă.

Deşi momentan Oxy nu stătea prea bine cu banii, nu voia să le spună prietenilor. I-ar fi putut dezamăgi.

Oamenii sunt răi, fu de acord Sebastoso. Cred și eu că atunci când văd masa plină vor cu toții să înfulece...

Într-un fel, Oxy anticipase comparația cu masa și brusc, după 15 ani de când îl cunoștea pe Sebastoso, acesta i se păru stupid.

Care masă, Sebastoso? întrebă el.

Prietenul său îl fixă cu o privire senină, semn că nu înțelegea ce voia să spună.

Care masă? repetă Oxy. Ce are de-a face concedierea mea cu mâncarea și cu masa?

Tu nu înțelegi, Oxy, răspunse Sebastoso îndurerat. Nu vezi viața așa cum o văd eu...

Oxy clătină din cap. Chiar nu vedea viața așa cum o vedea Sebastoso.

Și cum e viața, în viziunea ta? continuă Oxy.

E, nu te interesează, răspunse Sebastoso, neobservând rânjetul sarcastic al prietenului său.

(Auzindu-se vorbind, Sebastoso prinse curaj și continuă:

Viața e un festin, o masă de gală, cu șervețele apretate de olandă, pahare de cristal, incrustate manual, tacâmuri de argint, din acelea vechi, cum nu mai găsești astăzi...

Sebastoso avea gura îngreunată de salivă.

Fiecare întâmplare din viața ta e un nou fel de mâncare care ți se aduce, continuă el. Unele îți plac, altele îți pică greu la stomac. Important e să nu faci excese, nici în mâncare, nici în ne-mâncare. Apoi, la sfârșit, dacă ai fost cumpătat, numai dacă ai fost cumpătat, ți se va aduce desertul... KARMA. Marea liniște de după...

Masă? rosti Oxy condescendent.

Dacă vrei, continuă Sebastoso imperturbabil. Este siesta cosmică. Marea relaxare. Bucatele se aliniază în mod firesc. Lucrurile încep să capete sens. Ficatul funcționează

în armonie cu splina, intestinul subțire și intestinul gros. Marea Digestie, pe scurt!

Dar dacă ce mănânci nu-ți priește și ai gaze? întrebă Markus, simțindu-se neglijat.

Flatulezi, răspunse Sebastoso metafizic. Flatulațiile sunt crimele, divorțurile, abuzurile de orice fel. Atunci când se fragmentează ordinea firească a lucrurilor, într-un mod brutal. Flatulații subțiri sau groase, puturoase sau zgomotoase, continuă el cu privirea pironită undeva în spațiu.

Oxy îl privi buimac. Avea un sentiment ciudat, pe care nu îl mai încercase niciodată explicit. Se simțea penibil.

Vrei să spui că răul din lume este o mare bășină?

În cameră se așternu tăcerea. Cei trei prieteni nici măcar nu-și mai ridicară privirile. Răul din lume — materializat sub forma unei flatulații deloc plăcute — îi inhibase. Deja se vedeau într-o lume invadată de mirosuri pestilențiale, de intestine aflate într-o perpetuă digestie, un loc în care nu ar fi rezistat nici cei mai curajoși.

Oxy privi neajutorat în jur și realiză că poate nu fusese o idee bună să se întâlnească acum cu prietenii săi. E adevărat că de cele mai multe ori discuțiile lor alunecau spre panta absurdului sau a unor raționamente greu de explicat, dar parcă niciodată nu merseseră atât de departe ca astăzi.

Și când te apuci să scrii? întrebă Sebastoso pe neașteptate.

Oxy îl privi mirat, parcă nedorind să accepte că lucrurile se întâmplau aievea. Ar fi vrut să fie pe malul râului unde se ducea să pescuiască pe când era copil. Să stea cu ochii în soare. Să vadă triunghiuri roșii, de la lumina care îi pătrundea prin pupile. Cercuri concentrice și spirale galben-portocalii. Câțiva țânțari care nu-i dădeau

pace. Clipocitul apei care gângurea monoton aceleași note. Avea picioarele în apa răcoroasă. Câte un păstrăv inconștient se apropia atât de mult, încât îi simțea alunecarea cozii. Apoi deschidea ochii care îl dureau de atâta soare. Petele negricioase ale inerției retiniene mai durau câteva secunde, apoi peisajul începea să prindă contur.

La câțiva metri de picioarele lui, o libelulă căzuse în apă. Lucrurile erau foarte simple pentru ea. Dacă reușea să bată suficient de disperat din aripi, poate că se smulgea din ghearele apei. Dar susurul apei aducea moartea cu el. Libelula se lăsase pe o parte, încercând parcă să-și crute forțele. Zbârnâia cu impertinență, cerând alte câteva zile de viață. Oxy îi întinse undița și insecta se cățără cu piciorușele ei crăcănate de fotbalist. Zbură puțin năucită de aventura neașteptată a dimineții. Chiar în clipa zborului, pluta se zvârcoli de câteva ori, apoi fu trasă la fund. Oxy se proțăpi bine în bocancii săi butucănoși, de culoarea merelor putrede. Era clar că mușca. Și era mare...

Ar trebui să-l vezi pe Engelbert Jr...

Markus îl privea țintă. Oxy încercă să se uite în altă parte, dar privirea îl pironise.

Respiră sacadat de câteva ori. Șocul de a se retrezi la realitate nu era deloc mic. Își mișcă nervos brațele, încercând să-și acorde timp de gândire.

Engelbert Jr.? reuși el să mormăie. Engelbert Jr.? Nu știu dacă e o idee chiar atât de bună... Cine este Engelbert Jr.?

Scuză-mă, nu știi cine este Engelbert Jr.? întrebă Sebastoso, nevenindu-i să creadă o asemenea enormitate.

Nu.

Nu știi cine este Engelbert Jr.?

Nu, nu știu, răspunse Oxy foarte sigur pe sine.
Engelbert Jr.
În timp ce rostea cuvântul magic, Sebastoso clătină cu subînțeles din cap.
Da, Engelbert Jr., fu de acord Oxy.
Deci, să recapitulăm. Nu ai nici cea mai vagă idee cine este Engelbert Jr.?
Nu.
De fapt, este vorba despre *Marele* Engelbert Jr., îl asigură Sebastoso. Eeee?
Cine mă-sa e Engelbert Jr.? se înfurie Oxy. Nu am auzit în viața mea de Engelbert Jr., fie el mare sau mic. Cine dracu' este Engelbert?
Markus dădu liniștitor din mână.
Engelbert Jr. este, spuse el și își acordă o mică pauză pentru a da greutate cuvintelor, CEL MAI MARE SCRIITOR, de la ENGELBERT Sr. încoace.

9

Aaaa!

Păi de ce nu spusese așa de la început?

Despre Engelbert Senior Oxy știa că fusese Președintele Asociației Pensionarilor Daltoniști.

Contextul în care aflase acest lucru fusese oarecum nefericit; într-o bună dimineață, deschisese ziarul și pe prima pagină citise cu litere mari și groase următorul titlu: *Cunoscutul scriitor Engelbert Sr., care în ultimii ani a desfășurat o prodigioasă activitate în calitate de Președinte Onorific al Asociației Pensionarilor Daltoniști, s-a sinucis aseară, la ora 22.37, aruncându-se în fața unui taxi care venea dinspre Parcul de Nord, colț cu Strada 21, exact în locul unde cu numai câteva ore în urmă se desfășurase un incendiar concert techno-punk al celor de la* Cocoo Doodle How Do You Do.

Oxy reținuse în principal că titlul articolului era prea lung pentru a mai putea reține și altceva. Și totuși, pentru a-și mai omorî timpul, Oxy citise întregul reportaj și astfel aflase că Engelbert Sr. fusese un scriitor de succes, printre bestseller-urile sale numărându-se și cartea *De ce băieții cu ochi verzi o iau întotdeauna spre nord*, una dintre preferatele sale.

Printre operele de mare valoare pe care le lăsase în urmă Engelbert Sr. se număra și fiul său, Engelbert Jr., despre care se știa că scrisese primul poem la numai șase anișori. Micul geniu crescuse în umbra tatălui, lucru

care nu îl deranjase până ajunsese la pubertate. Dar când prietenii începuseră să-l necăjească spunându-i *Juniorul Puişorul nu-i nimic fără tătişorul*, Jr. începuse să-şi urască tatăl.

În scurt timp, relaţia dintre cei doi începu să se răcească şi într-un final cei doi ajunseră să-şi arate degetele: Sr. arăta cu degetul pe orizontală, mustrându-şi fiul că era nerecunoscător pentru talentul transmis genetic, iar Jr. arăta cu degetul pe verticală şi-i spunea tatălui său să se ducă-n mă-sa, respectiv în bunica Juniorului.

Odată cu retragerea tatălui din viaţa literară, o mare parte din celebritatea şi valoarea sa recunoscută se răsfrânsese asupra fiului. Criticii literari spuneau că Jr. nu va reuşi să-l egaleze niciodată pe tatăl său ca valoare, în schimb îl întrecuse deja cu mult în privinţa notorietăţii. În plus, avea şi un agent foarte versat, care ştiuse să-l promoveze.

Engelbert Junior era ba prietenul homosexualilor, ba al celor care luptau pentru salvarea animalelor, a florei din America de Sud, a celor care spuneau că discurile de vinil erau mai bune decât CD-urile, şi lista putea continua. Toate aceste mişcări pe care Juniorul le întreprinsese îi asiguraseră statutul de „unul dintre cei mai importanţi scriitori contemporani".

Oxy se întreba dacă avea ce învăţa de la un astfel de om. Deşi simţea că nu voia să se ducă la reşedinţa marelui scriitor, raţiunea îl împingea de la spate: *Du-te, du-te!* Parcă îi vorbea aievea.

A treia zi după concediere părea să fie foarte plictisitoare, aşa că Oxy se hotărî să se ducă să stea de vorbă cu Engelbert Jr.

Chemă un taxi.
Veni un taxi.

Oxy se aşeză pe bancheta confortabilă din spate şi-i spuse taximetristului adresa unde trebuia să meargă.

Nu-i aşa că ne cunoaştem? îl întrebă taximetristul pe neaşteptate.

Oxy se uită către şofer, dar în scurt timp îşi dădu seama că era practic imposibil să-i vadă cea mai mică urmă de faţă. Taximetristul avea toată faţa bandajată cu un tifon care cândva probabil că fusese alb. Dacă avea faţa mascată, de ce-l mai întrebase dacă îl cunoaşte? Ar fi vrut oare şoferul de taxi să fie recunoscut după mâini, glas sau glumele pe care urma să le facă?

Mi-e teamă că... faţa dumitale nu-mi spune nimic, răspunse Oxy într-un târziu.

Şi totuşi, şi totuşi, continuă şoferul optimist, în timp ce călca un şobolan care traversase pe roşu. Sunt absolut sigur că ne cunoaştem. Chiar foarte bine, adăugă el, întorcând un fragment de faţă către pasagerul său.

Oxy clătină din cap cu neîncredere. El nu prea mergea cu taxiul, aşa că probabilitatea să-l cunoască pe omul fără faţă era chiar foarte mică. De unde să cunoască un om fără faţă? Oamenii fără faţă nu se găsesc chiar pe toate drumurile, îşi spuse el aproape cu bucurie, fiindcă în sfârşit găsise o explicaţie.

Nu sunteţi cumva colecţionar de fluturi? întrebă taximetristul, zâmbind cu subînţeles.

Nu, răspunse Oxy cât putu de sec.

Ba eu cred că da. Oricum, aveţi faţă de colecţionar de fluturi...

Oxy vru să întrebe cum arăta un colecţionar de fluturi, dar înţelese că asta nu ar fi făcut decât să-i dea apă la moară taximetristului.

Şoferul se uita în oglinda retrovizoare. Îl privea drept în ochi.

Ei, nu e așa că acum vă amintiți de *mica noastră aventură*?

Șoferul chicotea prietenește, dar lui Oxy i se părea că râsul suna amenințător.

OK, OK... vă dau un indiciu... cartoful prăjit...

Oxy îl privea pe șofer chiar în ceafă și tare mult ar fi vrut să coboare. Sau, dacă nu putea să coboare, cel puțin ar fi vrut să-l pocnească peste ceafa aia groasă.

Nu? întrebă taximetristul binevoitor. OK, OK... vă mai dau un indiciu... ora 16.00...

Oxy simțea sudoarea rece scurgându-i-se pe șira spinării. Era clar că avea de-a face cu unul dintre acei nebuni care umblau prin marile orașe, nu aveau acte, nu aveau domiciliu stabil și nici slujbă, și care oficial erau numiți *criminali în serie*.

Domnule Duma, dar nu aveți o memorie prea bună!

Oxy simți cum paralizează. De fapt, simți că nu se mai putea mișca. Probabil că individul avea un dosar despre el. Avea să-l mutileze și să-și facă suveniruri din oasele lui. Oxy urma să ajungă celebru, dar nu ca scriitor, ci ca a cine știe câta victimă a asasinului...

OK, OK... îi întrerupse șoferul șirul gândurilor. OK, nu vă mai fierb... Sunt Borac, îngrijitorul... îngrijitorul de la agenția de publicitate Lepras, McBurger & McTampon... unde ați lucrat și dumneavoastră, domnule Oxy Duma...

Oxy crezu că avea să moară de relaxare. Bineînțeles că își aducea aminte de Borac, îngrijitorul cel simpatic, pus tot timpul pe șotii.

Borac, nu-mi vine să cred. Ce cauți aici, de ce nu mai lucrezi la agenție și mai ales unde ți-e fața?

Taximetristul/îngrijitorul izbucni în râs.

He, he, he... am fost concediat! Şeful meu de la Administrativ m-a concediat pentru că într-o după-amiază am desfiinţat teorema lui Menelaos. Cât despre faţă, ce să zic?

Adevărul, răspunse Oxy.

Adevărul este că mi-am făcut operaţie estetică. Acum sunt negru.

Lui Oxy nu-i veni să creadă.

De ce ai făcut asta? întrebă el.

Cum, nu mai ştiţi? Adică normal că nu vă mai amintiţi... Mie îmi plăcea foarte mult jazzul.

Şi?

Oxy se forţa să înţeleagă ceva din tot ceea ce auzea, dar îi era destul de greu.

Jazzul clasic, preciză Borac, taximetristul.

Aşa...

Jazzul cântat de negri.

Ţi-ai făcut operaţie estetică, ţi-ai făcut faţă de negru ca să poţi cânta jazz?

Exact, răspunse taximetristul mulţumit.

Dar ai mâinile albe, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Oxy.

E o chestiune de timp până mi le fac negre...

NU! NU! Ai urechi de alb, ai voce de alb, nu prinzi ritmul aşa cum îl prind ei. Străbunicii tăi nu au lucrat pe plantaţii de bumbac şi nu ei au inventat bluesul sau jazzul. Chiar nu înţelegi că ai făcut-o degeaba?

Borac îl privi compătimitor printre bandaje. Flutură din mână plictisit.

Înainte să-mi fac operaţia, am fost la un psihofuturolog care m-a evaluat prin metoda inducţiei. Mi-a arătat ce progrese pot face prin placebo. Adică mintea îşi închipuie ceva şi corpul începe să reacţioneze. Rezultatele au

fost uimitoare. În maximum doi ani pot cânta și gospel, dacă vreau. Voi fi negru, psihologic vorbind.

Oxy se cufundă în liniște. Se simțea mult prea departe de tot ce i se întâmpla. Iar lumea i se părea cu fundu-n sus, ceea ce o făcea să pară obscenă.

Ajungem în curând, anunță Borac.

Abia acum înțelegea Oxy tot ce îi spusese Borac cu câteva minute înainte. Îi spusese că avea față de colecționar de fluturi. Or, el chiar făcuse reclame la produse de igienă intimă pentru femei, care erau numite „fluturași". Cartoful prăjit era porecla lui Miss Lepras cea cu coșuri, iar ora 16.00, cel de-al doilea indiciu, era parola departamentului financiar, unde Oxy și unii dintre prietenii săi de la serviciu își mai aruncau câte un ochi pentru a vedea ce salarii se dădeau în agenție.

Și... ce faci aici? întrebă Borac, care devenise deja foarte familiar.

Mă întâlnesc cu Engelbert Jr., răspunse Oxy absent. Îl cunoști?

Taximetristul își întoarse fața peste umăr, ceea ce-i provocă o luxație pe care o trecu repede cu vederea.

Glumești? Scriitorul?

Oxy fu surprins să audă că taximetristul/îngrijitorul era la curent cu ultimele noutăți din literatură. Te pomenești că Borac mai citise și toate cărțile lui Engelbert Jr. Iar el, Oxy Duma, intelectual cu pretenții, auzise de acest scriitor abia în urmă cu o zi.

Să-ți spun ceva despre acest așa-zis scriitor, continuă Borac, dar se opri imediat. Am ajuns! Poate că o să continuăm cândva discuția. Oricum, fii atent! Fii foarte atent!

Taximetristul zâmbi afabil și schiță un gest de salut. Oxy plăti și ieși din mașină. Oare ce voia să spună Borac, taximetristul? Sau poate că era doar una dintre farsele sale și voia numai să-l țină încordat?

Vila în care locuia marele scriitor era grandioasă. Porţile din fier forjat aveau cel puţin 5 metri înălţime. La intersecţia diagonalelor se afla o monogramă. *E. Jr.*

Gazonul era tuns cu o precizie germană. Fiecare tufă, arbust sau copac mai mare avea coroana conturată impecabil. Pe jos nu vedeai nici o frunză uscată. Pe fiecare fir de iarbă erau între 3 şi 5 picături de apă.

Oxy înaintă pe aleea pietruită care ducea către casă. Vila avea, probabil, în jur de 30 de camere. Şase coloane de marmură străjuiau uşa de la intrare, făcută din mahon. Un mâner de fildeş incrustat cu figuri de maimuţe atârna pe uşă, la nivelul unui om de statură medie. Oxy ridică mânerul de două ori şi-l lăsă să cadă de tot atâtea. Din spatele uşii se auziră paşi greoi. O răsuflare sacadată. Uşa se clătină. În spatele ei, Oxy văzu o făptură masivă, care părea a fi o femeie.

Da? întrebă făptura care părea femeie.

Mă numesc Oxy Duma. Am programată o întâlnire cu domnul Engelbert Jr., minţi Oxy.

Făptura îl privi cu neîncredere. Apoi se încruntă cu neîncredere. În cele din urmă vorbi cu neîncredere:

Într-adevăr? Mă rog... pofteşte, spuse ea plictisită, întorcându-i ceea ce după toate probabilităţile părea să fie spatele.

Oxy intră.

Pe măsură ce înainta, se auzeau acorduri din ce în ce mai tari de salsa. Făptura căreia Oxy îi acordase prezumţia de femeie îi arătă cu un deget gros ca o mână o uşă care dădea spre curtea interioară.

Oxy apăsă pe clanţă. Muzica izbucni mai tare. Oxy îi recunoscu pe Los Imbecilos de la Garderoba, cu unul dintre hiturile lor, *Me gusta tua corazon.*

Fu întâmpinat de un chelner cu faţa arămie şi un zâmbet libidinos.

Tequila? întrebă Libidinosul.

Oxy luă păhărelul și-l dădu pe gât pentru a-și face curaj. Simți cum i se scurge curajul prin toate membrele.

Încă o tequila?

Libidinosul apăruse ca din pământ. Oxy îl privi neîncrezător și dădu pe gât un alt păhărel.

Me gusta tua corazon
Sta noche vamos nel Babylon
Mya vida por amor
Me gusta tua corazon...

Muzica îi bubuia în piept. Oxy făcu câțiva pași printre ferigi și yuca. În față văzu o piscină luminată în verde și albastru. Câteva femei în costume de baie se bălăceau și scoteau țipete ascuțite.

O duzină de chelneri, printre care și Libidinosul, îmbrăcați în pantaloni scurți și frac, mișunau de colo-colo.

Curtea era ticsită de invitați, pe șezlongurile de lângă piscină, sub yuci imense, pe lângă statui, printre sticlele de băutură. O femeie cu sânii descoperiți se apropie, îl mușcă de obraz, iar apoi se îndepărtă râzând în hohote.

Succesos, succesos
De la vida real
Succesos...

O tequila?

Libidinosul îl privea plin de solicitudine.

Ritmo de felicidad,
succesos,
de la vida real, își zise Oxy, în timp ce întindea mâna după păhărel. Îl dădu pe gât, întrebându-se de ce zâmbea chelnerul libidinos. Oxy se clătină puțin. Se uita la picioarele bronzate ale femeilor care dansau în jurul lui. Vocalistul de la Los Imbecilos era puțin răgușit. Oxy nu înțelegea de ce era răgușit. Începuse să se simtă bine, pentru prima oară în ultimele trei zile.

Para luna me oyo...

Mexicanii cântau cu o veselie furioasă. Oxy își fixă atenția pe sânii unei dansatoare. În piscină erau și câteva lebede care nu păreau deloc speriate de gălăgia din jurul lor. Pentru o clipă, Oxy se întrebă unde nimerise.

Engelbert? întrebă el la nimereală.

Cineva arătă cu mâna în direcția unei statui care întruchipa un câine care făcea pipi pe un om. Când se apropie, Oxy citi pe soclul statuii: *Câinele lui Pavlov. 1867–1872.* Lângă statuie stătea întins un bărbat de vreo 50 de ani, grizonant, îmbrăcat cu un halat de mătase și cu o pipă în colțul gurii.

Oxy îl privi cu atenție. Deci așa arăta un mare scriitor! Într-adevăr, emană putere, își zise Oxy. Nu era de mirare că toată lumea vorbea despre geniul lui. Avea trăsături puternice, virile. Nas acvilin și gura puțin strâmbă, probabil din cauza obiceiului de a fuma pipă, dar oricum o gură frumoasă. Privirea aspră era ațintită asupra femeilor din piscină.

Oxy se apropiase de el. Îl privea și încerca fără succes să-i spună câteva cuvinte. Geniul marelui scriitor îl paralizase. Într-un fel, Oxy se bucura pentru că descoperise că într-adevăr există persoane care emană forță prin ceea ce sunt, prin ceea ce gândesc sau prin creația pe care o lasă în urma lor.

Marele Engelbert? strigă Oxy pentru a se face auzit peste tot vacarmul.

Bărbatul rămase nemișcat, zâmbind enigmatic.

Engelbert? repetă urlând Oxy.

Da, da... ies imediat, se auzi o voce.

De după statuie apăru un omuleț care se încheia la prohab. Avea, probabil, vreo 30 de ani și nu mai mult de 1,50 înălțime. Purta pantaloni roșii de satin și o cămașă

portocalie, desfăcută. O bărbuţă neregulată, de puber, i se întindea pe toată faţa. Zâmbea binevoitor. Deşi nu era, părea ştirb.

Da, da, da, repetă Engelbert, în timp ce se apleacă şi se spălă pe mâini în piscină. Îmi place să fiu curat, după... mă înţelegi, explică el vinovat.

Oxy îl privea cu nişte ochi mari, exoftalmici, ca de peşte.

Engelbert, cine e madama aia brunetă? întrebă bărbatul în halat de mătase.

Marele scriitor râse chinuit.

Bune gusturi, bune gusturi, da... bune gusturi, prietene...

Bărbatul celălalt râse şi el, uitând de întrebare.

Tequila?

Libidinosul îi zâmbea lui Oxy de sub un zid de gel pe care şi-l construise pe cap.

Oxy încercă să se uite drept în ochii lui, dar fără să vrea se uită alături. Chelnerul avea un zâmbet explicativ, care însă nu spunea nimic. Peste umărul lui, Oxy văzu că Los Imbecilos de la Garderoba erau chiar acolo, pe marginea piscinei.

Bău dintr-o răsuflare paharul de tequila, iar chelnerul se scurse pe lângă statuie şi dispăru.

Oxy se duse chiar în faţa marelui scriitor.

Engelbert? Tu eşti marele scriitor Engelbert Jr.?

Omuleţul râse distrat.

He, he, chiar, chiar... he, he... Engelbert... eu.

Arăta cu vârful degetului către pieptu-i dezgolit.

Eu sunt Engelbert, Engelbert... marele, marele scriitor. Da, da... da, încheie el mulţumit. Engelbert, mai adăugă într-un târziu.

Eu sunt... ăă...

Oxy se concentră o clipă. Los Imbecilos se vedeau puţin distorsionaţi, aproape gata să cadă în piscină.

Da, da?

Marele scriitor părea realmente interesat de identitatea interlocutorului său.

Sunt... un invitat, răspunse Oxy chinuit. Sunt un invitat de-ai tăi. Un artist...

Bine, bine, se entuziasmă scriitorul şi bătu din palmele mici şi albe. Foarte bine! Iubesc artiştii! Îi iubesc! De fapt, dacă mă gândesc mai bine, te iubesc şi pe tine! Aşa ar fi logic, nu?

Da, răspunse Oxy absent.

Un invitat, un artist... foarte, FOARTE bine, sublinie Engelbert, continuând să râdă. Dar cum te cheamă?

Oxy zâmbi sigur pe sine. Deşi i se părea ridicol ce se întâmpla, pur şi simplu nu-şi aducea aminte cum îl chema. Şi culmea, îşi spusese numele timp de aproape 33 de ani.

Picasso, răspunse el într-un târziu, spunând primul nume care îi venise în minte.

Engelbert râse subţire. Bărbatul în halat de mătase privi întrebător către marele scriitor, apoi continuă să pufăie cu o privire placidă.

Dragul meu Picasso, permite-mi să mă prezint. Eu sunt Engelbert! Poate că ai auzit de mine, continuă el cu o falsă modestie.

Bineînţeles, răspunse Oxy. Marele scriitor Engelbert, repetă el mecanic. Pentru asta mă şi aflu aici.

Engelbert îl privi zâmbitor şi întrebă afabil:

Pentru mine?

Da, mă rog, se încurcă Oxy, simţindu-se dintr-o dată ruşinat pentru lipsa lui de prestanţă. Aş avea nevoie de un sfat... Aţi vrea să fiţi mentorul meu?

Oxy se uită la marele scriitor cu o privire pătimaşă.

Engelbert se uită la ochii albaştri ai lui Oxy.

Marele scriitor încerca să găsească o comparație pe măsura frumuseții ochilor interlocutorului. *Ochi albaștri precum cerul în furtună.* Nu, prea simplu, putea mai mult! *Albastrul oțelului proaspăt rupt!* Da, era mai bine! *Ochi albaștri ca un cozoroc de polițist!* Nu... *ca valul Atlanticului, ca solzul de pește-spadă, albastru crud ca zăpada veche de pe Kilimanjaro, precum cămașa primită cadou de la tata...* Engelbert începea să simtă fiorul atât de cunoscut al inspirației strecurându-i-se încet pe ceafă. *Ochi superbi, albaștri, ca un Ferrari... albastru, nu, albaștri ca două mingiuțe albastre, ca două bulinuțe, ca două găurele, ca două veverițe albastre, alergând pe un câmp alb...*

Câteva broboane de sudoare își făcură apariția timide pe fruntea cunoscutului scriitor.

... albaștri ca o coadă înfoiată de păun care-și caută arogant partenera, ca o rochie de seară despicată frust la spate, lăsând să se simtă atracția carnalului, doi ochi ca doi amanți goi, în noaptea albastră a Siberiei... O, da, era foarte, foarte aproape... *albaștri ca jeansii bărbaților din reclamele la Marlboro,* nu, nu, acum... *albaștri ca o floare de...* dar din păcate nu își putea aduce aminte nici o floare albastră.

Marele și cunoscutul scriitor îi zâmbea lui Oxy de câteva minute, fără să mai spună nimic. Oxy, la rândul lui, răspundea binevoitor, cu fața sa luminoasă. El însă nu se gândea la figuri de stil. Ar fi vrut să dea o raită pe la locul unde bărbații se pot desfășura în plenitudinea virilității lor: toaleta. Dar cum îi era rușine să întrebe, se bâțâia de pe un picior pe altul, afișând un zâmbet amical, care încerca să pară detașat.

...albaștri ca un detaliu de pictură renascentistă, ca o foaie de turnesol băgată în...

Vreau să scriu cea mai fascinantă carte a tuturor timpurilor! spuse Oxy, clătinându-se probabil din cauza greutății cuvintelor sale.

Los Imbecilos de la Garderoba erau mai în formă ca niciodată.

La mujer quando e gelosa,
Est muy poco inteligente
Porqe siempre velasqosa,
Quando siento la gente...

Oxy se uita fix la marele scriitor care îl privea inexpresiv.

Vrei să scrii o carte? întrebă marele Engelbert într-un târziu.

Oxy dădu din cap: *da, vrea să scrie o carte.*

Cea mai fascinantă carte a tuturor timpurilor..., continuă Marele Engelbert cu o urmă de circumspecție.

Oxy aprobă din cap: *da, cea mai fascinantă carte a tuturor timpurilor.*

Engelbert clătină din cap distrat, fără ca asta să fi însemnat ceva anume.

Oxy, la rândul lui, zâmbea cu o detașare care nu putea fi luată altfel decât siguranță de sine.

Și despre ce e cartea ta? întrebă marele scriitor într-un târziu.

Tequila?

Libidinosul apăruse ca de obicei de nicăieri. Numai că de data asta fu îmbrâncit de stăpânul său, Marele Engelbert, care-l și înjură mărunt printre dinți. Chelnerul se retrase, clipind servil.

Așadar? întrebă Marele Scriitor încă o dată.

Așadar, repetă Oxy și se așeză obosit pe o băncuță de marmură care se afla lângă el.

De ce o să fie cartea ta așa de bună cum spui?

Deși înțelegea întrebarea perfect și pe deasupra cunoștea și răspunsul, lui Oxy îi era foarte greu să-i astâmpere curiozitatea Marelui Engelbert. Simțea că alerga în jurul

unui punct aflat foarte aproape de centrul craniului său. Intuia punctul. De fapt, îl simţea foarte pregnant undeva în cap şi în acel moment era cel puţin la fel de important pe cât era romanul care urma să fie scris.

Engelbert îl zgâlţâia din răsputeri, dar cele patru pahare de tequila se dovediră mult mai puternice.

Oxy moţăia şi parcă pentru a-şi dovedi polivalenţa, în acelaşi timp, pe la colţul gurii lăsa să i se scurgă un firicel abia vizibil de salivă.

Bun. Eu ştiu răspunsul, tu mai ştii întrebarea?

Engelbert rămase blocat, uitându-se la Oxy, care îl privea drept în ochi.

Eu ştiu răspunsul, dar nu mai ştiu întrebarea. Tu mai ştii întrebarea? întrebă Oxy clar.

Întrebarea? întrebă Marele Engelbert. Întrebarea?... Întrebarea?...

Din păcate, chiar şi el uitase întrebarea. Şi în momentul acela avu o revelaţie: trebuia să facă o cură de lecitină şi vitamine. Trebuia neapărat să-şi sune impresarul şi să-i ceară sfatul în această privinţă.

Întrebarea era despre ce o să fie romanul?

Libidinosul le zâmbea prietenos din spatele unui arbust.

Engelbert vru să-l plesnească, dar se abţinu. Chelnerul merita puţină recunoştinţă.

Aceasta este întrebarea! Da!

Oxy se clătină puţin şi îşi pironi privirea spre cer, undeva între Ursa Mare şi Alfa Centauri. Se întoarse suspicios către marele scriitor.

Este o întrebare retorică?

Poftim?

Este o întrebare retorică?

Engelbert simţea că îşi pierde minţile.

Nu, nu este o întrebare retorică.
Atunci?
Atunci, ce?
Oxy voia o precizie inginerească de la interlocutorul său.
Dacă nu este o întrebare retorică, ce fel de întrebare este?
Ăăă... O întrebare... neretorică.
OK, OK, zise Oxy şi flutură indiferent din mână. Despre ce este romanul?
Engelbert simţea că se trezesc în el instincte criminale. Şi mai simţea că avea să le urmeze.
Nu ştiu, răspunse el cu greu. TU trebuia să îmi spui asta...
Oxy zâmbi inteligent. Acest lucru se întâmpla foarte des în ultima vreme.
Vezi, asta a fost o întrebare retorică, chicoti el. Eu te-am întrebat despre ce este romanul, deşi n-aveai cum să ştii, deci n-aveai cum să răspunzi. Prin urmare... retoric.
Da, retoric.
Engelbert se lăsă moale pe bancă, lângă Oxy.
Umorul ezoteric.
Marele scriitor întoarse capul către interlocutorul său.
Umorul ezoteric? repetă Engelbert Jr. mecanic.
Umorul ezoteric? întrebă şi chelnerul ubicuu.
Da, umorul ezoteric.
Engelbert clipi spasmodic de câteva ori.
Cum adică?
Oxy surâse superior şi deschise gura pentru a-i da explicaţii, dar lucrurile luară o turnură pe care nu avusese cum să o prevadă. Cel puţin, nu în starea în care se afla.

10

Adevărul era că marele scriitor apărea destul de des în ziare și în reviste. Dar adevărul adevărat (adică ceva mai mult decât adevărul simplu) era că de cele mai multe ori apărea la rubrica mondenă, nu la cea literară. *Excentricul scriitor*, titrau ziarele, sau *Mare scandal în lumea literară*, sau, alteori, *Cel mai la modă scriitor a sosit, a văzut, a plecat*, de parcă a fi la modă era un atribut foarte important pentru un om care scrie cărți.

Cea mai nesocotită gafă pe care o făceau oamenii din presă care vorbeau despre Engelbert Jr. era să îl numească *Fiul celui mai mare scriitor al ultimelor decenii*. Din cauza vecinătății cuvintelor care formau propoziția, într-un mod regretabil se înțelegea că fiul era cel mai însemnat scriitor în viață, când, de fapt, era vorba despre tatăl său.

Și uite așa, în virtutea unei oarecare inerții sociale, datorită multelor cronici mondene generate de *paparazzi* și de jurnaliștii de scandal, Engelbert Jr. ajunsese să fie considerat o notorietate, nimeni neîntrebându-se dacă era și o valoare.

De dragul adevărului mai sus amintit, totuși, ar mai trebui adăugat că la un moment dat, în urmă cu vreo trei ani, în jurul vârstei de 27–28 de ani, Engelbert Jr. scrisese o carte care stârnise un interes relativ mare. Se numea *Călătorie semantică între Dacă și Poate* și aborda o temă

aproape doctă: capacitatea vrăjitorilor (taumaturgi) de a crea realități palpabile, pornind de la diferite onomatopee și incantații. Cum oamenii au fost dintotdeauna preocupați de ceea ce nu înțeleg, cartea fusese căutată în librării destul de des. Bineînțeles, cei care o căutau și o găseau o și cumpărau.

Deja criticii de la cele mai importante tabloide interpretaseră cartea în fel și chip, de la voodoo la spiritism, de la Wittgenstein la Noe. (Criticul care interpretase cartea ca pe o călătorie inițiatică de genul celei întreprinse de Noe murise la scurt timp după aceea, în urma unei crize provocate de incertitudini.)

Fără să înțeleagă exact, Engelbert intui că lumea dorea să cumpere cărți care se situau la un nivel de înțelegere greu accesibil. Nimeni nu voia să înțeleagă, toți voiau să interpreteze. Într-un moment de genialitate cotidiană, tatăl său numise acest tip de oameni *societatea snobilimii*.

Odată cu această descoperire Engelbert înțelesese că fericirea i se așternea la picioare. Nu numai că avea deschise ușile cluburilor literare, ale cafenelelor boeme și pe cele ale editorilor, dar acestora li se adăugau și ușile bordelurilor, ale saloanelor auto, ale designerilor celor mai cunoscuți și, bineînțeles, ale traficanților de substanțe interzise.

Așadar, ideea de a scrie o carte nouă, despre *umorul ezoteric*, nu avea să mire pe nimeni. Cel puțin pe el nu îl mira.

Încercă să se introspecteze, pentru a fi absolut sigur că nu-l mira această problemă.

Își adună puterile și încercă să se focalizeze, dar își dădu în scurt timp seama că în seara aceea nu avea predispoziții cerebrale și psihanalitice. Nu reuși să treacă mai departe de sfârcuri cu introspecția. Așa că abandonă ideea și se apucă să-l plesnească pe Oxy Duma, pe care îl lăsase zbătându-se între vomă și viață.

11

În acest capitol personajul principal, Oxy Duma, râgâie şi vomită în exces, aşa că din motive estetice şi sanitare se va trece la capitolul următor.

Autorul, 22.11.2001

12

băutul de tequila nu se număra printre punctele sale forte, asta era clar.

Oxy Duma se simțea atemporal și aspațial.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, iar mușchii abdominali mai că începuseră să se contureze frumos, de la atâtea contracții care-l făcuseră să vomite. Cel mai mult îl enervau gustul din gură și faptul că nu mai avea ce să dea afară din el. Din cauza asta simțea fluxul vomitiv făcându-și drum dinspre stomac către esofag, dar eșuând apoi într-o râgâială semiratată, care-i crispa îngrozitor stomacul.

Peste toate se adăugară și cele 2... 4... 6... 8... 10... nu... 12... palme pe care le primi și care-l trimiseră definitiv în *Tărâmul celor care beau de sting, dar nu se lasă nici în ruptul capului.*

13

Oxy mergea voios pe un drum de ţară.

La dreapta se vedeau livezile urcând către vârful unui deal, iar pe partea stângă se auzea şipotul unui râu, semn că probabil pe acolo chiar curgea aşa ceva. Dar Oxy nu era omul presupunerilor nefondate, aşa că făcu câţiva paşi în direcţia susurului şi într-adevăr descoperi că era vorba de o apă curgătoare.

I se făcu poftă să bea din râu, aşa cum făcea când era mic şi bea apă de la robinet. Se sprijini în palme de doi bolovani şi îşi clăti faţa în apa cristalină a râului.

Ptiu, drace! exclamă Oxy! E tequila!

Se dădu câţiva paşi înapoi pentru a se uita mai bine la ceea ce părea să fie un râu de tequila.

M-aţi chemat?

Un omuleţ mic, negricios şi cu ochii roşii de oboseală (sau de la un bliţ) îl privea amabil.

Cine eşti? întrebă Oxy.

Nu dumneavoastră aţi spus PTIU, DRACE?!

Oxy nu era sigur că înţelegea ce se întâmplă.

Nu sunt sigur că înţeleg ce se întâmplă, spuse Oxy.

Sunteţi generatorul expresiei „Ptiu, drace" de mai adineauri?

Da, cred că am spus asta, dar nu văd ce legătură are cu tine...

Păi are, pentru că eu sunt...

Omulețul stătu o clipă pe gânduri.
Pentru că nu-i fu suficientă clipa, mai stătu alte șapte clipe pe gânduri.
Vă dau un indiciu, spuse el. Nu sunt PTIU, deci sunt...
Drace! exclamă Oxy uimit.
Da, mai exact sunt Dracul Jr.
Lui Oxy începură să-i tremure picioarele, nu atât de teamă, cât de emoție.
Dracul Jr. rupse o floare de păpădie și îi suflă puful. Firicelele se răspândiră care încotro.
De fapt, continuă omulețul negricios, gurile rele din iad spun că aș fi copil din flori, că tata (în depărtare se auzi un tunet care pentru o clipă îl sperie pe vorbitor) s-ar fi culcat cu o prostituată de culoare și m-ar fi făcut pe mine. De aceea, continuă el cu durere în glas, sunt foarte mulți și Aici, dar și Acolo, care îmi pun autoritatea la îndoială.
Oxy se holbă la omulețul din fața sa.
Chiar ești Diavolul? 666...
Nu, nu... nu sunt 666. Puterea mea scade exponențial față de cea a tatălui meu! Deci, logic vorbind, sunt radical din 666. De fapt, prietenii chiar îmi spun 25,8069758. Adică radical din 666.
Ești Anticristul? întrebă Oxy tulburat.
Aiurea! Nici măcar nu ascult punk. Nu beau sânge pentru că prefer laptele degresat, nu fac focul decât dacă mi-e frig, îmi place să-mi cumpăr CD-uri cu muzică gospel. Totuși, din când în când trebuie să fac și răutăți, pentru că altfel tata mă va renega total și mă va arunca din iad.
Ce... ce răutăți faci? întrebă Oxy cu un glas tremurat.
Diavolul stătu o clipă pe gânduri.
Hmmm... hm... păi eu am inventat hamburgerul. Crește nivelul colesterolului, îți blochează arterele, te

omoară şi partea cea mai bună e că îl mănâncă toată lumea. Mi-aduc aminte ce argumentare puternică a trebuit să-mi realizez pentru a-mi demonstra fezabilitatea proiectului. Tata şi consilierii lui, îţi dai seama, sunt din generaţiile trecute, aşa că dacă nu le arăţi foc, pucioasă şi oameni urlând, îţi spun că nu e bine. Eu le-am spus: Băieţi, trebuie să fim mai subtili! Trăim în epoca mesajelor subliminale şi a kilooctetilor. Uitaţi-vă şi voi la clipurile publicitare!!

Diavolul se aşeză pe o buturugă.

Tot em am inventat şi telefonul celular. Iarăşi discuţii peste discuţii! Tocmai inventase Bell telefonul şi mi-am dat seama imediat că-n mai puţin de 100 de ani pot să fac telefonul mobil. Păi tu îţi dai seama că oamenii au devenit dependenţi de serviciu datorită telefonului mobil? Că îşi petrec mult mai puţin timp cu familia, că sunt stresaţi dacă o să le sune sau nu telefonul?

Diavolul îşi frecă palmele de bucurie.

Ai, ai, ai, continuă el. De curând am aflat şi că telefonul mobil iradiază, aşa că a fost şi mai bine. Din păcate, bucuria mea nu a ţinut prea mult, pentru că un tâmpit a inventat *hands-free*-ul şi partea cu iradiatul s-a dus dracului, cum s-ar spune. Dar încă o dată am dovedit că am o minte de geniu şi că ştiu să fac rău într-un mod plăcut şi deloc desuet.

Oxy privea siderat.

Diavolul se aplecă şi culese un greier pe degetul mare.

Chiloţii duc la impotenţă, anticoncepţionalele la frigiditate, maşinile elimină noxe, guma de mestecat îţi face guşă, filmele porno îţi diminuează respectul de sine, picăturile pentru nas îţi atacă inima, duşurile fierbinţi te fac steril, şofatul provoacă hemoroizi... He, he, nu-i rău pentru un începător!

Vrei să spui că tu ai stat la originea tuturor acestor rele? întrebă Oxy Duma, simțind fiori reci pe șira spinării.

Diavolul râse binevoitor.

Nu, eu doar nu le-am împiedicat să se întâmple. Orice tâmpit poate face o faptă rea, dar e nevoie de mintea unui geniu pentru a o lăsa să se și întâmple! Trebuie să vezi potențialul din lucruri. Și bineînțeles, trebuie să ai *know-how*-ul aferent!

Ce cauți aici, pe pământ? întrebă Oxy, brusc bănuitor.

Dar cine v-a spus că suntem pe pământ? replică Diavolul îndrăzneț.

Nu suntem pe pământ?

Nu!

Nu?

Nu.

Oxy privi derutat împrejurimile. Cum se putea să nu fie pe pământ? Vedea livezi, un drum de țară, un râu de tequila, un diavol...

Un diavol? De fapt, un fiu al Diavolului, un diavol mai mic... Da, ăsta într-adevăr nu era unul dintre lucrurile cu care să te întâlnești la tot pasul!

Dar unde suntem atunci? întrebă Oxy suspicios.

Ne aflăm pe *Tărâmul celor care beau de sting, dar nu se lasă nici în ruptul capului*, răspunse Diavolul prompt.

Ca prin vis, Oxy își aminti de cura sa de tequila, de la petrecerea Marelui Scriitor.

Și tărâmul ăsta vrea să fie ca un fel de metaforă sau ce?

De ce ești agresiv? întrebă diavolul la rândul său. Agresivitatea dovedește că în lanțul comunicării lipsește o verigă.

Deci?

Oxy părea necruțător.

Diavolul clătină din cap dezamăgit.

Da, *Tărâmul* este o metaforă. Livezile din jurul tău sunt o metaforă, drumul acesta de țară este o metaforă, râul de tequila este mai degrabă o comparație sau o parabolă decât o metaforă. Nu mă pricep foarte bine la stilistică, va trebui să mă ierți. Eu sunt mai degrabă un pragmatic, nu un estet sau un lingvist.

Și ce semnifică metafora asta? întrebă Oxy.

Păi spune că dacă bei ajungi într-un loc în care lucrurile nu sunt ce par a fi și unde până și apa are gust de alcool.

Profund! spuse Oxy sarcastic.

Hei! se înfurie Diavolul Jr. Dacă vrei semnificații, aprofundează semiotica! Eu mă ocup cu altceva. Să zici mersi că ți-am dat explicații. Altul în locul meu ți-ar fi ars fundul sau ți-ar fi luat un bilet, numai dus, la autobuzul de Pucioasa.

Dar ce-ai cu mine? întrebă Oxy arțăgos. Ce-am făcut?

Ce-ai făcut? repetă Diavolul, nevenindu-i să creadă ce-i auzeau urechile. Vrei să scrii cea mai valoroasă carte a omenirii și te mai întrebi de ce păcat te faci vinovat?

Oxy înlemni. Simți alți fiori reci trecându-i pe șira spinării.

De unde știi ce vreau să fac? bâigui el.

De pe CNN.

Omul și Diavolul se priviră în ochi.

Glumesc, continuă Diavolul într-un târziu. Știu pentru că știu, cu asta mă ocup... să știu ce se întâmplă pe pământ.

Îmi vrei sufletul? bolborosi Oxy.

Simțea cuvintele grele, rostogolindu-i-se ca grohotișul pe gâtul uscat.

Nu, dragă, păstrează-l, răspunse diavolul afabil. O să ai nevoie de el, dacă vrei să realizezi o operă adevărată.

Știu! Știu ce i-ai făcut lui Faust! răcni Oxy. Nu vei putea să-mi faci la fel. Nu, nu!

Oxy era în pragul isteriei.

Diavolul scoase un calmant și i-l întinse. Oxy îl lovi brutal peste mână.

Lasă-mă în pace! Ce vrei de la mine?

Vreau doar să te previn, atâta tot.

Mai exact?

Eu zic să nu te faci frate cu mine până treci puntea. Vezi cu cine te împrietenești. Atunci când ești foarte aproape de Adevăr, ceilalți vor să ți-l fure. Măcar un pic...

Ha! făcu Oxy disprețuitor. Venind de la tine sfatul ăsta, trebuie să mă gândesc foarte bine. De fapt, cred că am să nesocotesc sfatul tău.

Fiul Diavolului clătină din cap cu amărăciune.

Și am vrut să recurg la *psihologia inversată*. Fir-ar să fie!

Părea profund dezamăgit.

De fapt, eu nu sunt chiar diavol-diavol, continuă el abătut. Sunt mai mult... cum să spun... *proiecția negativă a personalității tale*. Eu sunt răul din tine.

Mai scutește-mă! se rățoi Oxy. Vrei să spui că răul din MINE a inventat hamburgerul și noxele și anticoncepționalele și...

Mi-e teamă că începi să mă dezamăgești, continuă imperturbabil cel care își spunea *proiecția negativă a personalității*. Poate că te miră, dar mai degrabă cred că nu te miră, faptul că nu ești singurul om rău de pe pământ. Eu sunt suma potențialităților negative ale tuturor oamenilor de pe pământ, la un moment dat. Eu sunt ura, invidia, disprețul, orgoliul, mânia, înșelăciunea, gelozia, cabotinismul, lașitatea, frica, obrăznicia și lista ar putea continua, cum se spune, dar cred că ai înțeles ce vreau să zic.

Oxy se lăsă istovit pe iarbă.

Nu putea să fie adevărat ce i se întâmpla. Pornise de la scrierea unei cărţi despre umorul ezoteric şi ajunsese la unul dintre punctele de răscruce ale omenirii: confruntarea cu Răul, materializat sub forma unui omuleţ negricios, crăcănat, care avea ochii roşii, probabil din cauza conjunctivitei. Întâmplările luau deja o întorsătură dramatică, iar Oxy simţea că va ajunge ori un erou, ori un martir, adică un erou mort, ceea ce nu era o variantă îmbucurătoare.

Vreau să ştiu unde ne aflăm, spuse el cu ultimele puteri. De data asta chiar vreau să-mi spui adevărul.

Diavolul sări vioi şi-l bătu pe umăr.

În mintea ta. Suntem în mintea ta! Uite, dacă o să te uiţi pe coama dealului, o să vezi că se lasă ceaţa, semn că în curând o să ai o migrenă.

Oxy privi în direcţia indicată.

Întocmai! spuse el pătimaş. Deci, e adevărat...

Nu, de fapt nu e adevărat, dar mi s-a părut că dă bine. Aşa, ca figură de stil...

O boare slabă de vânt trecu printre ramurile copacilor. Diavolul zâmbea sprijinit într-un picior, asemenea unui aborigen.

Deodată de după o tufă apăru un alt omuleţ chel, care purta un tricou în dungi alb-albastre pe care scria „Maradona".

Tu cine mai eşti? întrebă Oxy.

Chiar aşa, tu cine mai eşti? repetă Diavolul, uşor impacientat.

Noul venit jonglă cu o minge imaginară de fotbal.

Eu? întrebă el cu o voce virilă.

Da, tu, răspunse Oxy.

Da, tu, întări Diavolul.

Eu sunt *proiecția pozitivă a proiecției negative a personalității tale.*

Diavolul amuți.

Oxy deja nu mai înțelegea nimic.

Eu sunt partea bună a părții rele din tine, continuă necunoscutul.

Hei, ai un tricou cu Maradona, observă Oxy.

Da, din păcate le epuizaseră pe cele cu Nietzsche, răspunse *proiecția pozitivă a proiecției negative.* Se vinde foarte bine neamțul, n-am ce să zic...

Proiecția negativă se uită frustrată la *proiecția pozitivă.* Era evident că se confrunta cu unul dintre acele conflicte bine–rău pe care le întâlnești în filmele americane. Ea era totuși personajul negativ, ceea ce era un lucru relativ bun. Personajele negative sunt de obicei mai carismatice.

Hei, cară-te din conștiința asta! N-ai ce căuta aici! se rățoi *proiecția negativă.*

Proiecția pozitivă a proiecției negative, care într-un anturaj restrâns era numită Micul Maradona, se opri o clipă din jocul său cu mingea imaginară.

Ești simpatic, spuse ea către *proiecția negativă.* Ești un mic maniheist. Îți vine sau nu să crezi, dar acest om are o conștiință foarte puternică și care caută dreptatea!

Este pervertit! se răsti *proiecția negativă.* Nu merită salvat!

Și tu cine ești, mă rog frumos? Profilul lui psihologic?

Să-ți fie rușine!

Emaciatule!

Cum îți permiți? se înfurie *proiecția negativă.*

La fel ca mine, ai un rol secundar în povestea asta. Ești doar un element oniric, pe care-l datorezi acestui om care din păcate este pe cale să devină dipsoman.

Oxy era profund interesat de acest dialog pe care-l înțelegea pe alocuri și parțial.

Tu ești doar o răbufnire de conștiință! se încrâncenă *proiecția negativă.*

Și tu ești doar un patibular.

Ce înseamnă dipsoman?

Oxy îi privea cu ochi calmi, lucizi.

Cele două proiecții erau la un pas de păruială, ceea ce ar fi fost oarecum inedit, dat fiind că unul dintre protagoniști — *proiecția pozitivă a proiecției negative, sau Micul Maradona,* cum mai era numit — nu avea păr.

Micul Maradona jonglă cu mingea imaginară de câteva ori, apoi șută către o poartă care era de asemenea imaginară.

Edson Arantes Do Nascimento, alias Pelé, a fost cel mai mare jucător de fotbal al tuturor timpurilor.

Micul Maradona simulă o braziliană.

Ce fel de fan ești tu dacă îl admiri pe Pelé și ai tricou cu Maradona? întrebă Oxy.

Mintea umană e plină de paradoxuri, nu-i așa? răspunse Micul Maradona tot printr-o întrebare.

Lasă mintea, răspunde la întrebare, se aprinse Oxy.

Unde vrei să ajungi?

Ești duplicitar!

Poftim?

Joci pe două fronturi!

Hei..

Așa e, susținu și *proiecția negativă.*

Tu să taci! se răsti Micul Maradona.

Ești duplicitar! repetă mecanic Oxy.

El e de vină! se răsti Maradona, arătând către *proiecția negativă.*

Eu? făcu aceasta nevinovată.

Da, tu, labagiu alb-negru.

Ai auzit de corectitudinea politică? întrebă prețios *proiecția negativă.*

De ce e el vinovat? se băgă şi Oxy.
De ce? întrebă Micul Maradona.
Da, de ce? repetă Oxy.
Da, de ce? repetă *proiecţia negativă* ceea ce repetase Oxy mai înainte.
Exact, de ce? repetă Oxy ceea ce repetase *proiecţia negativă,* dublând ceea ce spusese chiar el de la bun început.
În depărtare se ridicau nori de furtună. O aversă scurtă de câteva secunde se abătu asupra lor, pe un perimetru de vreo doi metri pătraţi.
Pentru că el este *proiecţia negativă a personalităţii tale,* răspunse Micul Maradona, plonjând în singura baltă de apă care se formase. Pe el trebuie să-l faci vinovat pentru toate defectele pe care le ai, defecte care devorează binele din tine zi de zi.
Şi totuşi, principial vorbind, eşti un indivi...
Băiete, îl întrerupse Micul Maradona, ce principii vrei să stabileşti între subconştientul tău, adică el, şi subconştientul subconştientului tău, adică eu? Ce dracu', măi omule, te faci de râs! Duci subtilitatea intelectuală la limita ilogicului. Îmi pui răbdarea la încercare şi, sincer să fiu, am impresia că Stepaan îţi acordă prea mult credit.
Stepaan? întrebă Oxy, simţind că în curând avea să leşine de mirare.
Da, cel care scrie despre noi.
Vrei să spui că există cineva care ştie tot ce fac?
Micul Maradona era destul de aproape de adevăr, cu excepţia numelui. Pe autor nu îl chema Stepaan.
Minte! strigă *proiecţia negativă.*
Mint? ţipă Micul Maradona sfidător. Mint? Autorule, demonstrează-le că spun adevărul şi că *ei* sunt nişte ignoranţi!

Odată ajunşi aici, cei patru — Oxy Duma, *proiecţia negativă*, Micul Maradona şi Autorul — îşi dădură seama că ajunseseră la limita a ceea ce se putea numi *convenţie literară.*

Se aşternu o stare de aşteptare tensionată. Treptat, starea se detensionă şi rămase numai aşteptarea care se diminua cu fiecare secundă.

Pentru că invocările sale rămăseseră fără rezultat, Micul Maradona se simţi foarte lezat în micul său for interior, aşa că se hotărî să plece.

Bă, mă car! anunţă el fără prea multă tragere de inimă şi într-adevăr se evaporă ca prin minune.

Fără lupta milenară dintre bine şi rău, miza devenea ridicolă. *Proiecţia negativă* scuipă cu ciudă în balta în care mai devreme se tăvălise Micul Maradona.

Ia uite, acum mai vin şi ăştia, spuse el obidit, arătând către coama dealului de unde se ridicau nori de praf.

Se auzea un zgomot crescând ca de bolovani care se prăvălesc.

Cine sunt ăştia? întrebă Oxy plin de interes.

Cum, cine? Cine poate să umble aşa în gloată?

Proiecţia negativă avea cu siguranţă o zi proastă.

Cine umblă aşa în gloată? întrebă Oxy candid.

Subconştientul colectiv! Luar-ar dracu'! Unde mă duc, hop, vine şi el! Mă duc de-aici. Ar trebui să cer o mărire de salariu, pentru toate frustrările pe care le înghit.

Stai, corupe-mă! se rugă Oxy, dar Fiul Diavolului deja plecase cu mâinile în buzunare, fluierând o melodie a lui Company Segundo.

Oxy se enervă. Vru să răcnească, dar ceva parcă îi spunea să n-o facă. Avu revelaţia conştienţei visului.

Începu să cadă o burniţă măruntă şi deasă.

14

Cineva îi aruncase în faţă un pahar cu apă.

Slavă Domnului că te-ai trezit, suspină marele Engelbert, apărut de după statuia dedicată celui care fusese unul dintre câinii lui Pavlov. Credeam că ai murit. Am chemat şi un taxi degeaba...

Oxy îşi ridică privirea. În acel moment putea paria că avea un cap de 50 kg.

Între timp, Marele Scriitor se trase lângă Oxy şi îşi petrecu o mână pe după umerii lui. Dar cum Oxy Duma avea umerii foarte laţi, Engelbert Jr. eşuă în încercarea lui. Până la urmă se mulţumi să dea o tură în jurul lui Oxy Duma şi consideră că-l luase pe după umeri.

Eşti un artist, te înţeleg, spuse Engelbert Jr. prietenos. De-asta suntem dedicaţi Artei, cu A mare... pentru a face excese! Ce-ar fi fost Toulouse-Lautrec dacă nu şi-ar fi petrecut zilele, dar mai ales nopţile, cu boemii parizieni? Ah, ah, dulci prostituate creole venite din Guyana Franceză... amanţii din Montmartre despre care se spune că au penisuri mici, dar le folosesc admirabil! Floretele testosteronului! Ah, ah... superbissim! Admirabilissim! Baudelaire, cu părul său verde, Byron incestuosul... ah, Augusta, lasă-mă să-ţi dedic numai câteva poeme... Van Gogh... hei, cască urechile la ce spun... mai bine cască urechea! Ha, ha, ha...

În timp ce îi enumera nostalgic pe toți cei cu care se identifica într-un fel sau altul, Marele Scriitor făcea mici pași de salsa și tango argentinian. Imagina flori de a căror mireasmă se îmbăta, doamne onorabile pe care le saluta ceremonios și din când în când simula un act sexual cu vreo plantă din apropiere sau chiar cu nevinovatul câine pavlovian.

Engelbert avea în minte un plan care începea să i se contureze încet, dar diabolic. Singura piedică era acest Oxy Duma, pe care nu-l putea elimina din ecuație, pentru că era în același timp și scopul planului. Marele Scriitor se confrunta cu un paradox. Întotdeauna când avea în față o contradicție logică era fascinat, dar și enervat în același timp. Se crispa încercând să încolțească sensul, așa cum vânătorii încearcă să încolțească animalul hăituit.

Să mergem, dragul meu, spuse Marele Scriitor, încercând din nou (fără succes) să-l înșface pe Oxy pe după umeri. Lumea întreagă ne așteaptă. Lumea întreagă ne așteaptă, repetă el, parcă pentru a se asigura că lucrurile stăteau într-adevăr chiar așa cum spunea.

Oxy îl urmă docil.

După trei pași, fără să-și dea seama de ce, se întoarse exact cu 180 de grade și fără ca nimeni să observe acest lucru — nici măcar Marele Scriitor — se îndreptă către ușa care dădea spre casă, intră, ieși, apoi merse pe aleea pietruită care îl îndreptase către casă, pe urmă ajunse la poarta mare de la intrare, făcută din fier forjat, ieși pe poartă și se îndreptă către locul unde-l lăsase taxiul cu care venise. Vru să intre în mașină, dar mașina nu mai era acolo.

Oxy se clătină puțin din cauza nedumeririi și ceva mai mult din cauza tequilei. Apoi, fără să stea prea mult pe gânduri, porni în direcția unde bănuia că se afla casa lui.

15

În lume există oameni şi oameni.

16

Într-un top absolut al oamenilor cei mai inteligenţi ai tuturor timpurilor, probabil că Oxy Duma s-ar fi situat undeva între locul 501 şi 1 000 000.

Bineînţeles, orice top poate fi contestat, iar acest lucru este incontestabil.

Totuşi, topul celor mai inteligenţi oameni ai tuturor timpurilor este dincolo de orice bănuială datorită criteriilor sale:

a) rapiditatea cu care faci conexiuni logice

a) frecvenţa cu care ridici sprâncenele a mirare într-un interval de 24 de ore

a) curiozitatea bolnăvicioasă

a) candoare

a) lipsa frecventă a talentului

a) voinţă

a) greutate

a) sex

a) vârstă

a) rude

a) prieteni

a) culoarea ochilor

a) numărul foarte mic de prieteni

a) notele mici din timpul şcolii

a) eşecurile frecvente din diferite domenii

a) vremea

a) predispoziția către boli penibile
a) teama patologică de prostie
a) considerarea moralității drept un rău necesar
a) o viață sexuală sincopată
a) turbulențe endocrine
a) frizură cel puțin ciudată, dacă nu chiar ridicolă
a) recunoașterea celorlalți
a) invidia celorlalți
a) ura celorlalți
a) pasiunea pentru dulciuri
a) și alte 127 de variabile care sunt cel puțin la fel de importante.

Așadar, în virtutea acestor parametri, se putea spune destul de precis că în topul celor mai inteligenți oameni ai tuturor timpurilor Oxy Duma se situa undeva între locul 501 și 1 000 000.

17

Pagina albă din față îl chinuia de mai bine de o jumătate de oră, așa că se înfurie și o aruncă. Avea impresia persistentă că era suspendat undeva în tărâmul ideilor care-și refuzau concretețea. Poate că primele pagini sunt cel mai greu de scris; într-un fel știa acest lucru, dar asta nu-l liniștea deloc.

Și cum un rău nu vine niciodată singur, începuse să rămână fără bani. Deși nu se vedea făcând altceva decât reclamă pentru produsele de igienă intimă pentru femei, Oxy știa că mai devreme sau mai târziu, și se părea că va fi mai devreme, va trebui să-și găsească o slujbă.

Până una alta însă, mai zăbovea în fața paginii albe, căutând inspirația prin cotloanele minții și prin cele ale camerei în care stătea.

Își spuse că, dacă va lăsa câteva pagini libere, inspirația se va îndura de el și va veni. Așa că lăsă câteva pagini libere. Apoi le aruncă pentru că nu-i plăcea cum dădeau în economia cărții.

Deodată, Oxy Duma se opri din cugetat.

Avea picioarele reci. O fierbințeală puternică îi cuprinsese fruntea. Picături reci de transpirație i se scurgeau de-a lungul coloanei vertebrale. Își simți penisul în semierecție. Apoi flasc. Pe urmă simți o erecție cutremurătoare, care îl făcu să-i pară rău că nu avea nimic mai bun de făcut. Alungă acest gând.

Trase maşina de scris aproape de el şi începu să bată febril.

Pentru a scrie despre umor trebuie să ai o înălţime de peste 1,75. Să nu ai câine. Să ai o singură limbă maternă şi să nu porţi niciodată şosete albe la pantofi. De asemenea, e preferabil să fii mascul. Dacă nu, asta e...

E bine să nu mănânci sărat. Şi să nu fi fost niciodată în Germania. Să poţi să-ţi ţii respiraţia 50 de secunde. Şi, în fine, ultima dintre toate aceste condiţii sine qua non *este să ai... să n-ai... să... poţi să...*

Oxy oscila între diferite variante, fără să i se pară vreuna cu adevărat relevantă.

... să ai capacitatea de a gândi.

Respiră uşurat.
Devenise scriitor.
Continuă să bată.

Creierul are un tip unic de relaţie cu mediul înconjurător. Deşi este vorba numai despre o masă de fibre, sinapse şi reţele neuronale, el este de fapt cel care controlează emoţiile şi acţiunile umane. Râsul se află undeva la jumătatea drumului dintre emoţie şi acţiune.

S-a dovedit ştiinţific că hipotalamusul este unul dintre elementele-cheie ale „circuitului râsului". Dacă acest circuit este afectat, implicit dacă hipotalamusul are de suferit, putem asista la comportamente deviante. Pentru cei interesaţi... nu, aceasta nu este o scuză pentru a face glume proaste. Glumele proaste sunt doar jumătăţi de măsură ale logicii glumelor normale. Majoritatea glumelor proaste pot fi îmbunătăţite prin supralicitare.

Cortexul motor suplimentar, care este o regiune apropiată de lobii frontali, primeşte informaţii de la centrii emoţionali ai

creierului. Pentru că numai noi, oamenii, suntem înzestrați cu o capacitate intelectuală semnificativă, se poate spune că râsul este o caracteristică profund umană.

Actul de a râde este practic un răspuns pe care noi îl dăm stimulilor aflați în lumea înconjurătoare. Se pare că din cele mai vechi timpuri omul-animal obișnuia să râdă atunci când se relaxa. Atunci când nu exista nici un pericol, când nu exista nici un semnal de alarmă, omul izbucnea în râs. Nu era un act intelectual, ci unul organic, primar. Astfel se explică și faptul că râsul este contagios. Este un semnal care se transmite de la individ la individ în cadrul grupului social. Ca logică a apariției și a evoluției, râsul și teroarea sunt sinonime. Acest aspect are o relevanță crescută în măsura în care dorim să studiem umorul negru și putem merge până la umorul morbid.

Pentru a descoperi punctul de pornire al râsului, trebuie să știm care este leagănul (sau, altfel spus, punctul 0 al) emoțiilor umane.

Reacția de a râde pare să fie controlată de sistemul limbic al creierului, care este implicat în tot ceea ce înseamnă emoție umană.

Sistemul limbic este format din:

gyrusul cingulat, un tract de fire interconectate în forma literei C

hipoccampus

septum

nucleul talamic anterior

corpii mamilari

amigdala, pe care unii oameni de știință au numit-o și „locașul fricii", datorită rolului important pe care îl joacă în manifestarea acestei emoții primare.

Sistemul limbic nu este în mod direct „motor" (adică nu dă ordine pe care să le pună în mișcare mușchii), nici „senzorial" în mod direct (adică nu prelucrează informații venite pe cale

vizuală, auditivă, olfactivă etc.). Fără teamă de a greşi, se poate spune că este o parte a creierului care procesează informaţii provenite din evenimente, amintiri ale evenimentelor şi asocieri emoţionale corelate cu acele evenimente. Această procesare este esenţială, având în vedere că experienţa este premisa comportamentului din viitor.

Ce merită reţinut (de fapt, totul merită reţinut, dar ce merită reţinut bine-bine) este că toate sistemele senzoriale — văzul, auzul, mirosul, gustul şi tactilul — furnizează informaţii către sistemul limbic. Numai unul dintre acestea, şi anume mirosul, este conectat direct la sistemul limbic prin intermediul nervilor care pornesc din camera nazală şi se termină la amigdală. Aşa se explică rolul important pe care îl avea mirosul în detectarea pericolului în cazul bunicului nostru, pitecantropus erectus.

Reacţia sistemului limbic la toţi aceşti stimuli de care am pomenit se datorează hipotalamusului.

Hipotalamusul poate fi văzut ca un creier în miniatură, care controlează sistemul limbic. El este de fapt cel care ne cenzurează cele mai intime şi primare emoţii. Dacă vom plânge sau vom râde, nu avem de unde şti. Numai hipotalamusul ştie.

Oxy Duma omul era mulţumit de Oxy Duma scriitorul. Reciproca era la rândul ei valabilă.

Puse capul pe masă şi adormi buştean.

18

„transă.

Mai mult decât tine. Obiecte de diferite forme. Culori lichide care te înspăimântă. Reacții organice. Mai bine de atât nu se poate.

Paradoxul ființei care doarme. Lovește bestia pentru a-l trezi pe copil. Joacă-te cu el pentru a-l păcăli pe adult. Nu-ți ghici viitorul, pentru că e aici, vomită lângă tine și e bolnav de Parkinson. Cugetă pe bucățele pentru a nu fi luat prin surprindere. Lucrurile nu sunt ce par a fi. Sunt *exact* ce par a fi.

Iubește-mă sau omoară-mă!

Există o limită a cerului, undeva jos, între gura de canal și bordură. Creierul nu gândește intenționat. Ideile sunt un accident uman regretabil. Nu încerca să le premeditezi. La jumătate.

Mai aproape de fericire sunt mâinile. Pentru că ele trag, ele știu, ele fac ceea ce trebuie să facă. Mâinile ucid. Fură. Alungă. Dragostea platonică e pentru amibe și cimpanzei.

Singurul mod în care ai putea reuși să faci ceva cu viața ta e să nu ai nici o intenție. Lasă pur și simplu lacrimile să se scurgă.

Undeva, într-o țară care refuză să fie contemporană cu mine, oamenii mor.

Ascult muzică pentru că e singurul lucru pe care știu să-l fac. Îmi îndepărtează durerea pe care o simt de când mă știu. Anamnetic. Sunt urmașul avortat al foetusului care eram. Alungă-mă și voi fi fericit.

Mă cunoști? Crezi că mă cunoști. Dar nu ai cum. Sunt de dată recentă. Atât de recentă, încât voi fi în curând. Mă vrei? Sunt încă la un preț promoțional, iar intențiile mele nu sunt deloc onorabile. Obișnuiesc să merg noaptea pe stradă, câte o jumătate de secundă. Ce mi-e dat să văd... oameni care trăiesc! M-arunc de la etajul subsolului în care trăiesc și mă izbesc cu trupul de asfaltul fierbinte al pașilor grăbiți.

Crezi că mă cunoști? M-ai văzut într-o fișă a medicului legist, marcat cu creta. Oamenii rătăcesc speriați în jurul meu. Aleargă pe loc și se rătăcesc constant. Sunt ceea ce vrei. Sunt ceea ce aud. Sunt la fel ca tine. Singur și dincolo. Vino mai aproape și te voi întreba dacă știi cu adevărat cine sunt. Mi-ar plăcea să te cred, dar nu pot.

Nu am încredere decât în copacul de lângă blocul în care locuiesc. El nu înverzește niciodată prin surprindere. Nu-și aruncă fructele în brațele mele, acuzându-se de fertilitate. Las-o mai moale și oamenii te vor crede pe cuvânt. Învață să nu ceri, ca să nu fii nevoit să primești. Crezi că mă cunoști? S-ar putea să mă fi văzut pe stradă, mort pe un afiș.

Eu sunt litera A, cea cu care încep cele mai importante cuvinte ale lumii. Restul sunt detalii. Detaliile ucid, pentru că oamenii sunt curioși. Animalele sunt apatice și fericite. Vine o vreme când trebuie să rupi tăcerea și să le spui ce se întâmplă. Pentru că altfel îi ai pe conștiință, fie ea chiar și inexistentă.

Am un vecin care moare dimineața așa cum se spală pe dinți. Suferă de o boală ciudată, pe care medicii nu

au reușit să o identifice spre lecuire. Se numește mediocritate. Are migrene. Asemenea copacului de lângă blocul meu. Și el are migrene de fiecare dată când se pișă vreun câine pe el. Își deplânge înrădăcinarea, că nu poate să-i tragă câinelui un șut în cur. Ca să moară.

Am trecut într-o zi peste râul peste care obișnuiam să trec în fiecare zi. Nu mai era. Îl băuseră. Dincolo de durerea recunoașterii se zbate un inorog. Probabil că asta semnifică ceva pentru cine se încumetă să se întrebe. Eu, unul, n-o fac.

Mai aproape de mine e cerul, așa cum îl știu, murdar de noroi. Curentul alternativ e soluția cea mai bună pentru cine vrea să trăiască onorabil. El este marea promisiune a celui care-și dorește să cugete.

Crezi că mă cunoști? S-ar putea să mă fi văzut undeva... la metrou. Obișnuiesc să merg mult pe sub pământ, ca o cârtiță. Cu excepția faptului că mie îmi plac filmele pornografice, iar lor nu. Am o durere abdominală care îmi răpește jumătate din forța vitală cu care alimentez dinamul care-mi dă lumină. Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit. Și am fost lacom. Probabil că o să mor cu mâna pe copacul de lângă bloc. El cel puțin mă poate învăța cum să mor demn.

Crezi că mă cunoști? S-ar putea să mă fi văzut măcelărind un câine lângă un copac uscat. E copacul meu preferat, iar eu sunt câinele lui cel mai iubit. Pentru că eu nu mă piș pe el. Eu doar îi furnizez puțină fericire miercurea după-amiază, când vin de la serviciu. Ca să mă relaxez. Toată lumea se relaxează acasă, numai eu o fac lângă copac.

Dacă mergi foarte mult, riști să te rătăcești chiar după colț. Acolo unde e magazinul de la care-ți faci zilnic cumpărăturile. Fericire, bunătate și sex la minut.

Crezi că mă cunoşti? S-ar putea să ai dreptate. Sunt un star. Poate că mă cunoşti din idolatria ta pentru mine. Îmi cerşeşti mila ca un câine. Dar ghici ce? Nu-mi plac câinii. Nici mie şi nici copacului meu. Aşa că n-ai decât să mori în anonimatul indiferenţei mele."

19

Oxy Duma respira greu. Globii oculari îi jucau nervos sub pleoape.

Se trezi înspăimântat de propriile gânduri. Niciodată nu mai visase atât de mult, fără imagini, fără culori, fără personaje. Doar cuvinte care se materializau ciudat, undeva între sunet și formă.

I se părea că dormise o veșnicie și că visase cel puțin la fel de mult. Privea fix, într-un colț al camerei, întrebându-se dacă era una dintre acele situații în care dintr-un vis cazi într-altul. Dar nu! Auzea zgomotele de afară și vedea razele de soare pătrunzând pe ferestrele mari.

Era realitatea unei zile de aprilie. Și totuși, cuvintele aproape imateriale ale visului îi persistau în cap. Se întrebă cum de putuse subconștientul lui să genereze atât de multe propoziții aparent incoerente, dar care măcar datorită fluenței cu care apăruseră meritau să li se acorde o minimă atenție.

Pentru prima oară în existența sa, Oxy Duma se întrebă dacă nu cumva era mult mai inteligent decât crezuse până atunci. Toată viața se complăcuse în statutul de *peste mediu,* dar acum înțelegea că lucrurile s-ar putea să fi fost mult mai complicate de atât.

Până la urmă, cum îți poți autoevalua inteligența? Orice om cu un IQ peste medie și cu oarece bun-simț își poate accepta mediocritatea și poate tinde către mai

mult. Dar dacă toată viaţa el fusese şi continua să fie foarte inteligent şi de fapt aspira către statutul de *extrem de inteligent, aproape genial*? Adică era asemenea oricărui om, dar la o scară mult mai mare?

Întrebarea, chiar nerostită, îl cutremură. Brusc îşi aminti că avea o responsabilitate enormă faţă de oamenii din jurul său. Trebuia să le reveleze misterul umorului ezoteric.

Oare putea face acest lucru? Era conştient că nu putea trece nici măcar de barierele cuvântului, fără a mai vorbi de cele ale percepţiei.

Se simţea vlăguit. Avea creierul ca un burete stors de mai multe ori, în care gândurile i se învolburau cu o violenţă inconştientă. Simţea aproape fizic ceea ce visase.

Într-un moment de luciditate îşi dădu seama că trebuia să iasă la aer. Se sufoca cu propriile gânduri şi, bineînţeles, nu îşi putea face singur respiraţie gură la gură.

Avea impresia că în capul său era o autostradă pe care circulau mii de întrebări şi mii de răspunsuri. El trebuia să gonească pe ea cu viteză, să aranjeze semnele de circulaţie, să vadă ce răspuns i se potriveşte fiecărei întrebări şi, de asemenea, ce întrebare i se poate pune fiecărui răspuns.

Pe lângă asta, nici măcar nu avea carnet de conducere.

20

Orice încercare de a comunica este până la urmă relativă. Mi-ar plăcea să fiu de două ori mai puțin dotat intelectual și să mă pot exprima de două ori mai concret, adică *mai conform* cu ceea ce gândesc.

Micchi clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să spună *lucrurile par să stea chiar așa.*

Înțelegi? întrebă Oxy cu o privire febrilă. Ceva se pierde odată cu tranzitivitatea. Comunicarea umană, așa cum e ea concepută, nu are sorți de izbândă. Transmiți, dar nu printr-un soi de echivalență a comunicării, ci pur și simplu prin măcelărirea mesajului. Micchi, așa nu pot ajunge nicăieri! Mai dă-mi un gin tonic.

Barmanul turnă un nou pahar de băutură, apoi aruncă înăuntru două feliuțe de lămâie. Ca de obicei, nu nimeri paharele.

Și cartea ta cum merge? întrebă Micchi.

Merge foarte bine, răspunse Oxy, în timp ce sorbea din pahar cu înghițituri mici și nervoase. Am scris două pagini până acum, dar simt că urmează altele...

Și care e treaba cu tranzitivitatea? Mă rog, sunt doar un barman, dar am mai citit și eu câteva cărți când eram la liceu, nu sunt chiar...

Micchi își ridică privirea pentru a citi înțelegerea în ochii lui Oxy, dar din păcate nu o întâlni.

Oxy își cufundă privirea în paharul cu băutură.

Micchi începu să șteargă câteva pahare. Din cauză că avea numai două degete la o mână, paharele îi scăpau constant, dar asta nu-l împiedica pe Micchi să persiste.

Era ora 14.53.

Ușa barului se deschise și un negru frumos, cu buze groase, intră. Se așeză lângă Oxy.

Un pahar cu lapte, comandă nou-venitul.

Micchi își ridică privirea. Nu trebuia să fii un specialist în kinezică pentru a înțelege că făcu o grimasă de neplăcere.

Un pahar cu lapte? întrebă Micchi.

Rece, preciză străinul sigur pe sine. Ce faci, prietene? îl întrebă el pe Oxy.

Oxy nu răspunse.

Da, spuse negrul, fără să-i pese că era ignorat. Viața e frumoasă. Nu contează ce se întâmplă rău, important e să-ți păstrezi calmul și simțul umorului.

Oxy se întoarse către interlocutorul său.

Negrul îi zâmbea afabil.

Nu găsești? îl întrebă el pe Micchi.

N-am lapte, minți Micchi, vrând să scape de străinu nepoftit și să-și continue discuția academică.

Negrul izbucni în hohote de râs.

Dragul meu, spuse el, și dacă aveai, tot nu l-aș fi vrut. Vreau lapte de *vacă bălțată*, nu lapte de *barman.*

Iată o dovadă clară că oamenii nu se prea înțeleg între ei, își spuse Oxy.

N-avem decât lapte de cocos, spuse Micchi într-un târziu, întinzându-i străinului ceea ce părea să fie un pahar plin cu un lichid alb, vâscos.

Ah! Bun! Bun! Mulțumesc dragul meu, mulțumesc foarte mult, spuse negrul și sorbi lacom câteva înghițituri de lapte. Da, își spuse el, da, sănătate curată... *In latte veritas...*

Pentru câteva secunde o linişte profundă se aşternu în bar. Se auzeau doar trei respiraţii puţin desincronizate.

Ştii care e visul meu, dragul meu prieten? întrebă negrul, uitându-se în ochii lui Oxy.

Care? întrebă Oxy indiferent.

Negrul zâmbi.

Visul meu este să conduc pe o autostradă aglomerată. În faţă am o maşină decapotabilă. El e bogat, poţi să-ţi dai seama după mâna cu care-şi ţine prietena pe după gât, mână pe care poţi vedea un ceas aurit. Dat fiind că are o maşină decapotabilă care pare a fi scumpă, probabil că şi ceasul e veritabil. Înţelegi?

Da, cred că da, răspunse Micchi, care se surprinse luând parte la discuţie.

Merg cu 90 de km/h. Nici mai mult, nici mai puţin. Maşina din faţă are exact aceeaşi viteză, pentru că distanţa dintre noi se menţine constantă. Şi-atunci ce se întâmplă?

Micchi stătea cu coatele rezemate de bar, iar Oxy uitase să mai soarbă din băutura pe care o avea în faţă.

Ce? întrebă negrul, de parcă altcineva pusese întrebarea.

Ce? întrebă Oxy.

Ce? întrebă şi Micchi, scăpând un pahar pe jos.

Ce? repetă negrul.

Maşina din faţă are un accident, spuse Micchi, dar negrul negă calm, printr-o mişcare abia perceptibilă a capului.

Micchi Două-Trei Degete şi Oxy Duma îl priveau pe vizitator temători, dar în acelaşi timp curioşi. Ridicară din umeri, unul din stângul, celălalt tot din stângul.

Femeia din maşină începe să-ţi facă semne obscene, încercă Oxy, dar negrul nu păru deloc satisfăcut de răspuns.

Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu, răspunse naratorul cu un calm desăvârşit, dar obsesiv. Nu. Altceva... mă hotărăsc să-l depăşesc. Dar, amintiţi-vă, merg cu...

90 de kilometri pe oră? spuse Oxy.

Exact, cu 90 de km/h, răspunse negrul, satisfăcut de precizia interlocutorului. Iar el?

La fel, cu 90 de km/h, răspunse Micchi cu sufletul la gură.

Foarte bine. Creierul a decis că-l voi depăşi. Transmite informaţia către picior, care o transmite acceleraţiei, care la rândul ei o transmite motorului. Motorul ştie acum că eu am hotărât să depăşesc maşina din faţă. Întreaga maşină e conştientă de decizia omului din ea. Dar vai!...

Pană de cauciuc? izbucni Micchi.

Negrul zâmbi uşor dezamăgit de lipsa de imaginaţie a celor doi interlocutori.

Nu. Maşina din faţă accelerează.

Pizda mă-sii de nenorocit! Parvenitul dracului, că doar nu şi-a luat maşină din bani cinstiţi!

Să nu ne pierdem, preciză calm negrul.

Vrea să-şi impresioneze gagica, adăugă Oxy.

Într-adevăr, fu de acord naratorul. Proprietarul maşinii vrea să o impresioneze pe puicuţa de lângă el.

Cunoscuta mutaţie a identităţii, continuă Oxy.

Ce?

Micchi Două-Trei Degete era bulversat.

El crede că dacă are o maşină puternică, printr-o mutaţie a identităţii, el ca individ este puternic, explică lapidar Duma.

Dar eu m-am hotărât să-l depăşesc. Maşina mea ştie asta. Iar el accelerează ca un nebun.

Liniştea se aşternu pentru câteva secunde peste paharele şi sticlele barului. Până când fu spartă de un pahar scăpat pe jos. De Micchi.

Şi intru în depăşire, continuă negrul. Încet, sexy, ca o felină care-şi pândeşte prada. Calm, cu muşchii întinşi la maximum, aşteptând momentul în care vor demonstra ce pot cu adevărat. Decapotabila probabil că a ajuns la 120km/h. Încep să o depăşesc.

Daaa! triumfă Micchi. Da!

Dar stai! făcu teatral negrul.

Ce? întrebă Micchi, ajuns la capătul puterilor.

Mă uit la bordul maşinii mele...

Nu-mi spune... nu mai ai benzină, gâfâi Micchi.

Nu, dragul meu...

Tensiunea plutea în cameră asemenea fumului de ţigară.

Dar ce? întrebă Oxy.

Eu continuu să am 90 de kilometri pe oră. 90 de kilometri, iar maşina din faţă are cu mult peste 100 de kilometri pe oră. Şi totuşi, este evident că o voi depăşi.

Micchi avea broboane de sudoare pe faţă.

Dar cum? întrebă el, deja doborât de tensiunea momentului. Cum se poate?

Este vorba despre subtilitate.

Oxy bău restul de gin din paharul din faţa sa. Deşi ceea ce povestise nou-venitul nu părea chiar lipsit de sens, nu era sigur că înţelegea.

Subtilitatea este cea care lipseşte majorităţii oamenilor, decretă negrul. Este evident că l-am dominat pe proprietarul decapotabilei prin ceea ce el nici nu ştia că nu ştia.

Mai doreşti un pahar cu lapte? întrebă Micchi amabil.

Cu multă plăcere, răspunse negrul. Subtilitatea este cuvântul-cheie.

Eşti sigur că este vorba despre subtilitate? întrebă Oxy.

Negrul îşi plecă privirea.

Da. Certitudinile le ai când încetezi să le cauţi. Când ajungi să vezi ceea ce intuiai că există, dar te temeai să

crezi, când îți simți mâinile ca și cum ar fi ale unui străin, când te întrebi dacă nu cumva ai greșit regnul și plângi de fericire când cazi în eroare, pentru că atunci ți se revelează calea adevărului, atunci începi să fii sigur de ceea ce spui și de oamenii de lângă tine. Ajungi să ai încredere în plante, să le creditezi cu suflet și cu inteligență, și ajungi să urăști animalele pentru că seamănă atât de bine cu noi.

Oxy asculta fără să mai poată scoate vreun cuvânt. Ceea ce spunea negrul se asemăna foarte bine cu ceea ce visase el!!!

În schimb, Micchi Două-Trei Degete nu visase același lucru, așa că nu înțelegea mai nimic.

Negrul continuă vulcanic.

Este vorba de subtilitate, văzută ca abilitatea de a ocoli neesențialul inerent al vieții. Subtilitatea ca păstrare și conservare a forțelor cu care suntem înzestrați.

Am visat ceea ce spui! strigă Oxy entuziasmat. Am visat ceea ce spui!

Negrul zâmbi.

M-am gândit mult la tine în ultima vreme, răspunse el. E posibil să-ți fi transmis o parte a trăirilor mele.

Dacă ceea ce visase Oxy erau gândurile complexe ale negrului, atunci trebuia reconsiderată problema inteligenței pe care Duma și-o pusese când se trezise.

Dar cum te-ai putut gândi la mine? Nici măcar nu mă cunoști, spuse Oxy.

Sunt Borac, taximetristul, răspunse negrul.

Oxy Duma uită să închidă gura.

Da, da, continuă Borac râzând. Operația a reușit de minune. Sunt negru get-beget. Acum sunt la fel ca Elvis.

Cei trei râseră cu poftă.

Cum adică, ești ca Elvis? întrebă Micchi, râzând cu lacrimi.

Negru, adică, răspunse Borac, taximetristul.

Micchi hohoti și mai tare, dar deodată se opri.

Care Elvis?

Elvis, cel mai mare cântăreț de rock'n'roll, răspunse Borac, dar deja era prea târziu când realiză ce greșeală imensă făcuse.

În spatele barului se vedeau discuri de vinil frumos aliniate. Pe unele scria *King Creole*, pe altele *Live*, pe altele se vedea o frântură de oraș, Las Vegas, Memphis, probabil unde fuseseră concertele. Și lucrul cel mai important, toate erau ale lui Elvis.

Erau multe, cu adevărat multe și aranjate meticulos, în ordine alfabetică. Se părea că Micchi era un fan adevărat.

Din păcate, Borac nu mai putea da înapoi.

Dar Elvis nu era negru, spuse Micchi fără urmă de îndoială.

Era creol, spuse Oxy, ceea ce...

TU să taci! urlă Micchi, scos din fire. Să taci, să taci, să taci! vociferă el, plimbându-se cu cele două degete în sus, amenințător. Elvis? Negru?

Dar Elvis chiar era negru, răspunse Borac imperturbabil.

Dar l-ai văzut în filme! Era alb! Alb, alb, alb! răcni Micchi.

Nici n-ai idee ce se poate face cu puțin machiaj. Iar adevăratele înregistrări cu Elvis sunt cele audio, nu filmele în care a jucat. Iar după voce e clar că e negru.

NU SE POATE! NU! hohoti Micchi. Tocmai Elvis!

Peste 25 de ani de venerare a REGELUI se duceau pe apa sâmbetei, într-o zi mohorâtă de marți.

Nu se poate! De ce tocmai el? întrebă patetic Micchi.

Ce vrei să spui? întrebă Borac.

Chiar, ce vrei să spui cu *tocmai el?* zise şi Oxy.
Nu putea fi altcineva? se plânse Micchi.
Cine? întrebă Borac.
Nu ştiu... un african, altcineva... Nelson Mandela.
Ei, acum! spuse Borac amuzat. Uite, Jimi Hendrix era alb! Dar, la fel ca pe Elvis, l-au vândut ca fiind opusul a ceea ce era cu adevărat. Marketing, dragul meu...
Enormă greşeală! O adevărată catastrofă!!!
Singurul motiv pentru care discurile cu Elvis nu se întindeau pe toată suprafaţa barului era pentru că jumătate din spaţiu era ocupat de discuri cu Jimi Hendrix. Borac era de-a dreptul dezolat că distrusese un fan adevărat cu dezvăluirile lui.
Dar la urma urmelor care era posibilitatea să dea peste *cel mai mare fan Elvis Presley şi Jimi Hendrix în acelaşi timp*? Aproape minimă.
NU! urlă Micchi, căzând în genunchi. Nuuu! Nu şi Jimi. Întâi Elvis, apoi Jimi! O, nu!
Tabloul care se înfăţişa privirii era într-adevăr devastator. Un barman în jur de 50-55 de ani, puţin încărunţit, de înălţime medie, corpolent, cu ochi verzi, cu barba nerasă de câteva zile, ca semn al ferchezuielii, un om care avea numai trei (sau două?) degete la o mână, ei bine acest om era căzut în genunchi, cu sistemul de valori spart în mii de bucăţele minuscule, care nu mai puteau fi reconstituite.
Acest om hohotea din toate cele o sută de kilograme ale sale.
Borac era dezolat.
Oxy era consternat.
Lui Borac începu să-i treacă dezolarea.
Lui Oxy începu să-i dispară consternarea.
Micchi plângea pe podeaua proaspăt lustruită a barului.

Există adevăruri care ne schimbă percepția asupra vieții. Dintr-o dată, ceea ce însemna ceva important devine ridicol și lucrurile care ne lăsau indiferenți devin noile centre de interes ale vieții noastre. Dar numai cine a trecut printr-o situație similară poate înțelege ce simțea Micchi Două-Trei Degete.

Oooo, nu! răcni Micchi, în timp ce Oxy și Borac taximetristul părăseau grăbiți și vinovați barul.

21

Oxy Duma și Borac taximetristul mergeau fără să scoată un cuvânt. Din gurile, de fapt din gâtlejurile celor doi se auzeau numai sunete nearticulate de genul: *hm, hn, gh, hr-hr.* Experiența pe care tocmai o trăiseră nu era una dintre cele mai plăcute. Îl lăsaseră pe Micchi zvârcolindu-se printre deziluzii, incertitudini și balele care-i săreau din gură.

Am parcat mașina puțin mai încolo, spuse Borac într-un târziu.

Bine, răspunse Oxy Duma.

Deși încerca să nu se implice prea mult în poveștile care nu îl priveau în mod direct, ca de altfel nici în cele care îl implicau în mod direct, Oxy Duma își dădu seama că reacția lui Micchi îl impresionase mai mult decât ar fi vrut. Spasmele acestuia, firicelele de spumă pe care le scotea pe la colțurile gurii, scuipatul aleatoriu prin cameră, privirea tulbure, icniturile răgușite... Doamne, ce coșmar!

Îmi pare rău pentru prietenul tău, spuse Borac, în timp ce intrau în mașină.

Oxy se cufundă în canapeaua moale a taxiului. Își drese glasul răgușit din cauza emoției provocate de ultimele evenimente.

Nu știu ce să zic...

Oxy avea privirea fixată undeva înainte.

Nu era chiar prietenul meu, continuă el. Îl cunosc de ceva vreme, dar nu era chiar prietenul meu. Era barmanul care prepara cea mai bună *Bloody Mary Poppins* din câţi am cunoscut. Atât. Şi era plăcut să vorbeşti cu el. Ciudat totuşi, nu mi-am închipuit niciodată că ar putea fi un asemenea fan. N-aş fi ghicit niciodată... un fan adevărat.

Da... nici eu..., răspunse Borac îngândurat.

Dar tu abia astăzi l-ai cunoscut! izbucni Oxy.

Şi asta e adevărat, continuă Borac, la fel de îngândurat.

Borac şi Oxy se priviră în tăcere.

Deşi nu avea nici o obligaţie faţă de barman, Oxy Duma voia să-l ajute într-un fel sau altul.

Va trebui să-i cumpărăm un sicriu, spuse el.

Borac îl privi întrebător.

Ce vrei să spui?

Va trebui să-i cumpărăm un sicriu. E clar că Micchi n-o s-o mai ducă mult. Nu în starea în care se află.

Doamne fereşte! strigă Borac atât de speriat, încât îl stropi pe Oxy cu salivă.

Oxy Duma era atât de cufundat în gânduri, încât nu băgă de seamă că stropi de salivă mici, dar mulţi îi şiroiau pe faţă. Pe de altă parte, nici Borac nu voia să împărtăşească această informaţie.

Porneşte maşina! spuse Oxy dintr-o dată.

Borac făcu întocmai.

Ştii unde e Serviciul de Pompe Funebre al Fraţilor Maximus? întrebă Oxy.

Da.

Acolo mergem.

Borac vru să mai spună ceva, dar îşi dădu seama că remarca lui era foarte nesemnificativă, aşa că o păstră numai pentru el.

Taxiul se furişa în linişte pe străzile întunecoase ale oraşului.

Începuse să cadă o burniţă deasă şi călduţă.

Trecătorii se strecurau pe lângă zidurile clădirilor, iar acolo unde nu erau clădiri se strecurau unii pe lângă alţii.

Serviciul de Pompe Funebre al Fraţilor Maximus era deschis 24 de ore pe zi. Întotdeauna era plin de clienţi de toate vârstele şi de toate rasele, majoritatea morţi, pe cale să moară sau rude ale morţilor.

Fraţii Maximus erau cinci roşcovani suficient de pragmatici încât să înţeleagă că singurele afaceri care proliferează indiferent de condiţiile economice sunt afacerile cu morţi. Oamenii mor indiferent de condiţiile economice, sex, vârstă, inteligenţă, salariu, simţ al umorului şi mai ales indiferent de starea sănătăţii.

Oxy şi Borac intrară într-o cameră albă, primitoare.

Am vrea să rezervăm un coşciug, spuse Oxy în loc de bună ziua.

De la birou îl privi unul dintre fraţii roşcovani, cu o faţă zâmbitoare.

Câte locuri?

Unu.

Greutate?

Oxy stătu câteva clipe pe gânduri.

95–100 de kilograme.

Înălţime?

În jur de 1,70.

Sex?

Bărbătesc.

Credeam că sexul are importanţă numai dacă eşti în viaţă, spuse Borac mucalit.

Credeaţi, nu-i aşa? întrebă roşcovanul condescendent şi pentru o clipă Borac vru să-l plesnească.

Da, așa credeam, se îndârji el.

Avem sicrie și pentru extrașolduri, ceea ce în proporție de 99,3% înseamnă femeie trecută de 45 de ani, până la 60, caucaziană, africană sau amerindiană. Femeile asiatice au tendințe de îngrășare mult reduse. Este o problemă de statistică, iar sexul este una dintre variabile. Acum înțelegeți?

Borac își reprimă cu greu dorința de a-l plesni pe roșcovan.

La rândul lui, roșcovanul își reprimă cu greu dorința de a da explicații mai departe. Explicațiile erau vocația lui.

Vă rog să mă urmați, spuse tânărul Maximus. Vă rog să fiți atenți la aceste trepte de granit despre care mi s-a spus că vor rezista cel puțin 300 de ani, pentru că granitul, după cum știți, este una dintre cele mai dure roci...

Oxy Duma și Borac făceau eforturi disperate pentru a-l ignora pe roșcovan.

Cei trei bărbați intrară în ceea ce părea să fie un salon auto în miniatură, cu excepția faptului că, în loc de mașini, erau expuse sicrie. În dreptul fiecăruia se afla o tăbliță pe care erau trecute datele tehnice.

Roșcovanul îi conduse cu dezinvoltură și profesionalism la primul dintre coșciuge.

Gasko and Co. Lemn de mahon tratat special împotriva putrezimii. Interior din piele de antilopă. Mânere din argint masiv, cu incrustații. Cuie de inox, de 8 și de 10. Are aer condiționat și televiziune prin cablu. 60 de canale, preciză roșcovanul.

Oxy și Borac erau bulversați de pașii pe care îi făcuse tehnologia din industria coșciugelor. Erau depășiți, fără îndoială.

Avem și în variantele roz, roz- bonbon, roz-violaceu, galben, ocru, violet și kaki, continuă gazda.

Roşcovanul îi conduse către o altă piesă, un sicriu masiv, cenuşiu.

Fraţii Trollope, cei mai buni, atunci când vine vorba de viaţa sicriului. Această bijuterie din bronz masiv este garantată 700 de ani.

Nici un mort nu trăieşte atât de mult, şopti Borac cu un zâmbet răutăcios.

Am auzit, am auzit! râse roşcovanul. Dar să ştiţi că e bine să ne luăm toate precauţiile şi să satisfacem orice client! Acest tip de coşciug poate rezista şi la un atac nuclear. Este disponibil şi în varianta cu monogramă. Aur, argint, bronz, fildeş. Depinde de gusturi.

Oxy se întoarse către roşcovan:

Dar de ce e nevoie de monogramă?

Poftiţi?

La ce foloseşte monograma?

Monograma este iniţiala necesară identificării...

Oxy se uită în ochii interlocutorului.

Celui... care este în sicriu, continuă Maximus, uşor nesigur.

Înţeleg, răspunse Oxy deloc sarcastic. Dacă este un congres al celor din lumea de dincolo, monograma de pe sicriu este ca o carte de vizită.

Roşcovanul Maximus se uită neîncrezător la Oxy, neştiind dacă acesta îşi bătea joc de el sau vorbea serios. Oxy Duma la rândul lui nu ştia dacă îşi bătea joc sau vorbea serios. Borac nu îl cunoştea atât de bine pe Oxy Duma încât să fi putut spune dacă acesta îşi bătea joc sau vorbea serios. Nimeni în acea cameră nu ştia dacă Oxy Duma vorbea serios sau nu.

Să vedem şi alte modele, continuă roşcovanul.

Văzură sicrie pentru pitici, pentru siamezi, pentru acromegalici, pentru surzi şi pentru bulgari.

După o oră de probe și de explicații, Oxy Duma se edificase. În zilele acelea, era o afacere profitabilă să mori.

Oxy și Borac aleseră cel mai ieftin sicriu, care avea numai opțiunile de bază: radio, scrumieră și bineînțeles o lanternă.

22

În interiorul taxiului era cald. Se auzea doar motorașul ritmic al ștergătoarelor. La radio, foarte încet, cânta Dizzie Gilespie.

Oxy Duma își lipi fruntea de geamul rece. Urmărea firmele luminoase ale clădirilor. Ploaia ropotea monoton pe capota mașinii.

Stai! exclamă el deodată.

Frânele mașinii scrâșniră.

Stai! Stai!

Oxy se ridică în capul oaselor.

Ce-ai, omule? întrebă Borac speriat.

În acel moment, Oxy și Borac își dădură seama că Borac începea să vorbească la fel ca un negru.

Trage pe dreapta! Trage pe dreapta!

Taximetristul trase pe dreapta, accidentând mortal un cerșetor orb.

Oxy ieși din mașină și se năpusti afară, în ploaia rece. Borac îl urmă, tot în ploaia rece.

Cei doi intrară într-o clădire puternic luminată, cu geamuri mari, pe care scria cu litere roșii LICITAȚIE JIMI HENDRIX.

Sala era ticsită de oameni. Un miros greu de haine ude și de parfumuri dulcege se răspândise în aer. Un omuleț rubicond conducea licitația cu vervă. Omulețul avea o

voce rotundă, dacă rotund poate fi folosit ca atribut pentru o voce.

Cotinuăm licitația cu partitura originală a piesei *Hey Joe*. Vânzarea începe de la 200 de dolari. Cine oferă 200 de dolari?

O doamnă cu pălărie roșie făcu un semn discret.

Avem 200 o dată! aproape că râse grăsuțul. Cine oferă mai mult?

Oxy și Borac se așezară pe o băncuță aflată într-o margine a sălii.

Ce facem aici? întrebă șoptit taximetristul.

Un ultim bine unui muribund, răspunse Oxy.

Partitura fu adjudecată de un orb excentric, care probabil că avea să o transforme în varianta Braille, pentru suma de 3 000 de dolari.

Sala începea să forfotească.

Fața grăsuțului radia.

Doamnelor și domnilor, în acest moment începem licitația pentru obiectele cu adevărat rare ale marelui Jimi Hendrix!

Grăsuțul își frecă mâinile cu poftă, până simți că i se încălzesc atât de tare, încât ar fi fost mai bine să se oprească.

Am deosebita onoare de a licita pentru notele pe care a fost cântat solo-ul de chitară al piesei *Foxy Lady*, la concertul din New York, 1964.

În sală se așternu o liniște marțială.

Si bemol, Mi 3 major, Fa, Fa major și Do 7 minor!

Grăsuțul luă o pauză binemeritată, în care bău o gură de apă.

3 000 de dolari! continuă maestrul de ceremonii. Oferă cineva 3 000 de dolari?

Cineva ridică o mână.

3 000 o dată! 3 000 de două ori!

Se auzi o voce:

3 500!

3 500! repetă grăsuţul. Aud mai mult?

4 000!

4 000 o dată! strigă grăsuţul. 4 000 de două ori! Oferă cineva mai mult! Nu? Sigur nu?

Broboane de sudoare îi apăruseră pe la tâmple.

Foarte bine, continuă grăsuţul. Notele Mi 3 major, Fa, Fa major şi Do 7 minor au fost cumpărate de doamna cu pudelul îmbrăcat în vestuţă roşie, pentru suma de 4 000 de dolari.

Capetele din sală se întoarseră către cea care fusese numită doamna cu pudelul îmbrăcat în vestuţă roşie. Atât doamna, cât şi pudelul răspunseră printr-o privire sfidătoare.

Grăsuţul sorbi zgomotos din paharul cu apă.

Doamnelor şi domnilor! Doamnelor şi domnilor! Piesa de rezistenţă a colecţiei! Capodopera pentru care ne-am adunat cu toţii aici în această seară!

Oamenii încetară să respire.

Grăsuţul îi privi aproape dispreţuitor.

Numai el ştia pentru ce se adunaseră cu toţii în acea seară.

Doamnelor şi domnilor, pornind de la suma de 10 000 de dolari, în această seară vă veţi lupta să achiziţionaţi nota *LaDoMiii 7 minor*, pe care Jimi Hendrix a folosit-o o singură dată de-a lungul întregii sale cariere. De ce? mă întrebaţi. De ce a folosit-o o singură dată? Pentru că a cântat-o din greşeală! De fapt, este o notă care nici măcar nu există! Şi totuşi! Şi totuşi! Este o notă spontană, feminină, uşor perfidă, cu o rezonanţă profundă! Doamnelor şi domnilor, în această cameră veţi cumpăra efemerul! Aşadar... 10 000 de dolari! Să cânte trâmbiţele!

Pentru că era o metaforă, nu se auzi cântând nici o trâmbiță.

Oxy ridică mâna.

10 000 de dolari din partea domnului cu părul ud! strigă rubicondul. Cine îndrăznește să ofere mai mult?

Undeva, în spatele lui Oxy, cineva ridică mâna.

11 000 de dolari de la domnul cu un ochi de sticlă! 11 000 de dolari o dată! 11 000 de două ori...

Oxy ridică discret mâna.

12 000 de dolari din partea domnului cu părul ud!

Se auziră câteva glasuri uimite.

În primul rând se ridică o mână albă, fină.

13 000 de dolari! răcni maestrul de ceremonii. 13 000 o dată, 13 000 de două ori...

14 000! strigă Oxy și i se păru că glasul lui suna fals în seara aceea.

Câteva persoane întoarseră capetele, uimite de îndrăzneala lui Oxy.

În sală oamenii începură să șușotească, excitați de spectacolul oferit.

20 000 de mii de dolari! se auzi o voce pițigăiată din primul rând.

20 000 de dolari! repetară câteva voci.

Omulețul rubicond își deschise brațele, parcă dorind să spună *Ei, vedeți, aceasta este arta licitatului!*

20 000 de dolari din partea cunoscutului scriitor Engelbert Junior! strigă omulețul.

Borac își mușcă pumnul de furie, apoi scuipă pe jos o bucățică de falangă.

Marele scriitor! șopti Oxy uimit. Nu cred că pot să-i fac față. Are bani grămadă...

Marele scriitor? întrebă Borac disprețuitor.

Da, Engelbert Jr., răspunse Oxy, ridicând mâna.

25 000 de dolari din partea domnului cu părul ud, care şuşoteşte cu prietenul său!

Câteva izbucniri de uimire scăpară mai multor persoane.

Pot să mai licitez şi cu altceva în afară de bani? întrebă Oxy încet peste umăr.

Cum adică, *Marele scriitor*? întrebă taximetristul la rândul lui.

Lasă asta acum, mai bine spune-mi dacă pot să licitez şi cu altceva în loc de bani... Aş mai avea un set de scobitori de argint de la bunicul meu...

Dar ce vrei să spui cu *Marele scriitor*? se încăpăţână Borac. Nu înţeleg de ce e mare!

Lasă asta acum!

Nu vreau! se răsti Borac. L-am cunoscut pe Engelbert Sr.! Într-adevăr, acela era un mare scriitor. Dar acest... nici nu ştiu cum să-i spun... Acest... acest... acest... nici nu ştiu... acest... acest... acest... nici... acest...

Borac chiar nu ştia cum să-i spună lui Engelbert Jr.

Nu vezi că sunt tensionat? întrebă Oxy Duma tensionat. Nu vezi care e miza? Eşti nebun! Pierd licitaţia!

Spune-mi de când e Engelbert Jr. mare scriitor? A scris vreo carte bună şi eu n-am aflat de ea? Să te-aud! A scris?

Pierd! Înţelegi? N-am voie să pierd această licitaţie!

Nu-mi pasă! şopti Borac încrâncenat. Marele Engelbert... rahat...

Oxy ridică mâna să-l plesnească pe Borac peste gură.

50 000 de dolari din partea domnului cu părul ud, care se ceartă cu prietenul său şi care neagă din cap vehement!

Omuleţul rubicond trăia noaptea vieţii sale. Era chiar mai bine decât sexul cu o prostituată thailandeză.

Doamne! Ce-am făcut? se întrebă Oxy Duma, lăsându-se moale pe speteaza scaunului. De unde scot eu 50 000 de dolari?

50 000 o dată, 50 000 de două...

100 000 de dolari!

Era o voce puternică.

Afară se auzea ropotul monoton al ploii.

Micchi Două-Trei Degete avea privirea fixă și rece. Și vocea puternică.

23

Micchi Două-Trei Degete nu se simţea atât de rău pe cât crezuseră Oxy şi Borac. Într-adevăr, fusese deziluzionat de adevărurile pe care tocmai le aflase, dar îşi revenea. Micchi Două-Trei Degete nu era ceea ce părea. Nici măcar nu părea ceea ce părea. Plus că, oricum, nu era ceea ce era. Şi cu siguranţă nu părea ceea ce nu era.

Nimeni nu ştia cu adevărat cine era Micchi Două-Trei Degete.

24

LEGIUNEA STRĂINĂ
(cu 23 de ani în urmă)

Nu mai plouase de patru luni. Pământul scrâşnea sub bocancii tari. Oamenii erau sleiţi. Lipsa ploii intrase în minţile lor, repetându-le că aveau să moară în curând. Rămăseseră numai 11. Omorâseră de două ori mai mulţi algerieni. Nu era o proporţie bună.

Micchi stârnea praful cu vârful bocancului. Tatăl său îi scrisese că-l vrea acasă, să preia afacerea cu băuturi alcoolice. Dar el nu voia să vândă băutură.

Se juca la aparatul de radio. Începuse să se acomodeze cu vocile aspre ale arabilor. Ba chiar îl amuzau. Deodată se opri, ciulind urechile. I se părea? Nu! Era chiar Elvis, marele Elvis, cântând despre pantofii lui din piele albastră! Doamne! Chiar există minuni! În mijlocul deşertului stătea însuşi Elvis!

Mai fuţi mult aparatu' ăla?

Micchi îl ignoră pe Rus, ca de obicei.

Opreşte drăcia aia! răcni Rusul. Opreşte-o, sau te fac io s-o opreşti!

Sst, taci, răspunse Oxy în şoaptă. Taci, e Elvis! Elvis Presley... rock'n' roll!

Mă doare în cur de Elviz! Nu mă interesează Elviz! Îl fut pe Elviz! Ai auzit, cretinule?

Rusul se înroşise ca un rac fiert.

Elviz o ia în fund de la mine! Auzi ce zic, imbecilule?

Da, da, mormăi Micchi şi opri aparatul de radio.

Aşa! strigă Rusul satisfăcut. Îl fut pe Elviz! adăugă el, pentru a fi sigur de adevărul spuselor sale.

Micchi se ridică plictisit şi se îndreptă către boscheţii care în ultimele săptămâni fuseseră latrina lor. Soarele înţepa al dracu' de tare. Făcu câţiva paşi şi îşi simţi degetele de la picioare scăldate în sudoare. Doamne, cald mai era! De s-ar fi îndurat de sufletele lor...

Nimeni nu se miră când Micchi îşi înfipse cuţitul în beregata Rusului. Poate doar Rusul, dar şi el pentru foarte scurtă vreme.

Apoi Micchi ascultă finalul de la *Blue Suede Shoes*.

23

— Cont —

După câteva zvârcoliri care-l purtară prin tot barul, Micchi se ridică şi se spălă pe faţă. Se privi în oglindă.

Michael, fii decent! Decenţa ne diferenţiază de animale, îşi spuse el, privindu-şi trăsăturile încă frumoase.

Îşi turnă un pahar de whisky pe care-l dădu imediat pe gât. Îşi aranjă hainele. Dădu un telefon scurt. După câteva minute o prostituată roşcată intră la el în bar. Părea familiarizată cu locul şi cu gazda. Cei doi urcară la etaj. După un sfert de oră, prostituata plecă. După alte zece minute, Micchi Două-Trei Degete coborî îmbrăcat într-un costum impecabil, negru, cu dunguţe albe. Ieşi în stradă. Fluieră un taxi care se apropie imediat.

Micchi se aşeză pe bancheta din spate.

La licitaţia Jimi Hendrix, spuse el autoritar.

25

Sala încremenise. Din primul rând, Engelbert Jr. își întoarse capul puțin scârbit pentru a vedea cine era nou-venitul.

Micchi stătea în prag, impenetrabil.

100 000 de dolari! răcni din toată ființa omulețul rubicond, la limita apoplexiei. Doamnelor și domnilor, putem afirma că asistăm la o adevărată competiție! Așadar, 100 000 de dolari pentru nota unică *LaDoMiii 7 minor!* Pot îndrăzni să întreb cine oferă mai mult?

Sala asista mută și parcă neputincioasă.

110 000 de dolari! strigă pițigăiat Engelbert Jr.

Sala se miră în comun.

Ei, bine, spuse rubicondul, frecându-și palmele plin de bucurie, nu știu unde va duce această licitație! Sincer să fiu, nici nu vreau să știu!

120 000! spuse răspicat Micchi Două-Trei Degete.

130 000! strigă Engelbert excitat.

140 000 de dolari, continuă Micchi imperturbabil.

Sala nu contenea cu mirarea. Maestrul de ceremonii privea aproape amuzat de la pupitrul său.

Marele Scriitor își mușcă buzele nervos. Deodată, sări în picioare și se îndreptă către pupitrul grăsuțului rubicond. Îl îndepărtă binevoitor.

Doamnelor și domnilor! Doamnelor și domnilor, permiteți-mi să vă solicit atenția pentru numai câteva clipe.

Numele meu este Engelbert Jr. și sunt un cunoscut scriitor al vremurilor noastre.

Da, ești, nu-i așa? șopti Borac disprețuitor.

Doamnelor și domnilor, cu voia dumneavoastră, în această seară voi face ceea ce nu s-a mai făcut niciodată într-o sală de licitație.

Sepukku? se întrebă retoric Borac.

Engelbert se opri o clipă și cercetă reacțiile oamenilor. O femeie leșinase de emoție, iar alteia i se rupsese apa, dar nu voia să plece din sală până nu se termina spectacolul. Marele Scriitor zâmbi mulțumit.

Se vorbea în șoaptă, câteva femei îl priveau roșii în obraji. Majoritatea oamenilor îi sorbeau cuvintele. Undeva, în fundul sălii, i se păru că vede pe cineva cunoscut, dar nu reuși să-și amintească fața.

Marele Scriitor continuă:

Dat fiind că am un oponent atât de distins în această seară, un adevărat gentleman, care luptă după regulile fairplay-ului, mă simt onorat să continui această licitație.

Se auziră câteva exclamații de admirație.

Engelbert își duse mâna la inimă și mulțumi printr-o ușoară înclinare a capului.

Pe de altă parte, toată lumea știe că eu nu pierd NICIODATĂ! continuă răspicat Marele Scriitor. Asta înseamnă inclusiv în această seară!

Grăsuțul rubicond, îndepărtat abuziv de la pupitrul său, aplaudă pătimaș.

Bravo! Bravo! strigă el.

Câteva aplauze se auziră și în sală.

Mulțumesc, mulțumesc, răspunse Engelbert flatat.

Așadar, doamnelor și domnilor, în această seară sunt dispus să licitez suma de 150 000 de dolari!

În sală oamenii aplaudară. Engelbert ridică mâna pentru a se face liniște.

Se făcu linişte.

Dar pe lângă cei 150 000 de dolari, voi pune la bătaie încă ceva de o valoare inestimabilă, aşadar supremă. Pe scurt: SUBLIMĂ! Doamnelor... domnilor... stimate adversar... voi licita cu cel mai recent roman al meu, care va apărea în curând!!!

Oamenii aproape că săriră de la locurile lor.

Grăsuţul rubicond privi dezamăgit. Sperase ca întreaga seară să se desfăşoare sub semnul banilor, de preferinţă *cash*. Nu se gândise că întreaga licitaţie ar putea degenera într-un cenaclu literar.

Câteva persoane se ridicaseră în picioare şi puneau deja întrebări despre subiectul romanului, despre data lui de apariţie, despre personaje.

Engelbert Jr. zâmbea cu modestie.

Toate la timpul lor, anunţă el liniştitor. Toate la timpul lor...

Maestrul de ceremonii îşi reocupă locul la pupitru.

Aşadar, cunoscutul scriitor Engelbert Jr. a licitat 150 000 de dolari, plus ultimul său roman. Ce aveţi de spus, dragul meu domn? întrebă el, întorcându-şi privirea către locul unde până atunci stătuse Micchi Două-Trei Degete.

Micchi nu avea nimic de spus. Zâmbi enigmatic. Inspiră adânc şi făcu un infarct, cel de-al treilea pe ziua aceea.

Pentru că stimatul nostru domn s-a retras prematur din cursă, fabuloasa, mirobolanta, vezuviana notă *LaDoMiii 7 minor* va intra în posesia Marelui Scriitor Engelbert Jr.

Oamenii aplaudară.

Licitaţia continuă în deja bine cunoscuta-i vervă.

26

Paramedicii sosiră înainte să apuce cineva să-i cheme.

Erau patru: doi bărbaţi şi o femeie. Pe cel de-al patrulea îl pierduseră pe drum.

Micchi zăcea pe podea, nemişcat. Paramedicii se apropiară.

Oxy Duma şi Borac săriseră de la locurile lor. Până la urmă fatala premoniţie a lui Oxy se adeverea.

Femeia-paramedic îl prinse pe Micchi de încheietura mâinii. Se uită la ceas. Primul bărbat paramedic, al doilea bărbat paramedic, Oxy Duma şi Borac aşteptau.

Are pulsul normal? întrebă paramedicul 1.

Nu-mi dau seama, mi-a stat ceasul, răspunse femeia.

De ce? întrebă paramedicul 1.

E vechi.

Îl ai de mult? întrebă paramedicul 2.

De vreo 10 ani.

Dar nu era un ceas elveţian? se interesă paramedicul 2.

Ba da, ar trebui să ţină o viaţă, nu? răspunse femeia.

Păi, da.

Oxy simţea nevoia nebună de a spune ceva.

Ce are? întrebă el.

Mi-a scăpat pe jos acum două seri, răspunse femeia.

Nu! Ce are prietenul nostru? preciză Borac.

Aa, prietenul vostru, spuse femeia. Ciudat, nu păreţi prieteni.

Ochii ei aveau o lucire mustrătoare.

Noi? întrebă Oxy, arătând către Micchi.

Da, voi. Nu ştiu de ce, dar parcă nu pot să vă văd pe toţi stând la o masă şi vorbind.

Asta poate pentru că el este mort, spuse Borac, arătând către Micchi.

Nu, nici pe departe, spuse paramedicul 1.

Nici pe departe, repetă gânditor Oxy. Dacă nici pe departe nu ar fi fost mort, n-ar fi trebuit să fie viu? Foarte viu?

Stai să te întreb ceva, spuse paramedicul 1.

Oxy simţea că nu avea cum să se sustragă acestei conversaţii.

Ce este un om mort? întrebă paramedicul 1.

Ceilalţi doi paramedici râseră complice.

Ce este un om mort? repetă paramedicul 1.

Cred că el este, spuse Borac, arătând către Micchi.

Aceasta este o aproximare circumstanţială, răspunse paramedicul 1. Eu întrebam în general...

Un om mort este un om care nu este viu, răspunse Oxy.

Cei trei paramedici râseră cu poftă. Se aplecară peste Micchi.

Trebuie să-i administrăm o injecţie cu un derivat de adrenalină. Însă e important să ştim dacă suferă de vreo boală de inimă, spuseră simultan cei trei paramedici, după care izbucniră în râs, amuzaţi de o asemenea compatibilitate.

Oxy şi Borac priveau neajutoraţi.

Paramedicul 1 le aruncă o privire profesionistă.

De asemenea, trebuie să ştim şi dacă este sau a fost bolnav de lupus, Parkinson, Alzheimer, Beri-Beri, impotenţă, cretinism guşogen, dizenterie cronică, coprofagie,

necrofilie, calviție, schizofrenie, migrene, agorafobie sau dureri de măsele.

Să nu uităm de rude, completă femeia paramedic. Unele dintre aceste boli se manifestă pe o rază de cinci generații. Altele apar din două în două generații, așa că trebuie să compilăm și aceste informații.

Oxy clipi neajutorat. Iar apoi clipi din nou.

Nu-i știu pe părinții lui, spuse el într-un târziu.

Poftim???????????????

Paramedicul 2 îl privi acuzator.

Vrei să repeți? Mai tare!

Nu-i știu pe părinții lui, spuse Oxy, plecându-și privirea în pământ.

Poftim, nu-i știe pe părinții lui, spuse paramedicul 1 cu un zâmbet disprețuitor.

Din cauza unor astfel de oameni mor cetățeni nevinovați, spuse paramedicul 2.

Femeia paramedic îl fixă cu privirea pe Oxy.

Asta este ideea dumitale despre prietenie?

Oxy tăcu vinovat.

Știu că o dată a avut un lapsus, spuse el într-un târziu.

Spera ca această informație să-i ajute pe paramedici.

Lapsus? întrebă paramedicul 1, intuind o pistă care merita urmărită.

Lapsus, întări Oxy. A, și o dată a făcut o cacofonie, adăugă el cu un ridicat din umeri, ca și cum nu era vina lui pentru toate aceste întâmplări.

Cei trei paramedici se uitară ușor înspăimântați unul la celălalt.

Femeia scoase un telefon celular și formă un număr.

Alo, sunt paramedicul 223873432622, de pe salvarea 27,3. Vreau legătura cu departamentul Teorii Eșuate & Presupuneri Nefondate.

Oxy și Borac ascultară cu sufletul la gură. Ceva părea să nu fie în regulă.

Femeia continua să vorbească la telefon.

Alo? Da... da... nemișcat... nu, foarte slab... suspect de dislexie acută. Acum ceva timp a făcut o cacofonie. Nu, nu... deloc... ăă... șosete negre, din bumbac, da, natural cred... costum negru cu dungușe albe, cămașă de mătase... parfumul...? ...Ăăă... cred că este Ardais... unisex... da... înțeleg... OK, OK, bine, mulțumesc. Cum? A... două ouă, 100 de grame de lapte, un ananas și patru linguri de făină... da, păi cam 15 minute... OK... la revedere!

Femeia paramedic îi privi dezolată.

Se pare că PRIETENUL vostru (aruncă o privire acuzatoare către Oxy și Borac) a făcut un infarct.

Oxy se simțea vinovat pentru toate cele petrecute.

Ce puteți face pentru el? întrebă el cu vocea stinsă.

Paramedicii râseră cu poftă.

Noi suntem para-medici, nu medici. Nu puteam face nimic, explică paramedicul 1.

Noi dăm numai primul ajutor, completă femeia paramedic.

Restul se face la spital, adăugă ea.

Noi suntem para-medici, continuă conspirativ paramedicul 1.

„Para“ înseamnă „dincolo de ceva“, adică noi suntem dincolo de medicii normali, suntem...

Paramedici, încheie femeia.

Cei trei paramedici se ridicară și se îndreptară către ambulanță.

Doamne, ce idioți sunt civilii ăștia, spuse unul dintre ei.

Ambulanța demară în trombă cu sirena urlând, lăsând în urmă doi oameni dezolați și unul cvasimort.

27

Ce facem?

Dacă cineva s-ar fi obosit să interpreteze privirea lui Oxy, ar fi putut citi disperarea în ea.

Ce să facem? Nimic! I-am cumpărat sicriu, răspunse Borac. Ce a depins de noi am făcut.

Nu, nu se poate! Nu e mort! spuse Oxy ambiţios. Trebuie să putem face ceva!

Borac îşi plecă privirea în pământ. Pentru că nu văzu nimic interesant, o ridică.

Apucă-l de picioare! strigă el deodată.

Oxy şi Borac îl cărară pe Micchi până la taxi.

Merseră în tăcere câteva străzi. Coborâră din maşină.

Oxy văzu o casă mică şi colorată. La intrare era o firmă luminoasă pe care se putea citi: MAMA DOLORES. CONSILIERE TRANSCENDENTALĂ ŞI REŢETE DE PLĂCINTĂ CU CARNE.

Vestibulul era mic, cu tavanul jos. Oxy abia dacă avea loc să stea în picioare. În geam erau aprinse beţigaşe parfumate. Peste tot pâlpâiau lumânări. La un moment dat lui Oxy i se păru că vede un cocoş zburând într-o cameră vecină.

De nicăieri apăru o fetiţă negricioasă, mai degrabă urâtă, cu părul coafat după cultura *rasta.*

Ce poftiţi? întrebă ea pe un ton adult.

O căutăm pe Mama Dolores, răspunse Borac.

Fetiţa se uită dispreţuitoare la nou-veniţi şi ieşi pe uşa pe care venise.

Se auziră nişte paşi greoi. O respiraţie şuierată. Mama Dolores apăru în pragul uşii care dispăru în spatele şoldurilor ei generoase. Femeia fuma o havană de mărimea unui cocean de porumb.

Bună seara, Mamă Dolores, spuse Borac — excesiv de amabil, i se păru lui Oxy —, scuză-ne că te deranjăm la ora asta târzie.

Abia dacă era 7 seara. Ce tot îndruga Borac?

Mi-aţi deranjat ora de *meditación*, răspunse Mama Dolores mofluză, cu o voce hârâită, întretăiată de icnituri şi scuipături. *Che pasa?*

Prietenul nostru de aici, credem că moare, sau a murit, răspunse Borac nesigur, arătând către Micchi.

Mama Dolores îi privi cu ochii înceţoşaţi. Scăpă un pârţ.

Bueno! Aduceţi-l aici! porunci ea, arătând către cea de-a doua cameră.

Oxy şi Borac îl apucară pe Micchi Două-Trei Degete de picioare şi de mâini şi îl târâră către cea de-a doua cameră. Oxy se împiedică de Mama Dolores.

Femeia se cutremură şi scoase un urlet gutural. Oxy şi Borac înţepeniră de teamă. Femeia părea să facă gargară cu propria salivă.

Madre de Dio!!! Ce putere!

Căzu în genunchi, tremurând toată şi bolborosind cuvinte fără noimă.

Suflet pierdut, intră în a patra casă, lasă ploaia să curgă, lasă sângele să se primenească, du-te din Valea Plângerii către Valea Stingerii, gazda e bună, n-are patimă...

Îşi metamorfoză mormăiala într-un fel de icnet-râgâit care se finaliză cu o flegmă aruncată la întâmplare

prin cameră. Se ridică în picioare și îl fixă pe Oxy cu un deget gros, de consistența unui cârnat.

Tu ai fost Alexandru Macedon! Să știi asta de la mine!

Oxy zâmbi într-un fel pe care el însuși îl cataloga uneori drept tâmp.

Borac avu un rictus de la o ureche la cealaltă.

Dar eu cine am fost? Mamă Dolores, eu cine am fost?

Femeia își mușcă buzele groase. Se ciupi de lobul urechii. Îl mângâie pe Borac cu compasiune.

Laika.

Borac clipi dezorientat.

Laika?

Mama Dolores dădu din cap.

Cu siguranță, răspunse ea.

Borac devenea din ce în ce mai neliniștit.

Cine este Laika?

Femeia râse așa de puternic, încât Oxy și Borac gândiră separat același lucru: Mama Dolores avea să se rupă în bucățele?

Prima cățea care a călătorit în spațiu, răspunse Oxy.

Câine? Am fost câine?

Cățea, preciză Oxy.

Hei, Mamă Dolores! Cred c-ai făcut o greșeală! Trebuie să fi interpretat ceva greșit! Eu nu-s câine!

Mama Dolores își clătină imperturbabilă șoldurile către cealaltă cameră.

Mamă Dolores! strigă Borac. Fă ceva cu cățeaua asta!

Mama Dolores încercă să-l privească pe Borac peste umăr. Din nefericire, avea un umăr atât de cărnos, încât îi fu imposibil. Așa că se întoarse din toate cele 163 de kilograme ale sale.

Aici numai eu vorbesc, spuse ea. Aici numai eu privesc. Aici numai eu respir. Numai eu trag vânturi, dacă am poftă. Voi... șșșt!!! *Comprende?*

Mamă Dol...

Dar uitătura Mamei Dolores era atât de hotărâtă, încât Borac renunţă la gândul său.

Îl purtară pe Micchi în cea de-a doua cameră.

Focuri. Statui groteşti. Măşti. Culori care se estompau în falduri de întuneric. Semne ezoterice (la un moment dat lui Oxy i se păru că printre semnele ezoterice văzu şi un radical, dar probabil că se înşelase). Mobilă grea, incrustată cu figuri chinuite. Miros palpabil, de beţigaşe parfumate, pentru alungarea spiritelor rele. Pe jos era nisip. Geamurile erau acoperite de draperii grele, colorate.

Puneţi-l jos! porunci Mama Dolores.

Bătrâna desenă un cerc în jurul lui Micchi. În scurt timp Oxy Duma şi Borac realizară că bătrâna desena un şotron.

Cerveza, venga muneca! strigă ea. Cel de-al patrulea soţ cu care am făcut-o pe Cerveza era cam beţivan, se simţi ea datoare să explice numele fetei.

Fetiţa intră în cameră, ţopăi de câteva ori peste Micchi, apoi se aşeză cuminte lângă mama ei. După siguranţa gesturilor, părea să mai fi trecut prin acel ritual de multe ori. Le împărţi celor prezenţi câte o cană mare de ceai.

„Urâtă fetiţă!" se surprinse gândind Oxy, dar îşi spuse că nu era frumos ce făcea, aşa că încercă să alunge gândul.

„Tare urâtă fetiţa, totuşi!" gândi Oxy din nou. „Oxy, Oxy, scapă de gândurile rele, scapă de ele, încearcă să te concentrezi pe lucrurile cu adevărat importante!" Dar care erau lucrurile cu adevărat importante din viaţa lui Oxy Duma? Aceasta era o altă întrebare la care Oxy nu voia să răspundă. Deocamdată.

Mintea i se liniştise.

„Atât de mică, şi totuşi atât de urâtă!!! Al dracului de urâtă!!!" Oxy îşi încleştă maxilarele. Furia neputincioasă pe care o simţea îl făcea să tremure din tot corpul.

„Piei, gând blestemat! Piei! Piei! Piei!"

Linişte.

„Piei tu!" veni răspunsul de la capătul celălalt al dialogului imaginar.

Oxy rămase uimit în mintea sa.

„Înnebunesc, sau blestematul MEU de gând tocmai mi-a spus să pier?" Dar cum întreaga discuţie era pur imaginativă, nimeni nu-i răspunse.

Beţi! îi îndemnă Mama Dolores.

Oxy şi Borac se conformară.

Imediat după ce bău câteva guri, Oxy se pătrunse de o moleşeală plăcută, care i se răspândi în tot corpul.

„URÂTĂ FETIŢĂ, ZĂU AŞA!!!" Gândul revenea cu o încăpăţânare care în alte împrejurări l-ar fi făcut pe Oxy să fie mândru de sine. Dar nu şi acum.

Cum îl cheamă pe prietenul vostru? întrebă Mama Dolores.

Micchi, răspunse Oxy.

O clipă stătu în gardă, pândindu-şi gândul. Se părea că se retrăgea.

Oxy se relaxă. Respiră uşurat.

„Atât de urâtă, încât zici că e o glumă proastă pe care a făcut-o natura cu simţul artistic." Gândul venea clar şi detaşat din cele mai beznifere tenebre ale minţii lui Oxy. Îşi dădu seama că nu putea să scape de el decât dacă îl ignora. Altfel îi făcea jocul.

„Eşti un tâmpit dacă îţi închipui că mă poţi ignora", îi transmise gândul lui Oxy Duma chiar lui Oxy Duma.

Bătrâna clătină din cap. Începu să mormăie un cântec ritual. Cel puţin aşa i se păru lui Oxy, dar în scurtă vreme pricepu că se înşelase. Era *Delilah* a lui Tom Jones.

O, ooh, Delilah, gângurea bătrâna vrăjitoare. În culoare, în pământ, în semințe, sufletul caută, ca un vierme scormonește pământul, ca un pește taie apa, ca un tunet despică cerul, ca un Porsche Boxter cu motor de 6 000 de centimetri cubi dezvirginează șoseaua, ca un cuțit taie brânza...

Oxy avea sentimentul că iar băuse prea multe pahare de tequila.

Dar unde e sufletul? se întrebă Mama Dolores, uitându-se curioasă către invitații săi. În glanda pineală, între metacarpiene, în apofiza lui Gruber, în zona parietală, lângă Marele Fesier, cine ne spune?

Fetița negă din cap, semn că nu putea răspunde la întrebare.

Oxy era tulburat. Borac era aproape beat din cauza licorii cu proprietăți metafizice. Între timp, și tulburarea lui Oxy trecuse și se transformase în beție veritabilă.

Unde să-l caut? Marele Învățător Cretinius ne spune să nu căutăm sufletul, pentru că el este lângă noi, continuă bătrâna. Dați-vă mâinile!

Fetița aprinse câteva bețigașe care scoteau un fum greu, înecăcios.

Cei patru se prinseră de mâini.

Oxy Duma, Borac, Mama Dolores, Fetița cea Urâtă, Oxy Duma, Borac, Mama Dolores, Fetița cea Urâtă, Oxy Duma, Borac, Mama Dolores, Fetița cea Urâtă, Oxy Duma, Borac, Mama Dolores, Fetița cea Urâtă, Oxy Duma formau un cerc pe care era indicat să nu-l spui cu voce tare, pentru că riscai să te repeți la nesfârșit.

Îl chemăm pe prietenul nostru să iasă la suprafață, conform legii lui Arhimede pentru transcendență! strigă bătrâna atât de tare, încât îi scăpă un vânt.

Mama Dolores își drese glasul.

Un corp scufundat în neant va fi împins de jos în sus cu o forță egală cu volumul de neant dislocat! continuă ea.

Oxy se simțea imponderabil. Era în spațiu. Era pe lună.

Un pas mic pentru mine... doi pași mici pentru...

Oare de ce spusese asta Louis Armstrong? Sau Liza Minelli? Nu mai știa...

Vino, Micchi! tună Mama Dolores.

Oxy se sperie. Nu se întâmplă nimic.

Micchi! strigă Mama Dolores.

Tot nimic.

Fumul era halucinant de gros.

Prietenii tăi sunt aici, Micchi, vino, te așteptăm!

O voce masculină, tremurată, se auzi parcă de nicăieri.

Pethalia, tu ești, iubito?

Micchi, tu ești? se interesă bătrâna.

Nu știi unde mi-am pus pijamaua? se auzi din nou vocea.

Micchi? întrebă Mama Dolores.

Micchi? întrebă vocea. Care ești acolo? Care ești acolo? repetă vocea ușor impacientată. Pethalia? Iubito, de ce nu răspunzi?

Mama Dolores ciuli urechile. Își încruntă sprâncenele stufoase, prinse în codițe.

Hei, cine ești? spuse vocea. Hei! Nu te pune cu mine! Sunt jucător profesionist de go!

Nu ești Micchi? întrebă Mama Dolores calmă.

Nu, răspunse vocea de la capătul celălalt al transcendenței.

Dar cine ești?

Cine sunt? întrebă vocea.

Cine ești? repetă Mama Dolores.

Vocea începu să plângă în hohote.

Într-adevăr, cine sunt? *Homo sapiens* sau *homo ludens*? Care e rostul omului pe lume?

Bătrâna aruncă trei boabe de fasole și spuse un singur cuvânt:

Carramba!

Hei, ce faci, stai, vreau să vorbim, spuse vocea din ce în ce mai slabă, până nu se mai auzi deloc.

Ce s-a întâmplat? întrebă Borac.

Rețeaua e ocupată, răspunse bătrâna. Hackerii dracu'! Mai așteptăm puțin.

Bătrâna reîncepu să incanteze.

O altă prezență imaterială o întrerupse tocmai când ajunsese la refrenul melodiei *Material Girl*.

Micchi? întrebă Mama Dolores cu speranță în glas.

Da.

Micchi, tu ești? repetă Mama Dolores.

Da, spuse Micchi cu o voce stinsă.

Ce nu știa Micchi, dar știa Mama Dolores, era că cine se frige cu ciorbă suflă și-n iaurt.

Spune parola! porunci bătrâna.

Nimic.

Micchi! se răsti Mama Dolores.

Da, da, răspunse interlocutorul plictisit.

Micchi, spune parola! repetă Mama Dolores.

Ce parolă?

Parola de intrare în lumea materială!

Se auzi o mormăială.

Sunt beat sau sunt blestemat să am de-a face numai cu imbecili?

Micchi! Parola! porunci Mama Dolores.

Du-te-n pizda mă-tii! răspunse Micchi Două-Trei Degete.

Nu. Parola era greşită.

Mama Dolores stătu o clipă pe gânduri. Nu putea să întrerupă demersul transcendental din cauza unor considerente personale. Nu trebuia să se lase influenţată de mitocănia interlocutorului.

OK, OK, răspunse ea împăciuitoare. Îţi dau un indiciu... parola începe cu NIR şi se termină cu VANA!

Micchi nu era fan Kurt Cobain.

Babo, lasă-mă în pace! se răsti el.

Hai, băiete, trebuie să răspunzi corect, dacă vrei să te materializezi!

Vocea care venea de dincolo de întuneric şi fum nu se mai osteni să răspundă.

Micchi, sunt aici cu prietenii tăi! continuă bătrâna entuziastă. Vor să ia legătura cu tine. Sunt aici, în această cameră!

Ştiu, răspunse Micchi apatic.

De unde ştii? întrebă Mama Dolores surprinsă.

Oxy stă pe mâna mea, răspunse Micchi fără nici un chef.

28

Micchi Două-Trei Degete era o persoană atât de robustă și de sănătoasă, încât putea rezista cu ușurință la trei infarcturi într-o zi.

Le făcea atât de des, încât s-ar fi putut spune că infarctul devenise micul său hobby.

Primul infarct îl experimentase într-o zi minunată de toamnă. Era cu mai mulți prieteni în barul tatălui său. Încerca să ademenească o domnișoară pe care tocmai o cunoscuse. Lingea cu poftă un baton de înghețată de vanilie. Fata avea ochi negri, puțin pufuleț pe față și buze senzuale, pe care Micchi și-ar fi dorit să le muște cu patimă.

Și chiar atunci venise infarctul, pe care peste ani avea să-l numească original:

Infarctul de la 17 ani, alături de
Infarctul de la 19 ani,
Infarctul de la 22 de ani,
Infarctul de la 26 de ani,
Cele trei infarcturi de la 31 de ani,
Infarctul de la 33 de ani,
Infarctul de la 37 de ani,
Cele cinci infarcturi de la 42 de ani,
Cele trei infarcturi de la 45 de ani,
Cele trei infarcturi de la 47 de ani.

Destul de neaşteptat, totuşi. Simţise gheara atacului prinzându-i inima ca într-o menghină. Îşi amintea că tocmai atunci îi rămăsese în cap un singur gând. Acela că va muri. Cu timpul avea să-şi îndepărteze gândul din cap, pentru că niciodată nu se adeverea.

Prietenii lui începuseră să urle. Fata leşinase. Taică-său sărise peste tejgheaua barului, ca să-i dea o mână de ajutor. Dar cum nu era prea sprinten, se împiedicase, se izbise cu tâmpla de draftul de bere şi îşi pierduse cunoştinţa.

În tot acest timp, Micchi (care încă nu devenise Două-Trei Degete) stătea întins liniştit pe podeaua proaspăt lustruită. Nu-l deranja deloc infarctul. Era chiar plăcut să experimentezi o asemenea stare, pe care majoritatea oamenilor nu doresc să o încerce.

Era ca un fel de sport extrem.

Totuşi, cam începuse să-i fie frig pe la şale, aşa că data viitoare avea să se îmbrace mai gros, îşi spuse el. Dar o să mai fie o dată viitoare? se întrebă. Cu siguranţă că avea să mai existe o dată viitoare. Nu ştia de ce, dar simţea precis că avea să repete acea experienţă minunată.

Fir-ar să fie! Nu-şi simţea degetele de la picioare! Ce sentiment superb! Nici nu-şi plăcea degetele de la picioare, pentru că erau butucănoase. Oare dacă o să mai fac un infarct, n-o să-l mai simt pe frate-meu? se întrebă el râzând în sinea lui. Da, ar fi ceva, îşi răspunse.

Între timp taică-său îşi revenise şi, crezând că Micchi murise, după ce dăduse câteva telefoane, începuse să plângă.

Plânsese vreun sfert de oră până când Micchi se ridicase într-un cot şi-i spusese că nu era cazul. Chiar nu era cazul să-l jelească. Bătrânul fusese cât pe-aci să facă

și el infarct, dar ar fi fost prea redundant — pentru că fiu-său tocmai făcuse unul —, așa că se abținuse.

Așa se petrecuse primul infarct al lui Micchi Două-Trei Degete.

Și de atunci tot avusese parte de ele. Când era fericit, când era trist, când era speriat, excitat, plictisit, ghiftuit, când se îmbrăca în verde sau când viziona filmul lui preferat — *Casablanca* — hop și infarctul!

Întreaga lume medicală era contrariată de o asemenea anomalie a naturii. Un mare profesor îi sugerase să-i înlocuiacă organul bolnav cu o inimă de porc, dar Micchi refuzase.

Un alt mare profesor îi propusese implantul unui organ artificial, făcut din aliaje speciale de plastic și cauciuc, dar răspunsul fusese același.

Un și mai mare profesor încercase să fuzioneze primele două teorii și să-i înlocuiască inima bolnavă cu o inimă de porc din plastic. Dat fiind ineditul propunerii, Micchi fusese cât pe ce să accepte, dar în cele din urmă își ascultase instinctul și refuzase.

Un alt imens profesor, cu titluri și reputație, îi propusese un implant de rinichi în locul inimii, dar operația nu mai avusese loc, dat fiind că profesorul fusese dat în judecată pentru malpraxis, pentru că îi suturase unui băiețel o mână, neobservând că bietul copil își ținuse tot timpul o mână în buzunar. În final avusese trei mâini, ceea ce nu era neapărat un avantaj.

Mai mult decât atât, atunci când se înrolase în Legiunea Străină, Micchi bifase cu nonșalanță rubrica *incredibil de sănătos.*

Dat fiind că făcea infarcturile discret, de cele mai multe ori în latrină sau în spatele liniilor inamice, nici un camarad de arme nu aflase de mica lui slăbiciune.

Cu timpul, ajunsese să-şi rezerve această plăcere numai pentru el. Aşa că nu era de mirare că nici măcar Oxy Duma nu ştia că Micchi Două-Trei Degete era un infarctor profesionist.

29

*f*etița cea Urâtă, Mama Dolores, Borac și Oxy experimentară strania senzație a contactului cu Lumea de Dincolo. Mirosea a santal și a sudoare. Să fi fost de vină avatarurile spiritului? Nu se știa, prin urmare nu se putea da un răspuns exact.

Micchi? Ești printre noi? întrebă Oxy.

Câte *Bloody Mary Poppins* ai băut? zise Micchi.

Oxy era scuturat de emoție.

Dă-te de pe mâna mea, te rog, spuse Micchi cu genul de amabilitate vecină cu datul unui pumn în nas.

Sigur, sigur, răspunse Oxy, fără să se miște.

Se așternu tăcerea.

Nu vrei să te dai de pe mâna mea? întrebă Micchi cu glasul tremurând de furie.

Adică efectiv? întrebă Oxy.

Adică efectiv, răspunse Micchi.

Credeam că vrei să mă dau spiritual, metafizic vorbind, spuse Oxy, care rămase nemișcat în continuare, așteptând înfrigurat explicații mai pe larg.

Micchi făcu un efort și se ridică, ceea ce coincise cu răsturnarea lui Oxy.

Mamă Dolores, asta a fost puternică! spuse Oxy, pătruns de experiență. I-am simțit prezența materială!

Țineți-vă strânși de mâini! porunci bătrâna! Nu lăsați spiritul să evadeze!

Dar spiritul evadase odată cu stăpânul său.

Unghiile le pătrunseseră în carne. Mirosul era greu. Bețigașele se transformaseră în scrum. Când se ridică fumul, observară cu toții că cel care fusese carcasa sufletului lui Micchi dispăruse.

Borac, Oxy și Mama Dolores priveau cutremurați. Fetița adormise cu capul rezemat de o statuie care întrupa un vraci voodoo. Era la fel de urâtă ca și în stare de veghe.

Mamă Dolores?

Oxy avea una dintre acele expresii care nu prevesteau nimic bun.

Spiritul lui bântuie, *chico! Es loco!* Ferească-te să te întâlnești cu el, spuse bătrâna cu ochii închiși.

Borac tăcuse tot timpul experienței extrasenzoriale. Deodată, vomită.

Semn rău, prevesti bătrâna.

Mazărea cu pui? întrebă Borac cu ochii înlăcrimați, dar bătrâna nu răspunse.

După ce strânseră resturile prânzului ingurgitat de Borac cu o zi înainte, cei doi prieteni se văzură nevoiți să plece din nou la drum. Chiar în pragul ușii Oxy își aduse aminte cu groază de urâțenia acelei fetițe și speră să nu o mai vadă niciodată.

30

Așadar?

Agentul lui Engelbert Jr. își privea clientul cu o curiozitate neprefăcută.

Nu vrei o șarlotă de nuci cu jojoba mai întâi? întrebă Engelbert curtenitor.

Nu. Agentul nu voia șarlotă cu jojoba. Voia un roman. Cât mai bun, cât mai repede și cât mai vandabil.

Engie, nu mă fierbe, spuse agentul, părând deja fiert.

Agentul lui Engelbert Jr. era un bărbat de 60 de ani, pe nume Yorgos Paleologu. Gras, cu o față veselă și bonomă. Cu unghii îngrijite, rotunjite perfect și întotdeauna lăcuite. Cu pantofi italienești din piele, lucrați manual. De un meșter pantofar din Italia. Avea dinți perfecți, albi și egali. De fapt, era o proteză dentară la care ținea foarte mult, pentru că era o moștenire de familie care se transmitea din tată în fiu.

Yorgos, te-am dezamăgit eu vreodată? întrebă Engelbert afabil.

Yorgos afișă o tăcere suspectă, care pentru o clipă îi șterse zâmbetul de pe buze lui Engelbert.

Dragă Engelbert, o să-ți spun pe șleau cum stau lucrurile. Știi că relația noastră datează de mai multe generații. Bunicul meu i-a fost impresar și prieten străstrăbunicului tău. Unchiul bunicului meu a fost agentul fiului din flori al străbunicului tău, adică al bunicului

tău nelegitim. Mai mult decât atât, știi că tatăl meu a întreținut un parteneriat mai mult decât onorabil cu bunicul tău. O relație de prietenie cum rar mai întâlnești în zilele noastre. De fapt — spuse Yorgos, ca și cum ar fi făcut o paranteză — cred că s-a și culcat cu bunica ta de câteva ori. Deci, nu ar fi de mirare ca tatăl tău, fie-i țărâna ușoară, să fie bastardul tatălui meu, prin urmare să fie fratele meu vitreg. Carevasăzică, tu ai putea fi nepotul meu vitreg. Apoi, dat fiind că eu însumi am cunoscut-o pe mama ta în intimitate, există o probabilitate foarte mare ca tu să-mi fii chiar fiu. Așa că îți vorbesc în tripla calitate pe care o am: de agent, de unchi vitreg și de tată nelegitim!

Ajuns în acest punct al discuției, Yorgos Paleologu făcu o pauză binemeritată pentru a-și trage sufletul. Își umezi buzele într-o ceșcuță de ceai, atent să nu bea nici o picătură. Ceaiul păta dinții și acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea Yorgos Paleologu.

Dragul meu, reluă Yorgos, trebuie să scrii o carte genială!

Privirea lui Yorgos Paleologu nu putea fi interpretată. Era denotativă. Prin urmare, nu puteai face nimic altceva decât să-i iei spusele ca atare.

Engelbert se scobi în dinți cu finețea unui conte. Deși voia să-și pregătească lovitura de grație, pur și simplu nu avea răbdare. Și până la urmă ținea la Yorgos, așa că n-ar fi vrut să-l vadă făcând un atac de apoplexie, ca urmare a surprizei pe care avea să i-o provoace noua sa carte.

O carte genială! repetă Yorgos. Dragul meu, ne aflăm în plin război al personajelor. Canibali sângeroși se tăvălesc cu doamne elegante ale secolului XVIII, alter-ego-urile criminalilor în serie se iau de guler cu detectivi care

duhnesc a tutun și a scotch de mâna a doua, pești împuțiți care fac trafic cu carne vie îi îmbrâncesc pe bieții bătrâni filozofarzi, animalele nesătule de sângele fierbinte al victimelor stau față în față cu copiii autiști care sunt mult mai profunzi decât noi, vrăji, șarlatanii, crime, dragoste, sex, curse, încâlceli, intrigă, bastarzi la tot pasul, femei ajunse la menopauză, homosexuali discriminați din cauză că sunt negri, simboluri imposibil de decriptat, insule misterioase, animale fabuloase, science-fiction utopic și descoperirea ținuturilor exotice din Insulele Maui...

Yorgos Paleologu scoase câteva gâfâieli discrete.

Lumea vrea personaje cum n-a mai întâlnit până atunci. Nimeni nu te va citi dacă o să vii cu cineva care aduce aminte de Hans Castorp, Ostap Bender, Zaphod Beeblebrox, K., Domnul K., Reilly, Arthur Dent, Ford Perfect, Dirk Gently etc., etc. Înțelegi?

Pe scurt, nu, Engelbert Jr. nu înțelegea unde voia să ajungă Yorgos. În plus, toate acele personaje care probabil erau luate din cărți nu-i spuneau nici ele mai nimic.

Yorgos, calmează-te. Știi bine că geniul meu este la apogeul apogeului său creator. Mai am mult până când n-o să mai pot genera idei. Crede-mă!

Yorgos Paleologu ocoli privirea interlocutorului, dar Engelbert Jr. era un privitor abil, așa că hăitui cu privirea privirea impresarului său până când acesta, ostenit de atâta alergătură a privirilor, cedă și-și privi clientul în ochi.

Voi scrie o carte! rosti Engelbert apodictic. Voi scrie o carte, blestemat să fiu dacă nu voi scrie o carte, adăugă el plin de patos.

Oare s-a lăsat doborât de manierismul lui Alexandre Dumas? se întrebă Yorgos, foarte pătruns de expresia „Blestemat să fiu dacă..."

Voi scrie o carte despre UMORUL EZOTERIC! încheie Engelbert, ștergându-și gura cu dosul palmei foarte fine.

Yorgos Paleologu își îngustă ochii de parcă ar fi fost săgetat de o durere acută de măsele.

Își mângâie unghiile preț de câteva secunde. Era mulțumit de ele. Ce-l deranja totuși era subiectul cărții clientului său.

Umorul ezoteric? întrebă Yorgos, încercând să rămână calm.

Exact, răspunse Engelbert.

Umorul...

Ezoteric, continuă Engelbert entuziast.

Ezoteric, repetă pierdut Yorgos.

Pentru câteva minute se așternu liniștea, lucru imposibil de redat în scris. Yorgos Paleologu afișă un calm aparent, pe care Engelbert îl interpretă drept siguranță.

Nu cred că se poate să scrii o asemenea carte, spuse Yorgos într-un târziu.

De ce? întrebă Engelbert.

Pentru că nu înțeleg despre ce e vorba, iar dacă nu înțeleg eu, cine ar putea înțelege?

Restul lumii? se întrebă Engelbert, dar nu avu tăria de a spune cu voce tare ceea ce gândise.

N-o să se cumpere, dragul meu, continuă Yorgos Paleologu. Cine crezi că o să cumpere o carte despre umorul ezotericului?

Ezoteria umorului, îl corectă Engelbert.

Exact! Asta am spus și eu. Cine crezi...

Nu, ai spus umorul ezotericului...

Poftim?

Privirea lui Engelbert afișa o oarecare neliniște.

Ai spus umorul ezotericului, iar eu am spus umorul ezoteric, ceea ce este cu totul altceva...

Cum poate fi cu totul altceva, când sunt aceleași cuvinte? Ezotericul, și Yorgos arătă cu mâna într-o parte, și umorul, încheie el, arătând cu mâna în cealaltă parte. Sunt două cuvinte. Ce contează cum le așezi, atâta timp cât spun același lucru?

Păi nu spun, se încăpățână Engelbert.

Nu spun? întrebă Engelbert.

Nu, nu spun.

Infatuatule! gândi Yorgos.

Ignorantule! gândi Engelbert.

Ignorantule! gândi Yorgos.

Infatuatule! gândi Engelbert.

OK, spuse Yorgos.

OK, spuse și Engelbert.

Poți să-mi povestești câte ceva despre carte?

Engelbert deschise gura zâmbind binevoitor, dar o închise relativ repede, de fapt, imediat după ce realiză că nu avea ce să spună. Da, avea să scrie o carte despre umorul ezoteric, numai că nu știa CUM va face acest lucru.

În beția lui apocaliptică, Oxy Duma îi povestise ceva despre Suprema Glumă a Omenirii, care avea să schimbe mentalitățile odată pentru totdeauna. Dar Duma amesteca ideile filozofice cu iciturile care precedau voma, așa că Engelbert nu putuse desluși atât de mult pe cât și-ar fi dorit.

Încercă totuși să își închipuie cam ce ar putea însemna umorul ezoteric, dar în curând avea să înceapă serialul lui preferat, *Peștele polițist*, așa că lăsă umorul pe mai târziu, își încălță papucii de velur și se îndreptă către sufragerie, unde trona televizorul său cu o diagonală de 102 cm și cu cealaltă diagonală de 66 de cm.

Yorgos Paleologu rămase uimit de cât de albi putea avea dinții, fapt reflectat de o linguriță de argint.

31

Oxy Duma și Borac așteptau la coadă să-și cumpere sandvișuri.

Scuză-mă că sunt atât de direct, spuse Borac, dar nu înțeleg miza...

Ce vrei să spui?

Mi-ai vorbit despre romanul tău... îmi place. Subiectul e frumos. Dacă o să te apuci să-l scrii, o să fie și mai frumos...

Am și început, răspunse Oxy.

Iată! Bravo! Cu atât mai bine... dar mi-e teamă...

Ți-e teamă? întrebă Oxy, căutând din priviri o bucată de carne mai rumenită. De ce? Pentru că se subțiază stratul de ozon?

Și asta, dar mai e ceva...

Eșuarea cașaloților?

Da, și asta...

Hainele din piele...

Mda...

Noxele?

Da, admit că mă îngrijorează...

Delincvența juvenilă?

Destul de mult... stai, nu mă mai întrerupe... voiam să spun altceva... Mă îngrijorează privirea ta stranie...

Oxy îl privi pe Borac într-un mod straniu.

De fiecare dată când mi-ai vorbit despre romanul tău, privirea ți-a căpătat luciri stranii. Parcă ești un om nebun. Vorbești, vorbești despre el, nu mai percepi absolut nimic din ceea ce se întâmplă în jurul tău... Ca și cum întreaga ta viață ar depinde de acest roman...

Așa și este, răspunse Oxy.

Borac simți că sandvișul cu șuncă pe care pusese ochii nu avea să-i priască. Se uită în ochii lui Oxy, cerșind o explicație.

Un cârnat, vă rog, ceru Oxy Duma, indiferent la privirile prietenului său.

Cum adică? întrebă Borac.

A, se enervă Oxy, nu începe și tu că e greu la digestie. Pur și simplu ador cârnații.

Borac luă o pauză de câteva secunde pentru a-și trage răsuflarea.

Cum adică, VIAȚA TA DEPINDE DE SCRIEREA ACESTUI ROMAN? Ce vrei să spui, Oxy?

Știi, niciodată nu am făcut nimic semnificativ în viața mea, răspunse Oxy. Când eram copil, părul meu era blond, dar nu foarte blond, la școală eram un atlet care de obicei abandona la jumătatea cursei. Nu are rost să mai spun că nota mea de căpătâi era 7. Nota mediocrilor. Am crescut și am trăit tot timpul după aceleași măsuri. Ca adolescent m-am îndrăgostit, dar nu atât de mult încât să-mi pierd capul. Am un oarecare talent ca desenator, am câștigat câteva premii, poate chiar premiul I, dar niciodată la un festival semnificativ. Când mama mea a murit am fost îndurerat și am plâns, dar nu atât de mult încât să nu observ că tata tot vorbea cu o vecină pe care o bănuiam că e amanta lui.

Borac își aranjă o bucată de cașcaval între două felii de pâine prăjită.

Ca bărbat sunt relativ frumos, continuă Oxy. De fapt, mai exact ar fi să spun că sunt ne-urât. Ce-ți spune atributul ăsta? Mai nimic! Cam senzația asta o am eu despre viața mea.

Mușcă pofticios.

Senzații diminuate uluitor de mult... de ce? De ceea ce științific este numit *disonanță cognitivă*?

Și...

Nu, nu știi cum e, continuă Oxy. Mâncarea e searbădă, banii își refuză constant materialitatea, natura ți se pare butaforie... trăiești într-o lume care nu are nici o miză. Nu știi cum e să te uiți la ceilalți, care se bucură de o bucată de ciocolată ca și cum ar fi cel mai important lucru din univers, o melodie le stârnește lacrimi, un film îi face să râdă în hohote, bărbații se bat pentru o femeie, un anumit miros îi excită...

Și ce e atât de rău în a fi echilibrat? întrebă Borac.

ECHILIBRAT?!! Eu, echilibrat?? Nu, aici greșești! Nu sunt echilibrat... sunt LINIAR SUFLETEȘTE ȘI SENZORIAL! Este cu totul altceva. Este un surogat de viață, cu accente de cabotinism cum nici nu visezi că pot exista.

Oxy Duma strânse sandvișul în mână, fără să observe muștarul care ieșea din el, asemenea unui vierme curios.

Închipuie-ți numai... mândrie la jumătate, ură la jumătate, gelozie, pasiune, entuziasm, toate la jumătate... știi cum e să trăiești și să nu ți se întâmple nimic?

Cum să nu ți se întâmple?

Borac simțise nevoia să pună întrebarea, deși într-un fel implicit înțelegea ce voia să spună Oxy.

Da, să nu ți se întâmple nimic. Pentru că de fapt în jurul nostru, al tuturor, nu se întâmplă nimic. Dar toate

nimicurile care nu se întâmplă în jurul nostru sunt transformate de sensibilitatea umană în evenimente semnificative. Și atunci, nimicul care nu s-a întâmplat în realitate se transformă prin sensibilitate în dragoste, în invidie sau poate în admirație. Dar ghici ce?

Borac privea tăcut.

La mine nimicul din jur rămâne nimic. Și atunci nu fac altceva decât să mă plictisesc. De când mă știu, m-am plictisit de moarte. Sunt un plictisit patologic.

Și romanul? întrebă Borac.

Romanul? E izbăvirea pe care mi-am propus-o. E cumulul tuturor energiilor ratate de până acum. Sunt eu, așa cum aș vrea să fiu. Este veriga lipsă din viața mea. Sau poate că viața mea e veriga lipsă din romanul meu. Nu știu și nici n-am chef să elucidez dilema asta. De data asta vreau să mă arunc cu capul înainte fără să mă gândesc prea mult. Acum înțelegi de ce este atât de important acest roman pentru mine?

Și să presupunem că romanul nu o să se ridice la nivelul așteptărilor tale...

Oxy mușcă dintr-o chiflă îndesată cu carne prăjită.

Trebuie să se ridice, răspunse el, zâmbind cu gura plină.

Și dacă nu...?

Mai am o singură soluție...

Care?

Lui Oxy Duma îi plăcea mâncarea condimentată, iar la fast-food-ul unde se duseseră aveau cel mai picant muștar din oraș.

Sinuciderea.

32

Borac se înecă atât de tare, încât dacă întâmplarea n-ar fi făcut ca în fast-food să se afle inventatorul manevrei Heimlich, Heimlich însuşi, poate că ar fi murit. Lacrimi mari îi apărură pe faţă.

Sinuciderea? întrebă el, încă sforţându-se să vorbească. Eşti complet nebun!

Nicidecum, răspunse Oxy, sigur pe el.

Stau cu un nebun sinucigaş la masă, spuse Borac descumpănit. La aşa ceva chiar nu mă aşteptam din partea ta. Vrei senzaţii tari? Asta vrei?

Mă rog...

Nu, nu, nu... nu mă întrerupe! Acum vorbesc eu! se înfierbântă Borac.

Te rog...

Oxy îşi termină sandvişul.

De ce nu faci *bungee jumping*? De ce nu înoţi printre rechini? De ce nu te duci la bordelurile din Buenos Aires? De ce nu înveţi sanscrita?

Crezi că ar schimba cu ceva situaţia?

Da, ar schimba! explodă Borac. Ar schimba. Orice, numai sinucidere nu!

Oxy îşi privi prietenul distrat.

Te-ai gândit că moartea poate fi un semn de maturizare?

Borac clipi rapid de câteva ori.

Exact, un semn de maturizare, întări Oxy.

Adică așa cum îți crește păr pe piept, cum femeilor le cresc sâni și ajung să aibă ciclu? Sinuciderea face parte din aceeași categorie?

Oxy înțelese că prietenul lui era din ce în ce mai terifiat de teoriile sale.

Nu așa, mai sus de atât...

Mai sus! Mai sus de atât! Sigur!

Lui Borac nu-i venea să creadă ce auzea. Respiră adânc de câteva ori. Apoi respiră adânc de alte câteva ori.

OK, ce variante ai fi dispus să accepți?

Adică?

Înțeleg că vezi sinuciderea ca pe o modalitate de a trăi la maximum!

Oxy nu înțelegea exact ce credea prietenul său că ar fi înțeles el prin sinucidere. Oricum ar fi fost, nu putea să vadă sinuciderea ca pe o modalitate de a trăi la maximum, pentru simplul fapt că nu ar fi putut deveni, de exemplu, sinucigaș profesionist. Deci, sinuciderea nu era un mod de viață.

Mi-am stabilit un termen limită, atâta tot, se scuză Oxy.

Aici ai nimerit-o, n-am ce zice. Auzi, termen limită, mormăi Borac disprețuitor.

Cred că fiecare om ar trebui să caute semnificativul în viață. Nu așa, pur și simplu să trăiască la întâmplare!

Borac pufni dezgustat.

Auzi la el! spuse el către o chelneriță bătrână cu privirea blegită. Auzi la el! Domnul filozof!

Chelnerița strânse resturile de pe masa lor.

Teoria lui are la bază negarea a ceea ce de obicei numim *speculum mundi*, spuse chelnerița și se îndepărtă cu un mers legănat.

Borac și Oxy rămaseră cu gurile căscate, dar trecură rapid peste acest episod al vieții lor.
Ești absolut, absolut hotărât asupra acestei decizii? întrebă Borac cât se poate de serios.
Ei bine...
Daa?
În ochii mari ai taximetristului se citea speranța.
Sincer să fiu, oscilez între aceste două *catharsisuri*, să le spunem...
Borac își încruntă fruntea imperceptibil.
Între sinuciderea izbăvitoare..., zise Oxy.
Borac își mușcă buza. Își simțea inima zbătându-i-se în gât ca un șoarece prins în cursă. Avea impresia că tâmplele căpătaseră o viață a lor și respirau spasmodic, către sufocare.
Și o excursie la țară...
Nervii îi cedară de bucurie. Borac trânti cu putere farfuria de masă. Oamenii din jur se uitară contrariați, unii dintre ei de-a dreptul scârbiți.
Da, așa te vreau, dragul meu! strigă el.
Oxy sorbi gânditor din apa minerală.
Dar așa cum spuneam... *oscilez*...
Foarte bine, oscilează, oscilează... oscilatul e cheia umanității! Foarte bine! Numai nu te grăbi!
Romanul avansează, răspunse Oxy calm. Cum eu încerc să fiu sincer de fiecare dată când mă întâlnesc cu mine însumi, la un moment dat, probabil destul de curând, o să admit că l-am terminat. Și atunci o să trebuiască să iau o decizie.
Borac se întristă din nou.
Ceea ce spunea Oxy nu era total lipsit de sens. Și totuși, i se părea absurd să te sinucizi. Chiar dacă era un caz aparte, al unui om mutilat sufletește.

Trăitul, ca orice pe lumea asta, se poate învăța. Chiar și el, acum, abia se obișnuia cu rigorile vieții de negru. E înspăimântător să fii nou-născut într-o lume prost-crescută. Oamenii nu sunt prea răbdători cu cei aflați la început. Ar fi vrut să-i explice toate aceste lucruri lui Oxy, dar într-un mod ciudat știa că acesta nu va face compromisuri. De data asta, în nici un caz.

Și moartea, chiar asumată, văzută de aproape, îl înspăimântă pe Borac mai mult decât se aștepta. Simți un gust fetid în gură și-n acel moment înțelese că trebuia să adopte o atitudine nouă: cu gesturi precise, își îndesă în gură un castravete murat.

33

Borac suferea de *decedofobie.* Pur și simplu nu putea accepta ideea că omul este evanescent. Nu înțelegea de ce după câteva acte trebuia să se retragă în culise, asta dacă este valabilă metafora că viața ar fi o scenă.

Și trestie gânditoare, pe deasupra! Nu voia să fie trestie, pentru că nu-i plăceau bălțile, iar broaștele îi erau pur și simplu antipatice. Așa că nu avea ce să caute acolo, în această interpretare.

Dar de unde această aversiune, până la urmă ridicolă, a lui Borac față de moarte?

Când era la o vârstă încă fragedă (13 ani), asistase neputincios la stingerea din viață a bunicului său. Bătrânul avea 93 de ani și era plin de viață. Tonic. Sănătos. Părea că moartea îl va ocoli întotdeauna. Dar, așa cum am spus, *părea,* ceea ce nu e totuna cu *era.*

Așadar, într-un fel moartea bătrânului venise pe neașteptate. *De ce te miri?* fusese întrebat Borac de un prieten. *Toată lumea moare.*

Da, numai că bunicul meu nu părea genul care să moară, răspunsese Borac, ca și cum nemurirea ar fi putut fi o meserie sau un hobby.

Bunicul murise fără prea multă bătaie de cap. Pur și simplu, într-o zi se așezase într-o rână să ațipească. Din ațipeală trecuse pe nesimțite în somn, apoi în somn și mai adânc, iar apoi, ca o continuare firească, murise. În

momentul morții nu avusese nici o zvâcnire și nici măcar nu rostise vreo maximă de genul: *Viața e o continuă luptă*, *Apa la sticlă e mai bună decât apa de la robinet*, *Să mă răzbunați* sau *Omul e un detaliu insignifiant al naturii.*

Copilul Borac îl privise pe bunic cum se stinge și deodată un gând pregnant îi inundase mintea: dacă nu avea să se grăbească, avea să-și ude pantalonașii. Moartea îl înspăimântase atât de tare, încât micuțele lui sfinctere nu putuseră face față emoției. Și deși gândul își făcuse datoria, picioarele rămăseseră înțepenite. Prin urmare, o baltă crescândă se ivise sub picioarele lui, în timp ce încerca să formuleze o teorie pertinentă despre viață și moarte. Senzorialitatea i se părea a fi cheia întrebărilor pe care nu îndrăznea încă să le formuleze.

Deși nu era decât un copil, într-un fel implicit, pe care avea să și-l explice peste foarte mulți ani, înțelegea că ești viu atunci când te miști și mort atunci când nu te mai poți mișca. Moartea însemna să stai pironit locului și să nu spui nimic.

Bunicul său, care fusese un om plin de viață, acum nu mai era decât un om... golit de viață. Granița dintre cele două stări i se părea insesizabilă, așa cum atunci când bei iaurt nu simți că te-ai murdărit pe buza de sus, dar în momentul în care cei din jurul tău încep să râdă de tine, știi că ai făcut o boacănă. Cam așa era moartea. Nu te impresiona decât în momentul când își făcea simțită prezența. Altfel, te-ai fi putut gândi la ea o veșnicie, pentru că tot te lua prin surprindere.

I-ar fi fost la îndemână să gândească în felul următor: ce rău îmi poate face moartea? Atâta timp cât sunt viu nu mă atinge, iar odată ce am murit nu o să-mi mai pese. Auzise această teorie la un talk-show de televiziune, dar i se părea înspăimântător de irelevantă.

Când văzuse că și bunicii, și bunicele colegilor de școală mureau, îi mai venise inima la loc. Dar acest lucru nu ținuse mult, pentru că peste numai câteva săptămâni de la moartea bunicului, același lucru urât i se întâmplase și țestoasei lui, Penelopa, care nu împlinise decât 269 de ani, adică o vârstă fragedă pentru țestoase sau sequoia.

Și atunci creierul copilului Borac înțelesese că moartea nu face diferența între un bărbat de 93 de ani și o țestoasă virgină (biata de ea încă nu apucase să cunoască plăcerile reproducerii sau ale coitusului de dragul coitusului) de 269 de ani. Mica revelație de la 13 ani fusese baza întregului sistem ideatic pe care avea să și-l formeze Borac copilul atunci când avea să se transforme în Borac adultul. Practic, întreaga sa filozofie gravita în jurul ideii că în viață e mai bine să fii viu decât mort.

34

daaaaaaaaaaaaaaaaa!

Lui Engelbert i se păru că geamătul femeii era puțin fals, dar era prea cald pentru a face comentarii. În plus, nu-i plăceau discuțiile *post-coitum*, la fel ca și cele *post-factum*, *post-mortem* sau *post-festum*.

Deși imponderabilitatea pe care i-o furniza actul sexual tocmai consumat era mai mult decât plăcută, nu se putea abține să se întrebe ce avea să facă pe viitor? Yorgos Paleologu devenea din ce în ce mai agasant în dorința lui de a vedea măcar un sinopsis al cărții despre umorul ezoteric. Marelui scriitor Engelbert i se mai părea că ajunsese la o răscruce a carierei sale. Poate că se lăsase amețit de beția succesului. Sau de cea a sexului cu femei întâmplătoare ca aceasta și cu bărbați virili, pe care îi angaja la petrecerile dezmățate pe post de chelneri.

Libidinosul dormea în cearșafurile mototolite, iar femeia recent satisfăcută se aciuase lângă el. Engelbert îi privea pe cei doi parteneri de pat, întrebându-se pentru mai puțin de o fracțiune de secundă dacă nu cumva era o greșeală să-și irosească sexualitatea cu oameni care nu meritau nici cel mai mic strop de atenție: un chelner libidinos, care spera ca într-o bună zi să ajungă balerin, și o femeie pe care nici nu-și aducea aminte cum o chema, care și ea spera să ajungă... ceva, probabil. Engelbert uitase și partea aceasta a realității. Dar cum

întrebarea fusese pusă numai pentru o fracțiune de secundă, nici măcar nu ajunsese la sfârșitul ei, că o și uitase.

De ce i se întâmplau toate astea? În sinea lui știa că avea talent. Puteau inerția și suficiența să fie atât de mari încât practic să-i blocheze fluxul ideilor? Tatăl său îi spusese odată: *Junior, niciodată să nu mănânci mere după ce ai băut un pahar cu iaurt!* Poate că tatăl său avusese dreptate. Dar și dacă avusese dreptate, ce vrusese să spună de la bun început? Tatăl său avea obiceiul să vorbească în maxime pe care nu le putea pătrunde.

Niciodată să nu mănânci mere după ce ai băut un pahar cu iaurt! Aceasta să fie piesa din *puzzle* care îi lipsea?

Trebuia să facă ceva pentru a demara Proiectul Romanul. Trebuia să-l găsească pe Oxy Duma, care avea să-i dea mai multe detalii despre carte. Dar avea oare Oxy să renunțe așa repede la subiectul cărții lui? Cartea lui era, la urma urmelor, A LUI! Poate chiar voia să o publice. Poate chiar voia să intre în acel *numerus clausus* al creatorilor de iluzii! Engelbert făcu o grimasă la gândul că ar putea întâlni piedici în calea către romanul său. De fapt, către romanul lui Oxy Duma, care avea să devină romanul său în cel mai scurt timp.

Ce faci, iubitule? întrebă Libidinosul, care se ridicase într-o rână.

Engelbert îl privi scârbit. Îi murdărise fața de pernă cu gel ieftin și simțea o poftă nebună de a-l lovi pe chelnerul veleitar peste gură. În schimb, se mulțumi cu un mic zâmbet forțat. Libidinosul căscă, amorțit de căldura și umiditatea din cameră, apoi se întoarse pe partea cealaltă.

Engelbert Jr. era trist. Foarte trist. Iar faptul că era trist îl întristă și mai tare.

La nivelul de tristeţe la care ajunsese, ştia că-l paşte un mare pericol: acela de a se întrista ridicol de mult, lucru care putea culmina cu tristeţea malignă, care degenera ineluctabil în depresie şi moarte. O lacrimă i se scurse pe obraz.

35

Nu!

Nu?

NU!

De ce nu?

Pentru că nu se poate!

Nu se poate...?

Nu!!!

Nu se poate pentru că spuneți NU, sau spuneți NU pentru că nu se poate?

Păi, tocmai v-am spus!

Ce mi-ați spus?

Că nu!

Că nu ce?

Se poate!

A, deci se poate!

Nu... erau două formule: prima era „că nu" și cea de-a doua era că „se poate". În total adică, „nu se poate"!

Dar nu înțeleg de ce vă eschivați de la a-mi da un răspuns sincer!

Păi, tocmai vi l-am dat! Răspunsul este sincer și irevocabil! Nu! Nu! Nu! Nu!

Îmi pare rău, dar tocmai ați spus DA și mi-e teamă că o să trebuiască să vă țineți de cuvânt!

Cum adică am spus DA, când v-am spus NU?

Pardon! Nu ați spus NU! Ați spus nu, nu, nu, nu!

Şi NU NU NU NU nu înseamnă NUUUU? De patru ori!!??? Fir-ar al dracului de NU!

Dar de ce fir-ar al dracului de NU? Simplul fapt că nu ştiţi să-l folosiţi judicios nu înseamnă că este vina lui.

Nu ştiu să-l folosesc judicios pe NU?

Păi, se pare că nu prea! În fine, ideea ar fi că aţi spus DA, aşa că purtaţi-vă ca atare!

Dar nu am spus DA!!! Am spus NU! Am apus NU! Am spus NU! Am spus NU!

Dragul meu, ce să ne mai învârtim în jurul cozii? Luăm patru de NU, îi grupăm câte doi şi obţinem două afirmaţii, pentru că, după cum ştii, o dublă negaţie înseamnă afirmaţie. Ceea ce ne conduce la doi de DA. Iar o dublă afirmaţie mi-e teamă că nu înseamnă altceva decât o altă afirmaţie!

Dar cum rămâne cu „nu"-ul de la început?

Ce-i cu el?

Păi, cum ce-i cu el? De ce nu rămâne valabil?

Rămâne valabil dacă vrei, dar în cazul ăsta refuz şi eu să mai pun întrebarea.

Foarte bine! Mie îmi convine!

Păi, nu cred că ar trebui să-ţi convină, din moment ce dacă nu pun întrebarea înseamnă că avem o negare formală încă de la început, care adăugată răspunsului tău negativ ne conduce tot la o afirmaţie!

Ce vrei să spui cu asta?

Vreau să spun că ori îmi răspunzi prin DA, şi atunci te întreb ce am de întrebat, ori îmi răspunzi cu NU, după cum ţi-e pofta, dar nu-ţi mai pun întrebarea, ceea ce ne duce tot la afirmaţie în cele din urmă!

Adică, oricum am face, eu sunt de acord, chiar dacă nu vreau?

Exact!

Mi se pare absurd!
Dar adevărat!
Și totuși, pentru aceste medicamente vă trebuie rețetă! spuse farmacistul.
Micchi Două-Trei Degete simțea că începe să-și piardă cumpătul.

36

Oxy Duma asculta De Meche Code. Era formația lui preferată. Se simțea bine. Avea impresia că are acces la tot. La absolut tot ce l-ar fi putut interesa. Chiar dacă era intoxicat de lucruri care nu-l interesau. De câteva zile nu mai scrisese nimic. Ezita. Se simțea mai netalentat ca niciodată.

Nu era o criză. Nu era un blocaj tipic scriitorului. Pur și simplu voia puțin sex. Puțină dragoste. O bere neagră la draft, undeva într-un bar plin de lume. Întotdeauna se comportase ca o persoană asocială. Întotdeauna dăduse vina pe univers pentru viața lui. Atunci când avea o reușită și-o asuma, deși știa că era un rod al circumstanțelor.

Oxy Duma știa că are talent. De fapt, bănuia. Iar în momentele sale de sinceritate recunoștea că, de fapt și iar de fapt, spera să aibă talent.

Dar de ce mai avea nevoie pentru a și-l putea folosi și potența? Talentul își era suficient sieși, sau îți trebuia ceva mai mult pentru a-l pune în valoare? Una peste alta, i se părea meschin că trebuia *să-și pună talentul în valoare*. Însuși faptul că-i venise această expresie în minte i se părea meschin.

Nu avea televizor. Renunțase de mult la cea mai penibilă sursă de divertisment. Poate că se izolase prea mult de ceea ce însemnau oamenii. Poate că se iluzionase că

ar putea scrie despre umorul ezoteric făcând abstracție de oameni. Dar până la urmă nu oamenii erau cei de la care plecase subiectul și cei care erau și subiectul? Ce-i lipsea? Ce voia de fapt? Puțin umanism? Puțină viață? Puțină trăire?

Oxy Duma știa că nu era schizofrenic. Dar întrebarea îi veni imediat în minte și-l lovi cu puterea unui pumn: OARE NU TOȚI SCHIZOFRENICII ÎȘI SPUN CĂ NU SUNT SCHIZOFRENICI? De ce trebuia să se ajungă aici?

Pentru că de fiecare dată când se gândea la cartea sa — pe care o considera cel mai important proiect al său de până acum —, ideile i se revelau constant, în cel mai natural mod cu putință. Dar odată ajuns în fața computerului, se simțea singur și neajutorat. Mai avusese acest sentiment la începutul cărții. Însă acum deja trecuse de primul sfert al cărții. Cel puțin, așa presupunea.

Se întrebă dacă era normal să-și pună toate aceste întrebări. Până la urmă, nu ar fi fost mai firesc să se așeze în fața computerului și să scrie? Da, ar fi fost mult mai simplu. Numai că toate acele întrebări îi apăruseră tocmai pentru că se tot așezase în fața computerului și nu putuse să scrie.

Oricum, se așeză la birou, în fața computerului.

Nimic. Se așeză mai confortabil. Tot nimic. Respiră adânc, se sprijini în coatele scaunului și... își pierdu concentrarea. Era atent la versurile celor de la De Meche Code. Era o poveste tristă de dragoste.

Oxy Duma își aduse aminte de mirosul de fum din copilărie. Nu era un fum anume. Era un fum de foc normal. Dar acum își dădu seama că nu mai mirosise un fum adevărat de peste 20 de ani. Și asta îl puse pe gânduri.

Era prea egoist oare? Nu voia să scrie o carte pentru el? Totuşi, îi surâdea ideea de a-şi monitoriza gândurile într-o manieră aplicată. Dar nu! Acum voia să scrie o carte. O carte despre idei şi sentimente, care să li se adreseze oamenilor.

Ştia că trebuia să renunţe la egoismul de a scrie numai pentru el. De fapt, nu scria nici măcar pentru el. Gândurile îl conduceau cu egoism spre imortalizare. Era asemenea unui medium care reproduce ceea ce i se sugestionează.

Dar ce era umorul ezoteric până la urmă?

Oxy Duma se ridică de pe scaun. Se înăbuşea dacă nu se plimba prin cameră. În plus, cuiul care de obicei îi deranja fesa dreaptă nu intrase singur înapoi, aşa că-l deranjase şi acum.

Aşadar, ce era umorul ezoteric?

Oxy Duma îşi strânse capul între mâini. Simţea deprimarea pândindu-l. Umorul era cel mai important sentiment uman; asta dacă puteai fi suficient de frivol încât să clasifici sentimentele. Era umorul un sentiment? Chiar dacă nu era, exprimarea însăşi era o formalitate. Chiar dacă nu era un sentiment, umorul avea în spate sentimente care îi erau sinonime. Şi da, umorul părea să fie cel mai important lucru din lume.

Era umorul într-adevăr un semn că eşti dispus să-ţi accepţi umanismul, cu bunele şi relele lui? Oxy Duma se situa deasupra tuturor animalelor. Pentru că simţea că are umor.

Acum îşi dădu seama pentru prima oară că pentru a scrie despre umor trebuia ca el însuşi să se destindă şi să fie cât mai uman cu putinţă. Abia atunci când avea să fie relaxat avea să se reîntoarcă la umor. Iar umorul ezoteric — pasul mai departe faţă de umorul simplu —

avea să fie gândit. Elaborat cu grijă, dar și cu detașare. Încrâncenarea nu avea ce să caute în demersul lui. Dacă nu avea ce să scrie pentru că îl durea o măsea, ei bine, prioritatea lui avea să devină măseaua. La urma urmelor, poate că și măseaua avea o personalitate care necesita puțină atenție, dragoste, compasiune. Atunci când oamenii întreprind ceva, tind să impersonalizeze acel ceva. Și, ca o subliniere a ceea ce gândea, își mângâie cu limba toate măselele.

De fapt, ceea ce îl speria pe el ca scriitor era imaginea milioanelor de oameni care aveau să-i citească romanul. Bărbați care aveau să-l discrediteze în ochii iubitelor lor, pentru ca ei să pară mai virili. Scriitori care aveau să-i critice stilul nerafinat sau care nu putea fi catalogat. Fete tinere, tocmai trecute de pubertate, care aveau să fie nemulțumite de lipsa scenelor de amor pasional în care El îi mângâie Ei pubisul pufos.

Niciodată nu poți fi sigur pe reacția mulțimilor. Da, dar cititorii trebuie luați individual, își spuse imediat Oxy Duma. Gândul acesta îi dădu un sentiment confortabil. De fapt, lucrul pe care trebuia să-l facă era să stea de vorbă cu un singur om imaginar. Restul avea să vină de la sine.

Oxy Duma era satisfăcut de acest ultim gând al său. În plus, ideea că de-acum încolo trebuia să scrie relaxat, cu detașare (ca acțiune, nu ca neimplicare), îl mulțumea. Ba chiar îl mulțumea mult. Pentru că acum știa că va duce lucrul început la bun sfârșit.

Își promise ca începând cu acea secundă să acorde mai multă atenție lucrurilor, fenomenelor și oamenilor din jurul lui. De fapt, toate ideile care i se refuzau atunci când încerca să scrie erau materializate în jurul lui, dar el fusese mult prea concentrat pe proiectul lui pentru a le observa.

Oxy Duma își mulțumi că în sfârșit își dăduse seama unde greșise. Mulțumi scaunului, mulțumi cuiului, mulțumi ferestrei luminoase, mulțumi celor de la De Meche Code, mulțumi podelei, computerului, jeansilor de pe el și preț de câteva minute bune (începând cu acel moment) mulțumi tuturor entităților care îi veneau în minte. Iar la sfârșit le mulțumi și celor care nu-i veneau în minte.

Oxy Duma se așeză pentru a doua oară pe scaunul din fața biroului. Cuiul îl înțepă în fesa dreaptă. Începu să scrie cu inima plină de bucurie.

37

Următorul!

Borac simţi că i se strepezesc dinţii. Avea palmele ude. Se pregătise din greu pentru acest moment. De multe ori se gândise, încercând să se ia prin surprindere, la acest moment. Acum era faţă în faţă cu el, dar sincer, ar fi vrut să fie doar o altă fantezie a sa. Din păcate sau din fericire, aceasta era clipa în care destinul său avea să fie scris într-o formă sau alta. Era ori albă, ori neagră.

Deşi tensionat, remarcă ironia sintagmei. Tocmai el, care era alb sau negru (nici el nu mai ştia bine), se gândise la expresia „ori albă, ori neagră".

Dacă următorul nu vine, atunci să vină următorul! strigă aceeaşi voce.

Borac era următorul şi următorul şi următorul, oricum ai fi luat-o, pentru că se înscrisese sub trei nume diferite. Cum nu fusese strigat pe nici unul dintre nume şi cum mai erau numai trei candidaţi, era evident că el era ultimii trei candidaţi.

Deja pierduse două strigări.

Să intre ultimul candidat!

El era ultimul candidat! El era! Trebuia să câştige acest concurs! Trebuia să devină bateristul celei mai tari formaţii de jazz a momentului — *Indiana Bones*. Trase adânc aer în piept. Din cauza emoţiei, uită să-l mai dea afară. Leşină.

38

În continuare cuiul îl înțepa în fund, dar acest lucru nu făcea decât să-l bucure. Oxy Duma scria cu poftă:

... Și acum să abordăm cele 99 de ingrediente ale umorului.

CREATIVITATEA

Dacă mă întrebați ce este creativitatea, s-ar putea să nu vă răspund. Dar din moment ce mă întrebați înseamnă că vă așteptați și la un răspuns.

Dar eu refuz să răspund. Aceasta deja poate fi creativitate. Neașteptat. Drumul cel mai puțin facil către o rezolvare.

Există vreo legătură între imaginație și gulaș? Între toropeală și ploaie? Între fluturi și bunica?

Ce este de fapt creativitatea atunci când vrei să o dezbraci de formalism? Atunci când vrei să o înțelegi și să o dezvolți în tine?

Ea poate începe simplu, cu asocieri între cuvinte, între imagini, între cuvinte, sensuri și imagini. Apoi, încet, fără ca măcar să-ți dai seama, ajungi pe un teren în care te miști cu greutatea pe care ți-o impune inerția onirică. Pentru că, după mine, creativitatea se poate manifesta preponderent în stările de neluciditate. Somn, alcool, răceală. De fiecare dată când mor de somn, mintea îmi este tulburată de imagini pe care nici nu știam că mi le pot imagina. Subconștientul meu

se cere afară, asemenea unui câine care nu vrea să facă pipi pe parchet. De cele mai multe ori nu reușesc să materializez nimic. Dar partea bună este că imaginile care gravitează în jurul visului îmi dau speranță.

Astfel se dovedește că experiența are un rol relativ însemnat în determinarea creativității. Dar întrebarea care revine obsedant în toate mințile (de fapt, în mintea mea) este: de ce unii oameni sunt mai creativi decât alții?

TOLERANȚA

Oamenii intoleranți sunt pur și simplu incapabili să provoace bucurie în ceilalți. Sunt oamenii unei singure cărți. Dacă nu-ți este rușine să pari inept, ai toate șansele să te dovedești genial. Reperele limitează și deformează creativitatea. Dacă scriem ceva și nu avem confirmarea unei cărți, a unei teorii sau a unei persoane, ne pierdem încrederea în noi înșine. Dar normal ar fi să fie tocmai invers. Ceea ce spun sau fac EU ar trebui să fie garanția realității.

Singura filozofie care contează cu adevărat este cea care ne este transmisă prin tăcere, subtextual, din generație în generație. Chiar dacă nu ni se spune explicit, suntem învățați de mici să vedem lucrurile într-un anume fel, să asimilăm culoarea verde cu frunzele și câinii cu agresivitatea. Creativitatea și umorul mor odată ce părăsim lichidul amniotic.

De ce? Pentru că atunci când omul se naște, mintea lui nu este tabula rasa. *Ea este încărcată de amintirile subconștientului fetal. Și cum poate copilul născut de câteva zile să reacționeze în fața adulților care se entuziasmează la vederea lui? Plânge. Da, îl doare burtica, spun medicul, sora și bunicii îngrijorați. Dar poate că nu-l doare burtica. Poate că își dă seama de paradisul psihologic pe care l-a pierdut. Va trebui să uite noțiunile de „fericire" și „pace sufletească" și să învețe altele mult mai profunde, cum ar fi „caca", „pipi", „papa" și „nenea".*

Nou-născutul plânge în hohote din toată ființa lui nu pentru că îl doare burtica, ci pentru că trece prin prima depresie a vieții.

Umorul și creativitatea au un punct comun foarte important. Ele sunt condiționate de detașarea individului. Crispații, pe lângă faptul că se agață de cele mai nesemnificative repere ale vieții, ne plictisesc și cu cel mai anost umor: cel inspirat din viață. Or, aici este toată rezolvarea: viața nu prea are umor, așa că nu trebuie să-i acorzi o foarte mare importanță. Concentrează-te pe tine, ca individ, iar subconștientul tău îți va genera suficiente resurse pentru a te ține departe de depresii.

Majoritatea oamenilor nu aplică această teorie.

Mi se pare trist (dincolo de faptul că n-am mai făcut sex de două luni).

Normal ar fi ca ideile și cuvintele să circule liber în natură. Mi s-ar părea superb să ne mișcăm printre aceste noțiuni fără să căutăm semnificații filologice. Subconștientul colectiv ne-ar uni, fără să mai fie nevoie să ne inventăm afinități pentru a ne împrieteni.

Mă numesc Oxy Duma. Mă îndoiesc că acest lucru vă spune ceva. Mie îmi spune, pentru că l-am repetat ca un dobitoc toată viața. De fiecare dată când am fost nevoit să-mi spun numele. Pentru că, să fim cinstiți, nimeni nu-și spune numele de plăcere. Eu asociez acest nume, Oxy Duma, cu circumstanțele în care l-am pronunțat.

La 17 ani am fost arestat pentru că am furat mâna unui manechin dintr-un supermarket. Numele? a lătrat ofițerul la mine. Oxy Duma? Oxy Duma carevasăzică? Șmanglitorul de mâini de manechine din Mall-uri? Nu! Eram Oxy Duma, care printre altele mai șterpelea și câte o mână de manechin. Dar, sub presiune, mi-am văzut numele asociat cu tagma. Nu mi se pare corect. Poate că nu e corect nici ca eu să scriu și tu să

stai, să citești și să-ți spui: „Ce chestie și eu m-am gândit la lucrurile astea...". Da, dar eu le-am scris primul. Poate că tu le-ai fi spus mai bine, mai aplicat, dar până una-alta eu sunt aici și tu ești acolo.

Ce au toate astea cu creativitatea și cu umorul ezoteric? Poate că nu au. Dar și dacă au, nu ar fi păcat să se piardă?

COMUNICAREA

Teoria SF a lumilor paralele nu este nici pe departe atât de ineptă pe cât cred dușmanii cărților de acest tip. Lumile paralele pot fi axate temporal sau spațial. Dar dacă există lumi paralele axate individual? Adică există atâtea lumi câte persoane există pe lumea asta. Și fiecare are propriul limbaj, propriul kilometru 0, propriul simț al umorului. În egoismul și individualismul nostru, tindem să uităm acest lucru. Asta nu ne poate conduce decât la următoarea concluzie: toate accidentele de comunicare (verbală) sunt provocate de un singur factor, și acesta este comunicarea însăși. Dacă vrem să interacționăm cu semenii noștri, trebuie să învățăm să renunțăm puțin la lumea-cușcă în care trăim...

Cuiul începuse să-l sâcâie din ce în ce mai tare, semn că inspirația începea să pălească. Oxy era mulțumit. Cartea prinsese o oarecare consistență. Voia să mai adauge capitole legate de imaginație, cuvinte, sensuri, simboluri, paradigme, inteligență, sincronism, percepție, limbaj, estetică, retorică și compoziție, când se auzi un zgomot. Oxy se opri pentru câteva momente.

Zgomotul se repetă. Era subțire și sâcâitor. Pe fața lui Oxy apăru o grimasă. Zgomotul se auzi din nou, parcă mai tare, dar în orice caz mai enervant.

Oxy se ridică de pe scaun. Se învârti de câteva ori, încercând să localizeze zgomotul insistent. În cele din urmă recunoscu sunetul enervant: era telefonul!

Se îndreptă către aparat, ridică receptorul și întrebă:
Cu mine doriți?

Câteva secunde nu se auzi nimic. Persoana de la celălalt capăt al firului ezita. Oxy nu înțelese cum își putuse da seama de acest lucru numai după tăcere.

Cu mine doriți? repetă Oxy întrebarea.

Cu cine vorbesc? întrebă repede o voce de femeie.

Oxy tăcu.

Cu mine, răspunse el într-un târziu.

Aș dori cu Oxy Duma, vă rog, continuă vocea de femeie în spatele căreia Oxy bănuia că se ascundea chiar o femeie.

Eu sunt, răspunse Oxy.

Oxy! exclamă femeia.

Da, răspunse Duma fără entuziasm.

Nu mă recunoști? întrebă vocea. Am îmbătrânit puțin, dar arăt la fel, continuă ea cu o urmă de cochetărie. Chiar nu mă recunoști?

Oxy nu-și putea imagina dacă vocea își imagina că el își imagina cum arată, dar după voce nu-și dădea seama ca interlocutoarea lui să mai fi îmbătrânit. De fapt, nu și-o aducea aminte nici tânără fiind. Nu prea ținea minte vocile. Ca de altfel nici numele, poreclele și oamenii în general.

Oxy! Oxy! Sunt Felipa, logodnica ta!

39

Felipa?

Cum putuse să uite de Felipa, logodnica lui? Pur şi simplu se luase cu treburi. Ba cu romanul, ba cu Micchi, cu Markus, Sebastoso, Borac, ce mai, se luase cu viaţa. Şi totuşi, nu i se părea o scuză suficient de puternică pentru a o uita.

Ce faci, Oxy? Ce faci? Taci?

Da, răspunse Oxy, vlăguit de întrebările cărora nu le găsea răspunsuri.

Felipa râse, plină de bună dispoziţie.

Taci vorbind, de fapt.

Da, de fapt, tac vorbind, răspunse Oxy mecanic.

Şi nu vrei să ne vedem? Să mai stăm şi noi puţin de vorbă?

Unde eşti? întrebă Oxy, având o bănuială despre care speră să nu se concretizeze.

Sunt la uşă, răspunse Felipa, izbucnind în hohote de râs.

Oxy se întoarse către uşă, la timp pentru a o auzi pe Felipa ciocănind şi apoi intrând fără să mai aştepte invitaţia.

Oxy! strigă Felipa din pragul uşii. Oxy, de când nu te-am mai văzut!

O fracţiune de secundă, Oxy se întrebă cum ar putea evita îmbrăţişarea Felipei, care era o femeie puternică

până și pentru un bărbat. Dacă s-ar fi gândit cu o fracțiune mai devreme... Oxy își simți oasele chircite și carnea prinsă sub presiunea celuilalt corp. O clipă regretă că renunțase la rugbi în timpul facultății.

Oxy! gemu Felipa.

Felipa! gemu Oxy.

Oxy! gemu Felipa din nou.

Oxy! gemu și Oxy.

Oxy? întrebă Felipa.

Felipa, se corectă Oxy.

Contrar părerilor preconcepute pe care le-ar putea avea cineva, Felipa era o femeie frumoasă. Adică era înaltă, avea picioare lungi, degete fine, piele catifelată, ochi vigilenți, zâmbet sincer, buze carnale, nas potrivit, dinți tăioși, un cont bun în bancă, sâni mari, puțin moi, dar mari fără urmă de îndoială, fund mediu spre mare în ceea ce privește mărimea, dar care ar fi luat nota 9, pe o scară de la 1 la 10 a bombării fundurilor, avea părinți de familie bună, dar morți, din păcate, păr moale și sănătos, un ficat care putea face față oricărui tip de mâncare, nu avea probleme cu glandele, nu avea pilozitate excesivă, nu avea scolioză, avea o respirație proaspătă (cel puțin în timpul zilei) și era o amantă grozavă, ceea ce în termeni pragmatici înseamnă că nu se dădea înapoi de la sexul oral și ca parte activă, și ca parte pasivă.

Felipa avea totuși un mic defect. Făcea glume care nu erau glume, de fapt, și râdea la cele mai nesemnificative cuvinte, propoziții sau întâmplări. Acest lucru îl scotea din fire pe Oxy Duma, pentru că îi dădea peste cap sistemul de valori.

De câte ori o vedea pe Felipa, se uita la sânii ei și făcea abstracție de glumele nesărate pe care le spunea.

Adevărul este că nici nu erau glume, ci doar remarci, dar asta nu o împiedica pe Felipa să râdă sănătos, de i se zguduiau toți sânii. De fapt, numai amândoi, dar asta era suficient pentru a-l face pe Oxy să uite de lipsa umorului și să se gândească la sex.

Poate că Felipa era un om vesel, ceea ce nu este un lucru rău în viață. Ar putea fi chiar un ideal să te trezești dimineața alături de cineva care zâmbește. Care râde, e tonic și optimist. Dar Felipa nu era așa. Nu era tonică și nici optimistă. Era doar o comediană incurabilă, care însă nu avea pic de umor. Absolut deloc. Nimic. Nici un atom de umor. Nici un micron. Era ca o boală de care nu se putea scăpa. Și ce era și mai rău, o boală contagioasă. La remarcile ei tâmpite Oxy răspundea cu remarci și mai banale, iar ea se întrecea pe sine însăși, râdea în hohote, spunea o altă platitudine și Oxy îi ținea isonul.

Partea bună era că Felipa avea sânii mari și când era printre ei, Oxy uita de remarcile care, dacă ar fi fost mult mai spirituale, ar fi putut fi numite glume proaste.

Așa cum vedea Oxy lucrurile, situația devenise complexă. Se confrunta cu o dilemă. Niciodată nu putuse să facă față unei dileme în stare de pură luciditate.

Și... ce mai faci, draga mea? întrebă Oxy pe un ton de un calm suspect.

Bine. Am fost plecată în străinătate.

Întâi zâmbi, ceea ce-l făcu pe Oxy să spere. Apoi izbucni în râs. Putea să fie plecatul în străinătate atât de amuzant pe cât i se părea Felipei? Și râdea... și râdea... Oxy simți că ura pofta de râs a logodnicei sale. Cu gura spre cer, cu picioarele în poziția clasică de repaus și cu sânii care i se zguduiau. Oxy conștientiză pentru prima oară că jocul sânilor îl făcea să tolereze râsul nefundamentat al logodnicei sale.

Ştiai că sora mea s-a căsătorit? hohoti Felipa.

Nu, Oxy nu ştia. Nu ştia că Felipa avea o soră, implicit nu ştia că aceasta se căsătorise. De fapt, îi era greu să-şi imagineze că Felipa se născuse şi copilărise, fusese adolescentă şi intrase la facultate, unde probabil că fusese şi dezvirginată. Şi probabil tot timpul, în ipostaza de copil, adolescentă şi femeie proaspăt dezvirginată, chicotise şi râsese în hohote la cele mai mustoase replici de genul „vremea e frumoasă" şi „ce tricou frumos ţi-ai cumpărat".

Da? întrebă Oxy la rândul lui. Nu ştiam... Cu cine?

Cu un bărbat, răspunse Felipa şi se mulţumi să zâmbească foarte foarte larg. Un coleg de serviciu...

Oxy clătină din cap cu o urmă de tristeţe.

Vrei să facem sex? întrebă el.

Desigur, veni răspunsul prompt.

40

Poate că nu ar fi trebuit să fac sex cu ea, își zise Oxy. Același gând îl avu și a doua oară, și a treia oară, și a patra oară.

De fapt, toată noaptea îl bântui gândul că poate nu ar fi trebuit să facă sex cu Felipa. Dar lucrul halucinant era faptul că toate aceste gânduri îl mustrau în timp ce făcea sex cu ea. De aceea, Oxy se simțea schizofrenizat.

Dar îi plăcuse. Acest lucru nu-l putea contesta. Felipa era o amantă grozavă. O femeie pe cinste.

Oxy își îndoi mâinile sub cap și respiră ușurat. Făcuse sex, ceea ce era minunat. Dar romanul lui se dusese dracului, ceea ce nu era chiar bine. Mai mult decât atât, avea un pariu pe care îl făcuse cu sine însuși. Și după toate datele deținute până în acel moment, se părea că romanul avea să eșueze.

Nu avea cum să continue să scrie despre umor, fără să presare umor de calitate la tot pasul. Oamenii ar fi observat. Dar cum mai putea face acest lucru, odată ce se culcase cu Felipa?

Îi simțea râsul zglobiu în sânge, în fiecare globulă, în suflet, dar mai ales în minte. Parcă pentru a-i confirma gândurile, Felipa se întoarse cu fața către el și izbucni în râs. Da, probabil că arăta foarte amuzant în acel moment. Tocmai își amintise că-și promisese că se

va sinucide dacă romanul va eşua. Şi, judecând după aparenţe, romanul avea să eşueze.

Oxy o privi pe Felipa râzând şi-i veni şi lui să râdă.

Aşa că râse.

Râse cu poftă, pentru că atât îi rămăsese.

41

*O*xy știa că eșecul era aproape. Simplul fapt că-i venea să râdă încontinuu, fără motiv, era dovada faptului că Felipa își făcuse efectul. Creierul începea să i se lichefieze.

Felipa râdea tot timpul, iar Oxy îi ținea isonul. Făceau pauză ca să doarmă sau pentru sex. De fapt, ajunseseră să râdă și în somn. În timpul actului sexual se abțineau, în schimb, după el se producea o adevărată explozie de bucurie.

Cu cât ea râdea mai mult, cu atât Oxy se întrista mai mult. Intrase într-un cerc vicios, format din Felipa, pofta ei nejustificată de râs și lipsa incredibilă de umor, sex, foarte mult sex, el însuși, eșecul care era aproape și Felipa care râdea la fel de mult ca la începutul frazei.

Într-o după-amiază, după o apocaliptică partidă sexuală, Oxy scrisese ceea ce credea a fi ultimele rânduri din viitoarea sa carte pe care deja ajunsese să o vadă neterminată, nepublicată și nereușită.

... Gluma Perfectă.

Raționamentul ultim, combinat cu emoția cea mai aproape de perfecțiune. Râsul e în sine mult mai dramatic decât dramele înseși, care sunt toate ridicole în ultimă instanță. Râsul e profund uman. Și ca subiect, și ca obiect. Așa că numai el poate fi ultima treaptă.

Râsul ascunde triumful omului în fața naturii care l-a condamnat la supraviețuire. Dar el a vrut mai mult. A vrut să contemple. Să acționeze, chiar dacă nu e condiționat. Râsul e răzbunarea mea și a noastră pe un mediu ostil. Curentele filozofice precum pragmatismul și utilitarismul vor dispărea. Locul lor va fi luat de o nouă teorie, aceea a râsului.

De ce râd? De ce râzi? Pentru că suntem la fel. Și întotdeauna vom fi. Iar dacă râd, o fac pentru că variantele care-mi sunt oferite nu sunt deloc încurajatoare. Și mai râd pentru că îmi place să triumf. Și pentru că numai așa pot scăpa.

Dar cum poate arăta ea, Gluma Perfectă? Ultimul mister nedescoperit al planetei maimuțelor? E o povestire? E o absurditate? E o convenție maltratată? O platitudine? Un act de viață? O imagine? Un sens? E legată de simțuri sau de rațiune? Poate că e un icon. *Poate că trăiește numai prin câteva linii schițate. Se poate transmite de la om la om? Dacă, odată spusă această glumă, își pierde întregul tâlc? Da, așa ar trebui să fie! Nu poate fi spusă decât o dată. Tocmai de-asta și este Gluma Perfectă. Nu e nevoie să o spui de două ori. Odată dezvăluită, ea se va propaga asemenea undei unui cutremur. Dacă o descopăr sau dacă o inventez, nici măcar nu voi apuca să o spun de mai mult de două ori! Pentru că este perfectă. Se alimentează din ea însăși. Trăiește prin propriile puteri, iar eu nu sunt decât un medium. Așa cum este și Mama Dolores.*

Poate că lucrul cel mai fascinant este că oamenii vor recunoaște din prima că este Gluma Perfectă. Pentru că ei o așteaptă genetic de secole, dar până acum nimeni nu a reușit simplitatea de a o descoperi. Sau, așa cum am mai spus, de a o inventa. Tocmai în asta constă și ezoteria ei. Nu în faptul că nu va fi accesibilă, ci în faptul că nimeni nu s-a gândit la ea până acum. De ce oare? Probabil pentru că este atât de aproape, încât nu poate fi observată.

Deși va fi prima oară când o vor auzi, oamenii vor ști despre ce este vorba. Este ceea ce ei aspiră să devină, este direcția către care tindem, conștienți, dar cel mai adesea subconștienți.

Cum se poate ajunge la ea?

Felipa râse în hohote.

Ce fetișoară simpatică ai în după-amiaza asta! spuse ea printre suspine.

Oxy își aduse aminte de Felipa. Nu erau suficiente miile de ani de inerție umană, mai era și Felipa, care îl împiedica să ajungă la Glumă. Îi plăcea cum suna... Gluma. Foarte articulat. Dar în momentul acela sânii Felipei păreau să cântărească mult mai mult. Așa că Oxy se afundă în ei și timp de trei săptămâni nu mai ieși de acolo.

42

Engelbert Jr. simțea că îl cuprinde o stare de leșin. Cum ar fi spus el, o stare plăcută de leșin, numai că în cazul de față expresia nu se potrivea. Căută cu disperare o cafenea pentru a se așeza pe un scaun, dar nu găsi.

Chiar îi era rău, ce era așa greu de înțeles? Simțea că se enervează. La câțiva metri văzu o farmacie și intră fără a se gândi de două ori. Oricum, chiar dacă s-ar fi gândit de două ori, decizia ar fi fost aceeași, așa că de ce s-ar fi gândit de două ori?

Ușa scârțâi și se auzi un clopoțel.

Tu cine ești? întrebă brutal Micchi Două-Trei Degete.

Chiar așa, se reîntrebă el în propria minte. Cine era necunoscutul care i se părea totuși *foarte cunoscut?*

Engelbert nu răspunse, dat fiind că nu se aștepta la așa ceva.

Tu cine ești? repetă Micchi Două-Trei Degete agresiv.

Cum? întrebă Engelbert Jr. la rândul lui.

Cine ești? Ce cauți în farmacia asta?

Cum adică, ce căuta în farmacia aia?

Cum adică ce caut în farmacia asta? aproape că strigă Engelbert Jr. Ce pot să caut într-o farmacie? Ce fel de întrebare este asta?

Micchi simțea că își pierde cumpătul. Îl lăsă pentru o clipă pe farmacistul plin de sânge și se îndreptă către Engelbert Jr.

Domnule! După cum vedeți, încercam să-l torturez pe acest...

Arătă către farmacistul însângerat care, înainte să leșine, confirmă că era torturat.

Încercați să torturați? întrebă Engelbert.

Se pare că redundanța este a doua dumneavoastră natură! spuse Micchi, cu o urmă de compasiune.

Ce este acesta? întrebă Engelbert, arătând către farmacist.

Acesta este un farmacist plin de sânge, care refuză să-mi dea medicamentele, răspunse Micchi.

O să moară? întrebă Engelbert cu interes.

Nu schimbați subiectul, vă rog foarte mult! strigă Micchi. Ce căutați în farmacia mea?

Dar ce doriți de fapt? întrebă Engelbert, fără a lua în seamă cererea interlocutorului.

Calmoxizin, răspunse Micchi. Sau Calmepam, Calmerox, Calmizon, Calmarex, Biocalm, Regucalm sau chiar Sistocalm.

Engelbert se uită pe rafturile farmaciei și, printre medicamente, găsi câteva flacoane de Biocalm.

Uitați, spuse el către Micchi, am găsit, vă rog să luați!

Micchi îl privi contrariat.

Ce faceți?

Vă ofer medicamentul pe care îl doreați.

Nu, nu, nu, râse Micchi Două-Trei Degete, nu așa! Vreau să am acordul domnului farmacist!

Domnul farmacist zăcea pe podea inconștient.

Bine, atunci iau eu un flacon și vă las, spuse Engelbert Jr. Nu am avut o zi prea plăcută azi, așa că mă retrag.

Micchi căscă ochii.

Poftim? spuse el.

Engelbert căscă ochii.

Poftim? spuse el.

Farmacistul căscă ochii, dar nu spuse nimic.

Plecaţi? întrebă Micchi.

Exact, spuse Engelbert.

Nu, spuse Micchi răspicat.

Nu? întrebă Engelbert Jr. De ce nu?

Pentru că mi-aţi întrerupt sesiunea de tortură! Iar aceasta, continuă Micchi, arătând către farmacistul căzut, este victima mea. Iar dumneavoastră sunteţi ostaticul meu!

Dar nu mă puteţi reţine! zbieră Engelbert. Nu mă puteţi reţine!

De ce? întrebă farmacistul, care se căznea să se ridice.

Pentru că eu sunt Engelbert Jr.! Engelbert Jr.!!!

O tăcere uşor jenantă se aşternu peste mica farmacie şi peste împrejurimi.

Eu sunt Engelbert Junior! strigă Engelbert piţigăiat. Crezi că vreau să am de-a face cu sesiunea ta de tortură? Mi se pare meschină!

Îl apucă pe Micchi de reverul hainei.

Dă-mi drumul! Auzi? O să plăteşti pentru asta! Ooohо! O să plăteşti pentru asta! O, brută! hohoti Engelbert, agăţat de haina lui Micchi.

Engelbert căzu în genunchi, plângând nervos.

Sunteţi Engelbert... cântăreţul? întrebă farmacistul timid.

Engelbert îşi ridică privirea şi farmacistul amuţi.

Şi tu o să plăteşti pentru asta! O să mă aveţi pe conştiinţă amândoi! Brute! Bestii! Oameni fără milă şi fără cultură! O să ajungeţi în iad. O să suferiţi! Eu am să apar mereu în faţa voastră şi o să râd în hohote! Iar posteritatea o să vă învinovăţească pentru ignaritatea voastră.

Engelbert se năpusti asupra unui raft cu tampoane de igienă intimă, luă o cutie, o rupse printr-o mişcare bruscă şi începu să-şi îndese micile ghemotoace pe gât.

Micchi privi bulversat. Farmacistul era, de asemenea, derutat.

Engelbert continua să înghită tampoane.

Micchi îşi dădu seama că se confrunta cu ceea ce putea fi numit criza ostaticilor. Situaţia trebuia rezolvată într-un fel sau altul. Fără să mai stea pe gânduri, înşfăcă şamponul Demeral despre care se spunea *Cu şamponul Demeral, vei avea păr des de cal.*

Pune tamponul jos! strigă Micchi. Lasă tamponul jos cu mişcări foarte lente!!!

Engelbert se opri confuz, cu gura plină. Lacrimi de durere îi apăruseră pe faţă.

Nu mă poţi opri! strigă el printre tampoane şi, pentru a confirma acest lucru, rupse o nouă cutie de tampoane.

Pe fundal se auzea *Carmina Burana.*

Pune tamponul jos, sau...

Sau ce? strigă Engelbert printre suspine.

Cu mişcări calculate timp de mulţi ani, Micchi deschise precis şamponul Demeral.

Vrei să mori, băiete? N-ai decât! Dar nu în tura mea! spuse răspicat farmacistul.

Micchi şi Engelbert se întoarseră către farmacistul care se înarmase şi el cu două sticle de Demeral.

Sper că ştii ce faci, spuse farmacistul complice, în şoaptă, către Micchi Două-Trei Degete.

Micchi ştia ce avea să facă. Infarct. Dar nu putea lăsa lucrurile neterminate.

Lasă şamponul jos, îi şopti el farmacistului.

Vreau să te ajut! spuse farmacistul, cu privirea fixată pe Engelbert. E clar că ostaticul ne face probleme.

Lasă șamponul jos, mormăi Micchi printre dinți. Lasă-l acum!!!

Cred că...

Cine conduce show-ul ăsta? strigă Micchi, înfuriat la culme.

Și totuși..., încercă farmacistul.

Acum! Acum! Acum! Acum! Acum! Acum! Acum! Acum! Acum! Acum! Acum!

Mă sinucid! strigă Engelbert. Asta fac de 10 minute și vouă nu vă pasă. O să las în urmă o cultură în paragină! Apocalipsa!

O să lași în urmă un cadavru păros! strigă Micchi.

Păros?

Peste fața celui mai mare scriitor încă în viață trecu o undă de panică.

Am aici un flacon întreg de Demeral, spuse Micchi fără urmă de îndoială.

Bărbia lui Engelbert începu să tremure nervos.

Nu! spuse el rugător. Nu sufăr pilozitatea. Nu, te rog, nu! Nu mă atinge cu invenția aia barbară!

În amintirea vremurilor de Legiune Străină, Micchi își luase o față dură. Își strânse buzele. Își îngustă ochii. Mai mult. Și mai mult. În scurt timp își dădu seama că buzele îl dureau și că nu mai vedea nimic. Trebui să-și dez-îngusteze ochii și să își dez-strângă buzele.

Pune tampoanele jos! strigă Micchi și își simți inima bătând gata să-i spargă pieptul.

Dar era prea târziu! Engelbert avea privirea fixă și gura plină. Câteva secunde nu se întâmplă nimic notabil, așa că nu e nimic de descris.

Carmina Burana ajunsese la apogeu.

Engelbert privea cu ochii sticloși. Farmacistul înțepeni de spaimă. Micchi simțea apropiindu-se inevitabilul.

Numai o minune îi mai putea salva. Dar minunile se petrec numai în cărțile de ficțiune, așa că nu se întâmplă nimic, ceea ce risca să devină ori plictisitor, ori foarte periculos.

Engelbert tuși discret. Din ochi îi curgeau lacrimi. Micchi se apucă de inimă. Farmacistul se duse la toaletă să se spele pe dinți. Fusese o zi grea și uitase de igiena orală.

Engelbert clipi.

Micchi clipi și el.

În toaletă, în timp ce se spăla pe dinți, farmacistul clipi la rândul lui.

Engelbert suspină și căzu lat pe podea.

Micchi zâmbi pierdut în visare. Simțea atacul de inimă. Se prăbuși.

În toaletă, farmacistul își clăti gura și scuipă.

43

Se auzi soneria de la ușă.

44

blestemat să fie... cine a inventat... trezitul din somn!

Oxy era epuizat. Vlăguit. Fără cea mai mică urmă de energie. Scurs. Terminat. Mort. Golit. Cele trei săptămâni de sex îl aduseseră în pragul deshidratării. Se simțea asemenea marilor exploratori. Avusese o misiune de îndeplinit. O dusese la bun sfârșit. Dar cu ce preț? Slăbise cel puțin 12 kilograme. Nu putea articula mai mult de 20 de cuvinte unul după altul. Coeficientul de inteligență îi scăzuse cu cel puțin 5 unități. Îi crescuseră unghiile. Îi crescuse părul. Pentru a se deplasa din punctul A în punctul B se folosea atât de picioare, cât și de mâini. Scotea sunete nearticulate. Iar degetul pur și simplu nu mai era opozabil.

Soneria se auzi din nou.

Oxy sări în patru labe și alergă către ușă. Zgârie zăvorul de câteva ori, apoi deschise ușa.

În pragul ușii, Borac zâmbea cu gura până la urechi.

Prietene! strigă el entuziasmat. Dragă prietene...

Cuvintele îi rămaseră înțepenite în trahee.

Oxy Duma arăta ca un papuaș. Ca un boșiman. Ca un aborigen. Ca un zulu. De fapt, arăta ca un macac, ca un gibon, ca o gorilă, ca un cimpanzeu.

Oxy Duma nu mai era Oxy Duma. Sau, în orice caz, nu mai arăta ca Oxy Duma.

Oxy...

Aaghh, gemu Oxy.

Ai involuat...

Știu, răspunse Oxy Duma, conștient de sine.

Ce s-a întâmplat? întrebă Borac.

Am făcut... sex... ca un animal, grohăi Oxy Duma.

Ca un animal? Oohhh, nu se poate... Oxy... nu-mi spune că...

Duma privi rușinat în jos. Era pentru prima oară în viață când privea în jos și cu ocazia asta observă că la piciorul drept avea numai patru degete. Toată viața simțise că avea un defect, dar nu putuse să-l descopere până atunci.

Borac își privi prietenul cu milă.

Oxy, îți dai seama ce-ai făcut? Îți dai seama ce ai periclitat pentru o partidă de sex?

1123.

Ce? spuse Borac.

1123 de partide... de sex.

Nu-mi vine să cred! strigă Borac. De când? De când durează starea asta?

Oxy Duma avea lacrimi în ochi.

De când? întrebă el.

De când durează? întrebă Borac răspicat.

În... ce lună suntem? întrebă Oxy.

Borac îi spuse în ce lună erau.

De când... ne-am văzut ultima... oară! gemu Oxy.

Borac simți că amețește.

Asta s-a întâmplat acum mai bine de 3 săptămâni, spuse el. Trei săptămâni încheiate ai...

Borac nici măcar nu putu pronunța o asemenea enormitate.

În tot acest timp, Oxy se scărpină în cap și tremură.

Am aspermie, explică el. Cea... mai gravă formă. Încă... o... partidă de sex... s-ar putea... să-mi fie fatală.

Lui Borac îi venea să plângă.

Adică o să mori? întrebă el.

Oxy zâmbi.

Nu, o să fie... bine. Treptat o să-mi aduc... aminte cuvintele, poate chiar o să învăţ din nou să număr până la zece...

În cât timp? Când o să fii ca la început? întrebă Borac febril.

Oxy râse melancolic.

Nu ştiu. În câteva luni... poate. Sau poate ani, sau...

Lui Borac i se scurseră câteva lacrimi pe faţă. 17, mai exact.

Nu! Nu vreau să aud mai mult! Nu mai suport! strigă el sfâşiat.

Da, dragul meu...

Oxy se aşeză epuizat pe podea.

Şi romanul? întrebă temător Borac.

Şi romanul? repetă Oxy Duma mecanic. Ce-i cu el?

Îl poţi termina? În starea asta? Ce faci cu el? Era cel mai important proiect al tău...

Dragul meu... nu înţelegi...

Borac nu voia să pună întrebarea al cărei răspuns îl bănuia într-o formă sau alta.

Nu epuizarea mă împiedică... să termin... romanul, continuă Oxy. Nu epuizarea, repetă el trist. Am eşuat...

De ce? O să-ţi revii, spuse Borac fără entuziasm.

Da, dar ea... — Oxy arătă către cealaltă cameră — ea mi-a stors, pe lângă energie...

Borac privi cu durere în ochii prietenului său.

Mi-a stors şi ultima picătură de...

Nu, nu-mi spune! strigă Borac deznădăjduit. Nu vreau să aud!

Şi ultima picătură... gemu Oxy

NUUUU! Răcni Borac.

De umor, şopti Oxy şi se prăbuşi lat pe podea.

NUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU UUUUUU!

45

Aceste evenimente nefericite aveau totuşi o explicaţie.

În termeni matematici, viaţa sexuală a lui Oxy Duma tindea către 0. Totuşi, pentru a vorbi de viaţă sexuală, ar trebui să o ai. Ceea ce nu era cazul lui. Oxy Duma avea mai degrabă „aventuri" sexuale, care de fapt nu erau aventuri. Erau întâmplări. Sau accidente. Cazuri izolate. Când şi când.

Pentru a înţelege complet fenomenul, viaţa sexuală a lui Duma era asemenea metabolismului cămilelor care beau apă o dată pe săptămână şi le ajunge pentru... o săptămână, normal.

Un lucru era oarecum ciudat; deşi mental Oxy avea un libido de invidiat, fizic acest libido nu avea acoperire. Oxy prefera să viseze cu ochii deschişi decât să facă sex efectiv.

Şi nu, nu suplinea lipsa de sex prin masturbare. Dimpotrivă. Masturbarea nici măcar nu-i provoca vreo plăcere. De fapt, îi provoca o plăcere cel mult estetică. Era adevărat că uneori recurgea la ea, dar era o modalitate de a se linişti, nu una de a se excita.

Trecutul sexual al lui Oxy Duma nu fusese lipsit de peripeţii. La 14 ani avusese prima experienţă de natură sexuală. Văzuse într-o revistă cum se vor reproduce cyborgii în anul 2232. Era o amestecătură de metale,

fire, mufe, ştecăre, reţele, difuzoare care îi treziră interesul. Ceva mai târziu (peste vreo 3–4 ore) se culcase cu vecina sa Isabella, care era mai mare cu 13 ani şi 4 centimetri. Oxy nu înţelesese mare lucru din partida de sex de atunci, dar peste ani se dovedise că neînţelegerea curioasă făcea parte din caracterul său.

Dar Oxy Duma nu era un fatalist, aşa că îşi propuse să înţeleagă sexul ca activitate. Acest lucru îi luă câţiva ani, timp în care renunţă la sex ca practică şi aprofundă latura sa teoretică. Acest lucru se întâmplă între 16 şi 21 de ani.

Timp de 5 ani Oxy Duma completă tabele, citi cărţi, atlasuri de anatomie, îşi cumpără markere, creioane, gumă de mestecat, un set de frisbee-uri, gumă de şters (radiere), se uită la talk-show-uri, sună la telefonul telespectatorului, dar mai ales nu se mai dezlipi de canalul Discovery.

Teoria lui era că, odată ce va înţelege motivaţiile sexuale ale animalelor (dincolo de nevoia de reproducere), va putea decripta şi comportamentul sexual omenesc. Cazurile de homosexualitate canină îl bulversară. Sado-masochismul insectelor numite călugăriţe îl lăsă fără grai. Femela nu putea face sex cu masculul decât după ce îl decapita. Era clar că în timpul postludiului călugăriţa devenea necrofilă, din moment ce masculul era rece de mult. Oxy era înspăimântat şi scârbit de atâta cruzime. Oribil. Oribil. Oribil.

Întrebări cutremurătoare se născură în mintea lui adolescentină. Sexul interregn se aliniază la corectitudinea politică? Animalele sunt capabile de idile? Lăcustele se masturbează? La girafe există *coitus interruptus*? Hipopotamii sunt excitabili vizual? Bovinele întreţin cultul „ugerului supradimensionat"? Poneii au penisul

mai mare decât caii? Dar poneii negri au penisul mai mare decât poneii albi? Leneşul se mobilizează pentru a face sex, sau este un labagiu patologic? Un *quickie* este mai lung la animalele mari decât la cele mici? Aligatorii practică sexul oral? Există animale monogame şi altele care curvesc? Un pui de ţânţar are organe genitale?

Poate că, dacă ar mai fi avut timp, Oxy Duma şi-ar fi pus multe alte întrebări. Numai că în curând aveau să se împlinească aproape patru ani de când gustase din fructul interzis. Demersul său era departe de finalitate, în schimb, libidoul său trecuse prin toate fazele, de la inexistent la feroce. Acum ajunsese în faza de depresie furioasă.

Trecu încă un an în care Oxy Duma căută răspunsuri. Deşi avu unele rezultate mulţumitoare, Răspunsul cu L mare, cu R mare, pardon, nu i se revelă.

Plin de coşuri pe faţă şi livid ca un om care nu a mai făcut sex de cinci ani, Oxy Duma ieşi pe stradă în căutarea unei prostituate. Din păcate, în anii săi de căutări Oxy se retrăsese în Kilimanjaro, fapt pe care-l uitase. În afară de televiziunea prin cablu şi un automat pentru coca-cola, nimic nu-l mai lega de civilizaţie. Aşadar, până la următoarea prostituată mai trecură câteva săptămâni şi până la următorul act sexual alte câteva. Iar până la următorul act sexual REUŞIT e o poveste mult, mult mai lungă...

Problema se rezuma la câteva puncte simple:
penisul
mişcările
ejacularea.
Aşadar...
Penisul.
Nu se atrofiase, dar îşi pierduse memoria afectivă. Nu mai ştia scurtăturile către un orgasm de calitate.

Uitase „vocabularul". Penisul său trebuia reeducat. Fusese un *gentleman*, de fapt un *gentlepenis*, și devenise o brută înfometată de sex. În plus, se depersonalizase. Da, în mod normal ar fi trebuit să-l ducă la un psihanalist de penisuri, care să-i recomande un anume tip de terapie pentru recâștigarea încrederii în sine. Dar cum oamenii în general tind (pe nedrept) să acorde mai mult credit creierului decât altor organe, psihanalistul de penisuri este deocamdată o meserie a vremurilor care vor urma.

Mișcările.

Orice mișcare practicată îndelung devine aproape un reflex. Reversul medaliei este că orice mișcare nepracticată se uită. În singurătate Oxy practicase multe mișcări, de la doborârea copacilor și hăituirea peștilor din râuri până la furatul mierii din fagurii sălbatici. Aceste mișcări într-adevăr îi erau foarte cunoscute, dar în detrimentul celor pe care le încerci atunci când ai un raport sexual (altul decât de unul singur). Cum se spune în limbajul sexologilor, Oxy Duma uitase mișcarea de *du-te-vino*. El se ducea sau venea de multe ori, dar niciodată în același loc sau din același loc.

Ejacularea.

Era pur și simplu inexistentă.

În linii mari, aceasta era existența sexuală a lui Oxy Duma.

Așa se explica vraja sexuală pe care Felipa reușise să o exercite asupra lui. De fapt, acesta fusese atât de acaparat de farmecul femeii, încât îi ceruse să-i fie logodnică imediat după momentul în care ea, din neatenție, îl călcase cu automobilul pe picior. Bineînțeles, auzind o asemenea grozăvie, Felipa izbucnise în râs. Ceea ce ulterior se dovedise a nu fi o întâmplare.

46

Farmacistul își clăti gura încă o dată și scuipă. Scuipă din nou. Fir-ar să fie! De fiecare dată când scuipa mai mult de două ori i se forma reflexul pe care nu și-l mai putea reprima. Scuipa întruna. Pentru un farmacist, acesta era un obicei deloc onorabil.

După ce scuipă de 247 de ori (aprox. 1,3 l salivă), se opri. Își aduse aminte că în camera cealaltă era un conflict în plină desfășurare. Oarecum ușurat pentru că scăpase de obiceiul îngrozitor de a scuipa, farmacistul se îndreptă către farmacia propriu-zisă.

Intră în cameră. Ceva îl deranja. Strâmbă din nas. Să fi fost mirosul noilor aspirine? Nu, nu era asta!

Farmacistul scrută camera și înțelese imediat ce nu era în regulă. Cineva îi dărâmase ficusul pe care mama sa i-l făcuse cadou cu un an în urmă. Se aplecă să-l ridice și atunci își aduse aminte de celebrul actor care intrase la el în farmacie.

Engelbert Jr. zăcea pe podeaua proaspăt lustruită.

Bietul balerin, spuse farmacistul, cu o urmă de compasiune.

Se aplecă peste Engelbert pentru a-i lua pulsul. În momentul acela, farmacistul avu o revelație. Era homosexual! Atingerea cu celebrul pictor îi provocase mii de furnicături pe coloana vertebrală. Era homosexual și era mândru de asta! Era un homosexual mândru de

homosexualitatea sa! Fusese homosexual 43 de ani și abia acum își dăduse seama de asta! Farmacistul zăbovi cu mâna pe mâna celebrului manechin și înțelese că avea să-și dedice viața homosexualității!

Pulsul lui Engelbert era slab. Farmacistul încercă și pulsul de la picioare, de la pulpe, de la torace, abdomen, urechiușe și fese. Era la fel de slab ca pulsul de la mâini. Farmacistul își suflecă mânecile halatului alb. Avea să încerce ceea ce nici un farmacist nu mai încercase înainte.

Respirația gură la gură. Farmacistul se aplecă peste gura celebrului designer. Avea buzele senzuale și umede. Îi deschise gura cu delicatețe.

Ceea ce-i fu dat să vadă îl șocă până în cele mai ascunse colțuri ale celor mai mici oase ale sale. Gura lui Engelbert Jr. era înfundată cu tampoane pentru igienă intimă. Farmacistul scoase primul tampon. Scoase al doilea tampon. Apoi pe-al treilea, apoi pe al șaptelea. Făcu o mică pauză și apoi scoase tampoanele patru, cinci și șase. Gura lui Engelbert începea să se decongestioneze.

Farmacistului i se păru că aude o răsuflare ușoară. Nu se înșelase. Era propria respirație. Scoase un alt tampon. Și un altul.

Privind toate acele tampoane umede din cauza salivei, farmacistul avu o nouă revelație. Era heterosexual, și era mândru de asta. Fusese heterosexual 43 de ani și homosexual 10 minute și abia acum realizase acest lucru. De fapt, dacă se gândea mai bine, avea să-și dedice întreaga viață heterosexualității.

Ultimul tampon fu extras cu grijă din gura celebrului... nu-și mai amintea exact ce era pacientul său.

Mulțumit de mica sa operație, farmacistul își clăti gura cu apă și scuipă.

Engelbert se trezi, iar privirea sa trăda orice, în afară de luciditate. Îl privi pe farmacist în ochi. Simți că i se umple inima de bucurie.

Tată? spuse el.

Farmacistul îi zâmbi și-i spuse că nu era tatăl lui.

Engelbert Jr. izbucni în lacrimi.

47

Ca de obicei, Micchi Două-Trei Degete își savură cele cinci minute de infarct, apoi se ridică și plecă, nu înainte de a lua cu el și două cutii de calmante. Își adusese aminte cine era necunoscutul! Era cel care îl învinsese la licitația Jimi Hendrix! Se hotărî să-l lase să moară. Îi scotoci prin buzunare și află cine era și unde locuia. Avea să se folosească de acest intermezzo al morții pentru a-i scotoci prin casă și pentru a găsi ceea ce îl interesa: nota *LaDoMiii 7 minor* a lui Jimi Hendrix.

48

*F*elipa fusese dată afară. Oxy o trimisese la mama ei. Întâi o trimisese fizic, dar ea refuzase, așa că apoi o trimise metaforic. Fără să fie un mare filolog, Felipa înțelese că Oxy nu o mai voia lângă el. Acest lucru o întristă peste măsură. La început râse în hohote, apoi începu să plângă în hohote. Sânii i se zguduiau de mama focului. Oxy o (de fapt, *îi*) văzu și se înmuie. Vru s-o ia în brațe, știind că avea să-i simtă sfârcurile mângâindu-i pieptul.

Dar Borac era acolo. Și nu se lăsase impresionat.

Se interpuse între cei doi și simți el atingerea sfârcurilor Felipei. Deși îi plăcea, încercă să nu se lase impresionat. Nu reuși. Într-un top 10 al celor mai reușite sfârcuri din lume, Felipa ar fi fost undeva între locurile doi și trei. Iar Oxy și Borac simțiseră acest lucru pe propria lor piele.

Însă nu, Borac nu umbla cu jumătăți de măsură.

Dar te iubesc! spuse Felipa, uitându-se undeva între cei doi prieteni.

Cuvintele ei sunară oarecum nelalocul lor în camera mare și luminoasă. Oriunde le-ai fi pus, ar fi părut aiurea. Pe fotoliu, pe canapea, după vază, pe tavan, cuvintele pur și simplu nu se potriveau. Erau artificiale.

Nu! spuse Borac.

Poftim? întrebă Felipa.

Nu! repetă Borac. Este evident că nu îl iubeşti pe Oxy. Doar îl şantajezi afectiv.

Felipa simţi că se indignează.

Cine eşti tu, să te bagi în viaţa noastră? În calea noastră? Nu cumva vrei şi să faci copii cu mine? Nu cumva vrei să te culci cu mine? Crezi că sunt nebună? Crezi că am avut o copilărie traumatizantă şi acum mă agăţ de asta? Că nu am încredere în mine? Sau cumva vrei să sugerezi că aş fi labilă psihic? Că sufăr de mania persecuţiei? Că-mi rod unghiile? Că întotdeauna după ce încui uşa rotesc cheia de trei ori la dreapta? Şi că apoi încerc să văd dacă e încuiată de şapte ori? Vrei să spui, de fapt, ce să mai, chiar ai spus-o, că sunt o complexată din cauza faptului că nimeni nu mă vede mai departe de sfârcuri? Asta insinuezi? Nu, nu, nu! Îmi pare rău, dar nu pot tolera un asemenea comportament agresiv din partea-ta! Nu ştii cu cine te pui.

Ba da, Oxy şi Borac începeau să înţeleagă cu cine se puneau.

Felipa, draga mea...

Nu! se răsti Felipa, ridicând un deget! Nu! Eu te iubesc! Şi tu mă iubeşti!

Da, dar..., încercă Oxy.

Nici un dar! Vreau să-mi demonstrezi chiar acum că mă iubeşti, insistă Felipa.

Dar ştii... uite, uite, spuse Oxy, îngustându-şi ochii. Uite!

Felipa se uită la el.

Ce? întrebă ea.

Uite! Îţi arunc privirea *aceea!* Privirea *aceea!* Ştii tu... privirea care-ţi place!

Nu! Vreau să-mi demonstrezi că mă iubeşti!

Dar nu citeşti în privirea mea? se tângui Oxy Duma.

Felipa îl privi în ochi.

NU! spuse ea.

Ba da, ba da... insistă Oxy.

Da' și eu văd, întări Borac. E clar că se vede privirea *aceea...*

Nu! Vreau să faci dragoste cu mine! Asta e singura cale prin care îmi poți demonstra că mă iubești. Fă dragoste cu mine ACUM!!

Oxy știa că, dacă ar fi făcut dragoste cu Felipa în acel moment, ar fi fost pentru ultima oară când ar fi văzut lumina zilei, a nopții, a barurilor, a farurilor de mașini etc., dar mai mult decât atât, asta ar fi însemnat să-și lase romanul neterminat.

Fă dragoste cu mine! strigă Felipa.

Nu! răspunse Oxy.

Fă!

Nu!

Fă!

Nu!

Spune-i să facă dragoste cu mine, îi zise Felipa lui Borac.

Nu, spuse Borac.

Trebuie să faci dragoste cu mine! strigă Felipa. Trebuie să-mi arăți că mă iubești!

Oxy Duma stătu o clipă pe gânduri.

Nu! Felipa, ești o pacoste! Nu te mai vreau în casă, în pat, în minte, în suflet, ia-ți țâțele la spinare și pleacă!!!

Borac, Felipa și Oxy însuși rămaseră șocați de un asemenea limbaj.

Cum? Cum poți...?

Felipei nu-i venea să creadă.

Da, chiar așa, întări Oxy. M-am săturat de tine. Nu mă mai păcălești! Nu te vreau!

Felipa începu să hohotească, iar Oxy simţi că se înmoaie, uitându-se la sânii ei zglobii tresăltând derutaţi pe sub bluză.

Borac însă avea un ochi de cerber.

Bravo, Oxy! răcni el. Bravo!

Felipa îl privi cu ură şi ieşi trântind uşa. Din nefericire, era vorba de uşa de la baie. Borac şi Oxy se priviră oarecum dezolaţi, ştiind că Felipa ar fi trebuit să aleagă uşa de la intrare/ieşire şi nu pe cea de la baie. Se părea că uşa de la intrare era aleasă după certuri numai în filmele sau în cărţile de calitate. Dar nu şi în viaţa lor.

Oxy Duma era trist.

Ar fi vrut să iubească, să viseze, să sufere din cauza unei femei, dar nimic din toate astea nu se întâmpla. Pur şi simplu era iritat, dar nici vorbă să fie trist din cauza iminentei plecări a Felipei.

De fapt, îl întrista lipsa lui de tristeţe, pentru că în viziunea lui tristeţea ar fi fost egală cu iubirea.

Felipa ieşi din baie şi privi uşor dezorientată în jur.

Cred că o să plec la mama, spuse ea într-un târziu.

Asta ţi-am sugerat şi eu..., răspunse Oxy.

Şi eu, adăugă Borac.

Felipa îi privi indignată-furioasă-melancolică-tristă-iritată şi ieşi, pe uşa de la ieşire/intrare, de data asta.

49

Şi acum?

Borac se uită puţin bulversat la prietenul său.

Şi acum, ce? întrebă el.

Am alungat-o pe Felipa. Deci, nu mai am cu cine să am raporturi sexuale. Ceea ce nu este neapărat un lucru bun, spuse Oxy.

Nu, nu chiar, spuse Borac încurcat.

Dar acum? Ce fac? De ce am alungat-o, dacă tot nu fac nimic? insistă Oxy.

Stai puţin, stai puţin, cum nu faci nimic?

E adevărat, fac ceva, vorbesc cu tine. De-asta a trebuit să plece Felipa?

Nu, nu... romanul. Ai un roman de terminat.

Da, Borac avea dreptate.

Uite ce e, spuse Oxy, vreau să nu mai lungim prea mult agonia asta... romanul... cred că n-o să reuşesc să-l termin!

Borac se clătină pe picioare. Simţea că vrea să se sprijine de ceva. Se sprijini de o vază de pe vremea dinastiei Ming.

Ba da, o să-l termini, spuse el. Ţi-ai promis asta.

Ştiu, ştiu, răspunse Oxy, neobservând reacţia prietenului său. Dar crede-mă, e foarte greu. Până acum am folosit 123 324 de puncte, 232 459 de virgule, 23 432 de puncte şi virgule şi 529 101 de spaţii. Mă plictisesc. Tot

timpul trebuie să-mi descriu ideea prin propoziţii, alineate, punctuaţie. E arid. Ca să nu mai spun că e şi greu...

Dar nu înţeleg... toţi marii scriitori aşa au scris, şi au scris bine!

Da, da, da... ce impact are ce scriu, dacă vreau să induc ideea de roşu şi scriu cuvântul roşu, în loc să pun culoarea roşie? Înţelegi? Prin cuvinte pierd aproape toată esenţa povestirii mele! În plus, aşa cum ţi-am zis, cuvintele mă plictisesc de moarte. Unde mai pui că scriu despre umorul ezoteric. Adică în loc să le spun oamenilor Gluma, trebuie să le *scriu* despre ea.

Borac se aşeză pe un scaun.

Înţelegi ce risc presupune exprimarea exclusiv prin cuvinte?

Plictisul? întrebă Borac la rândul lui.

Asta o dată, dar mai ales există riscul să le spun oamenilor care este Gluma, iar ei să nu înţeleagă. Pentru că de-a lungul întregii cărţi m-am exprimat numai prin scris şi deloc prin atingere, culoare, linişte, zgomot, râs etc. Toate astea, sau mai bine spus lipsa lor, mă vor priva în final de impactul pe care îl doream.

Stai puţin! Stai puţin! Vrei să spui că de fapt cartea ta s-ar putea să fie percepută ca de... 10 ori să spunem mai puţin „reală“ decât ai intenţionat-o?

Vreau să spun că există riscul ca la final, după ce le voi fi dezvăluit oamenilor Gluma, ultima treaptă a evoluţiei umorului, ei să nu râdă. Să nu râdă, pentru că nu au înţeles nimic! De fapt, nici nu ar fi vina lor. Ar fi exclusiv vina mea, pentru că nu m-am făcut înţeles! Şi chiar în clipa când o să scriu ultimul semn al cărţii, iar oamenii o să-l perceapă ca pe un bilet expirat de cinema, o să-mi dau seama că am eşuat. Şi trebuie să recunosc că există o probabilitate foarte mare să se întâmple aşa ceva.

Borac ameți.

Nu, nu se poate...

Oxy observă că Borac nu prea era în apele lui.

Nu prea ești în apele tale, prietene, îi spuse el lui Borac.

Nu, Borac nu prea era în apele lui.

Trebuie să-ți spun ceva, dragă prietene, răspunse Borac. Este un lucru foarte important.

Lui Oxy nu prea îi plăceau dezvăluirile șocante, așa că încercă să schimbe subiectul și-i spuse lui Borac că îi plăceau mult clătitele cu afine.

Borac însă insistă că era o chestiune de viață și de moarte.

Oxy se resemnă și se așeză pe un scaun.

Ai auzit de sindromul *Vitas mediocritas*?

Nu, răspunse Oxy.

Borac avea respirația grea.

E o boală genetică transmisibilă din tată în fiică și din mamă în fiu. Uneori se transmite și din tată în nepoată de soră sau din mamă în strănepot de frate. Înțelegi?

Nu, Oxy Duma nu prea înțelegea.

Da, înțeleg, spuse el.

Ei bine, boala asta este mortală, dar nu în accepțiunea normală a cuvântului. Înțelegi?

Nu, iar nu înțelegea.

Bineînțeles, răspunse Oxy.

Ei bine, eu am boala asta, Oxy, spuse Borac.

Da, acum Oxy începea să înțeleagă. Borac avea ceva gen gripă sau apendicită.

Și? Cum se manifestă boala asta?

Sunt condamnat să nu realizez nimic măreț toată viața, răspunse Borac, epuizat de magnitudinea momentului. Nici măcar operația de înnegrire nu mi-a reușit, ceea ce înseamnă că în viața mea n-o să pot cânta jazz...

Într-adevăr, Borac avea nişte pete albe, ciudate, pe mâini şi pe faţă.

Oxy râse binevoitor, ceea ce-l miră pe interlocutorul său.

Păi, şi eu sunt condamnat să nu realizez nimic măreţ toată viaţa. Înseamnă că şi eu am boala asta.

Nu, nu înţelegi, la mine e *demonstrat* lucrul ăsta. Este *patologic*.

Şi ce, la mine nu e *demonstrat*, dar este *evident*. Care-i diferenţa?

Oxy, tu mai ai o şansă. De fapt, prin tine, şi eu mai am o şansă.

Stai, stai, doar nu vrei să spui că viaţa ta depinde de romanul meu.

Ba da, Oxy, o realizare măreaţă, cum ar fi romanul tău, m-ar putea salva.

Nu, nu, nu... nu eşti responsabilitatea mea!

Borac era jignit.

Vrei să spui că nu suntem prieteni?

Ba da, dar...

Dar ce, Oxy, dar ce? Te-am primit în taxiul meu, ce dovadă mai mare de prietenie poţi primi? Viaţa mea depinde de tine. Şi nu numai viaţa mea.

Oxy ridică din sprâncene. Ce voia să spună prietenul său?

Ce vrei să spui?

Mai am încă 11 fraţi care suferă de sindromul *Vita mediocritas*...

Şi?

Şi le-am spus şi lor despre romanul tău. Acum toţi stau acasă şi aşteaptă cartea izbăvirii noastre... Eşti martirul nostru, Oxy, eşti eroul nostru. Nu ne lăsa!

Oxy voia să vomite cum nu mai vomitase niciodată în viaţa lui. Nu se simţea pregătit pentru o existenţă de

martir. De fapt, ceea ce-l speria cel mai tare, lucrul de care fugise toată viaţa — responsabilitatea —, îl privea în faţă cu ochii larg deschişi. Ce-i drept, erau ochii lui Borac, dar metafora îi veni într-un mod cât se poate de natural. Ce era de făcut? Da, scrisese mult la roman, poate chiar avea să depăşească criza provocată de traiul cu Felipa, poate că la un moment dat în viitorul apropiat avea să scrie cuvântul SFÂRŞIT pe o ultimă pagină. Dar acum faptul că *trebuia* să-l termine i se părea pur şi simplu un demers herculean. Deja începea să se simtă legendar. Simţea responsabilitatea faţă de semeni. Era ca un fel de căldură care îl cuprindea de la degetele de la picioare şi se întindea în tot organismul. Deci, aşa se simţea. Nu era rău! Privirea lui căpătă accente ciudate.

O să scriu romanul, spuse el şi i se păru că propria voce are un ecou bizar.

Borac se ridică în picioare, sprijinindu-se de vaza de pe vremea dinastiei Ming.

Da, o să termin romanul! O să fie o proiecţie a naturii umane care râde în faţa naturii umane. Oamenii or să râdă, bineînţeles. Or să plângă. Oamenii or să se simtă izbăviţi! La fel şi tu, prietene...

Cei doi prieteni se îmbrăţişară. Aveau lacrimi în ochi. Borac avea lacrimi în ohiul stâng, iar Oxy în cel drept.

Nu numai eu, ci şi fraţii mei... Corac, Dorac, Forac, Gorac, Horac, Jorac, Korac, Lorac, Morac, Norac şi micuţul Porac or să fie izbăviţi...

Da, şi ei! Şi ei!

Se părea că toată lumea avea să fie izbăvită şi fericită.

50

Vila marelui scriitor părea abandonată. Nici un paznic, nici o menajeră, nimic. Lui Micchi îi fu incredibil de simplu să ajungă înăuntru. De fapt, iminenta bucurie a întâlnirii cu nota *LaDoMiii 7 minor* îi provocă un infarct chiar de la intrare. Se trezi peste câteva minute, își aminti motivul sosirii acolo și de bucurie mai făcu un infarct. După zece minute era în casă, scotocind printre cărți și haine, pantofi și accesorii sexuale.

Dar oare dacă avea să o găsească, ar fi putut să o recunoască? Știa cum arată o notă *LaDoMiii 7 minor*, dar numai în teorie. Dacă nu putea să o recunoască? Deja devenise un infractor, lăsase în urmă un mort, iar acum intrase în casa lui! Lucrurile nu arătau foarte bine. Trebuia să găsească nota, s-o ia și să plece cât mai repede din casă.

Micchi Două-Trei Degete voia să-și vândă toate proprietățile și să plece undeva în străinătate, unde să înceapă o viață nouă. Voia să intre în industria băuturilor alcoolice, să-și facă un bar. Da, avea un bar și acum, dar în viitor avea să fie diferit. Pentru că avea să aibă la el nota *LaDoMiii 7 minor*, iar acest lucru îi schimba spectaculos perspectivele. Simțea că avea să-i dea mai multă putere.

Căuta. Căuta. Căuta. Nimic.

Nimic. Nimic. Nimic. Căuta.

Marele scriitor avea multe cărți, majoritatea fiind cărți de vizită sau de joc. Avea și câteva de citit, dar cele mai multe erau propriile cărți în diferite coperte, de piele, de pânză, colorate, albe, transparente. Micchi căuta cu febrilitate.

Mâinile lui scotoceau prin sertarele biroului. Ceva îi atrase atenția. Părea să fie un manuscris. Probabil că era următorul roman al marelui scriitor. Citi distrat câteva rânduri. Pe măsură ce citea, figura i se încrunta, până se transformă într-o schimonoseală.

Porcul! strigă Micchi. Ce porc! Nu se poate! Nu se poate!

Strânse toate filele manuscrisului și le îndesă cu grijă în buzunarul de la haină.

Simțea că indignarea îl va sufoca în scurtă vreme. Trebuia să iasă din acea casă.

Atunci O văzu. Era mai spectaculoasă decât visase vreodată. Era diafană. Dincolo de ce ai fi putut spune prin cuvinte. Era incoloră și inodoră. Ruptă din rai. Deși era dulce, dintr-o gamă de regiune superioară, nota *LaDoMiii 7 minor* avea o fragranță aspră, activă până la limita agresivului.

Micchi Două-Trei Degete își dilată nările, simțind pentru prima oară în viață gustul fericirii. Nota era semnificativă nu prin modul în care exista (pentru că era aproape invizibilă), ci prin senzațiile pe care le stârnea în tine. Ah, da, Micchi întrezărea o culme a existenței umane despre care nici măcar nu știa că există. Spațiul și timpul păreau să stea în loc și singura variabilă era senzația care creștea constant. Fericirea era acolo, la câțiva centimetri în fața lui.

Fiori reci îi treceau cu repeziciune pe spate. Simțea picăturile de transpirație șiroindu-i ca niște insecte

grăbite, care se opreau la câte o curbură a pielii, dar numai pentru ca apoi să-și continue călătoria cu și mai mare viteză.

Micchi voia să urle de bucurie, pentru că nu putea ține atâta presiune în el. Tâmplele îi zvâcneau ca niște ciocane pneumatice. Gura i se încleștase. Corpul lui parcă voia să devină din ce în ce mai mic, presându-i organele interne. Stătea. Nu mai respira. Oricât ar fi încercat, părea să fi ajuns într-un punct unde *nu se mai putea întâmpla nimic.*

Obiectele din jur alergau cu o lentoare de vis. Dacă s-ar fi mișcat, știa că s-ar fi mișcat ca prin apă.

Micchi simțea că fericirea lui se transforma, asemenea unui cocon.

Era, probabil, cel mai puternic infarct din viața sa. Poate că ultimul. Gândul că avea să *moară de fericire* i se păru atât de aberant, încât izbucni în râs. De fapt, ar fi *vrut* să izbucnească în râs, dar gura se încăpățâna să rămână încleștată. O picătură de transpirație îi intră în ochi. Micchi clipi de câteva ori, derutat de locul în care se afla. Nu știa unde era și nu-și mai amintea de ce venise acolo. Și peste toate, uitase cine era. Gândul acesta — că nu mai avea o identitate — îl reconfortă peste măsură. Era o senzație minunată. *Nu era nimeni și nu era nicăieri.*

Din nou ar fi vrut să râdă, dar organismul lui gândea deja separat. Și nu voia să râdă. Obiectele din jur se subțiau asemenea unor note de saxofon, din ce în ce mai înalte. Micchi închise ochii. Voia să-l avertizeze pe Oxy, prietenul său, că Engelbert Junior îi furase romanul și voia să-l publice sub numele lui. Micchi știa că trebuia să prevină acest lucru. Romanul era genial. Din cele câteva rânduri citite, Micchi avusese impresia că el îl scrisese. Era ceea ce gândea și el, ceea ce simțise și

el dintotdeauna. Acum știa de ce râdea și ce conta cu adevărat în viață.

Mintea forță trupul și Micchi Două-Trei Degete zâmbi. Se gândi câteva clipe, clipi de două ori și *muri de fericire.*

51

De ce faci ceva, dacă nu din necesitate? De ce nu ți se permite să te oprești la jumătatea drumului? De ce eșecul este ceva eminamente negativ, în timp ce succesul este pozitiv? Poate afirma cineva cu CERTITUDINE că lucrurile stau așa? Nu, nu cred că poate.

Noi, oamenii, tindem să ne încrâncenăm în existențele noastre. Astfel, raportați la univers devenim penibili. Dacă undeva, departe, în alte galaxii există inteligență extraterestră, ea ne privește și râde de noi. Și râde nu din răutate, ci pentru că ei știu că acesta este singurul mod prin care poți da semnificație unei existențe. Și mai râd pentru că ne consideră ridicoli în lipsa noastră de umor.

Vrem întotdeauna să ajungem undeva. Pentru noi evoluția înseamnă mișcare fizică. Dar, din păcate, cele mai multe lucruri pe care le facem în viața noastră le facem greșit. Inclusiv trăitul.

Dacă nu aș mai fi amenințat, aș râde mai mult. Nu aș mai avea nici o grijă și nici un scop. Lucrurile bune pur și simplu mi s-ar întâmpla. Fără să încerc să le provoc. Dar sunt asemenea unei broaște țestoase. Nu o să pot niciodată să ies de sub carapace. Am impresia că mă protejează, dar de fapt îmi îngreunează existența. Și mă împiedică să râd de celelalte broaște țestoase pentru că sunt asemenea lor.

Undeva, într-un spațiu și într-un timp care nu contează, pentru că este universal, toți foetușii umani se întâlnesc mental și schimbă păreri despre condițiile de umiditate, luminozitate și temperatură din lichidul amniotic. Majoritatea sunt mulțumiți de ceea ce li se oferă. Nemulțumiții sunt excluși din club prin avorturi spontane și ireversibile. În lumea fetală domnește hedocrația, adică tu, ca individ, ai obligația față de societate să fii fericit.

Restul foetușilor rămân și se pregătesc inutil pentru maturitate. Știu că șansele lor sunt minime, dar asta nu-i înspăimântă defel. Timp de 9 luni ei râd atât de mult, încât uneori își pun ceasul biologic să sune dis-de-dimineață, pentru a râde în detrimentul somnului. În viața adultă fac invers, pentru că nu reușesc să-și amintească de copilăria lor timpurie.

Așadar, ce se ascunde în spatele râsului? Întrebarea nu e importantă, dar răspunsul este esențial. Ce se ascunde în spatele râsului? Nu se ascunde nimic. Se ascunde cineva. Eu. Eu, așa cum eram atunci când eram fericit, înainte de a descoperi lucrurile așa-zis importante ale lumii. Eu mă mulțumeam cu existența mea așa-zis superficială, ținut prizonier de cordonul ombilical.

Pentru că se îmbată cu apă rece, trăind iluzia libertății, oamenii își taie cordoanele ombilicale. Pentru că nimănui nu-i place să se știe cine este, de unde vine și încotro se îndreaptă. Ne place să ne trăim existențele solitar și ne ascundem după statutul de animale sociale sau sociabile.

De ce râd atât de puțin? Pentru că îmi aduc aminte de eșecul nașterii mele. Implicit, de ce sunt atât de trist? Pentru că încerc să mă integrez în matricea haosului pe care pretențios o numesc existență.

Quod erat demonstrandum... *nici măcar acum, când încerc să mă regăsesc, nu reușesc să mă detașez și să mă privesc cu umor.*

De ce mă poate salva umorul? Pentru că el singur este de 13 ori mai puternic decât moartea. Şi trebuie să recunoaştem că, de când ne naştem, avem o teamă nebună de moarte.

Aşadar, umorul este de 13 ori mai puternic decât moartea. De fapt, de dragul acurateţii, ar trebui să spun că unii specialişti în umorologie spun chiar că ar fi de 46 de ori mai puternic. Ceea ce se identifică de fapt cu nemurirea.

Umorul este singura şansă de a trăi. S-a dovedit statistic şi istoric că din anul 0 şi până în zilele noastre numai şase persoane au trăit cu adevărat. Restul s-au lăsat, se lasă şi se vor lăsa întotdeauna de acum încolo pradă senzaţiilor şi inerţiei.

Nimic nu este ireversibil. Nici eu, nici noi, nici existenţa noastră. Există ceva, foarte la îndemână, care îţi poate uşura calea către fericire.

Oxy se opri din scris pentru o clipă şi bău un pahar cu apă.

Gluma Supremă a Omenirii. Subconştientul nostru colectiv o conservă de mii de ani, aşteptând momentul de luciditate când vom recurge la ea. Dar, ca întotdeauna, lucrurile cele mai simple sunt şi cele mai grele.

Ştiu că ei, foetuşii, sunt cu ochii pe noi şi se roagă să ne amintim Marea Glumă, care ne va readuce buna dispoziţie ca filozofie.

Eu nu sunt filozof. Poate că nu sunt nici scriitor. De fapt, logic ar fi să fiu un om simplu şi banal. Sunt simplu şi banal. Nu am nimic ieşit din comun. Şi tocmai datorită acestui lucru — pentru că nu am o inteligenţă fenomenală sau vreun talent deosebit — subconştientul meu fetal îmi poate domina subconştientul adult. El îi poate demonstra priorităţile.

De 33 de ani încerc să mă educ pentru a deveni ignorant. Mintea mea adultă agonizează şi se oripilează în faţa presupusului infantilism al minţii mele din copilăria timpurie.

Mintea mea adultă se teme, pentru că știe că odată dezvăluită Gluma, ea va schimba prioritățile. Gluma este bomba atomică a sufletului. Va ucide și va renaște.

Marea Glumă sau kilometrul 0 al sufletului omenesc. Nimic nu va rămâne așa cum știam. Poate că unii indivizi nu se vor schimba, pentru că nu vor înțelege despre ce vorbesc. Dar poate că asta face parte din ezoteria umorului pe care încerc să-l reinventez.

De când am început să vorbesc despre Marea Glumă, am încercat să evit cuvintele. Mă feresc de cuvinte, pentru că ele ascund circumstanțe. Sunt născute de oameni care au trăit ceva, într-un anumit moment. Sunt artificiale și cară cu ele prea multe amintiri.

Imaginile, în schimb, sunt atât de puerile încât nu pot fi acuzate de minciună. Gluma nu are cum să fie transpusă în uvinte. Marea Glumă a existenței umane nu este un banc, poveste cu tâlc sau o snoavă.

Am fi penibili să pretindem acest lucru, dar, din nou, nu ar fi pentru prima oară când el s-ar întâmpla.

În plus, cuvintele ne ajută să comunicăm formal, dar nu ne ajută nici pe departe să ne înțelegem. Acesta este cel mai simplu mod de a le demonstra inutilitatea și de a le demonta.

Dar de ce să vă vorbesc tocmai eu despre umorul ezoteric?

Diferența dintre mine și semenii mei este că eu accept că sunt 72,8% apă. Realizez că, prin specia pe care o reprezint, sunt cel mult un derivat al limonadei. Dar asta nu mă împiedică să am pretenții de veridicitate în afirmațiile mele. Cum ar spune filozofii: „un pahar de limonadă nu minte niciodată".

Gluma este suprema evadare din lumea către care ai crezut că evadezi.

Trebuie să recunoaștem că fiecare statut este reprezentat printr-un simbol propriu numai sieși. Suprema Glumă nu

este altceva decât ultimul nivel la care ai putea ajunge, dacă viața ar fi un joc pe computer. De fapt, este la fel de simplu ca primul nivel, numai că, în virtutea inerției, te aștepți să fie infinit mai greu. Dar nu este așa.

Lucrurile stau foarte simplu. Dacă râzi, te salvezi. Dacă nu, nu. Contrar aparențelor, calea cea mai scurtă dintre două puncte nu este cea dreaptă. Drumul dintre două puncte este atât de inutil, încât poate fi oricât de lung. Ce contează cel mai mult la această problemă de aritmetică elementară este nu să demonstrezi cât de lungă sau de scurtă este calea, ci mai degrabă, mult mai degrabă, ce este punctul.

Punctul este o lume în sine. Își este autosuficient. Punctul a inventat noțiunea de autarhie.

Nu mai miră pe nimeni dacă spunem că partea cea mai importantă a unui roman este punctuația, în special punctul. Fără puncte, personajele ar trece dintr-o propoziție într-alta, fără nici o restricție lexical-existențială. Dar punctul este rege. El decide cine unde stă, cine iese și cine rămâne. Punctele delimitează existența, așa cum geamandurile te avertizează că ai intrat într-o zonă periculoasă.

La nivel grafic, punctele sunt atât de minimaliste, încât sunt infinit interpretabile. Acest statut le conferă universalitate. Un punct poate fi orice, în orice limbă, poate să însemne orice sau poate să nu însemne nimic. Și toate aceste lucruri se întâmplă în cel mai natural mod cu putință.

E adevărat, punctele pot să și omoare prin indiferența lor. Nimic nu e mai indiferent pe lumea asta decât un punct. Și cu cât e mai mic, cu atât e mai indiferent.

Dar poate cea mai importantă calitate a unui punct este că delimitează clar etape. Sfârșituri și începuturi. Dragoste și ură. Inteligență și stupiditate. Încrâncenare și detașare. Nimic și ceva. Punctul este granița fără de care lumea ar fi un ghiveci semantic. El face diferența. Punctul este centura

de castitate a unei lumi care nici măcar nu-și mai amintește gustul dezvirginării.

Punctul este singurul care ne poate face să o luăm de la început.

Punctul este Suprema Glumă a Omenirii.

Oxy Duma se opri pentru câteva minute. Avea palmele transpirate și simțea că răgușise de atâta tăcere. Își drese glasul și continuă să scrie.

Un punct este tot. E singura entitate cunoscută care este 100%. Este exhaustiv. Dacă adaugi ceva după un punct, deja face parte din altă categorie. Dacă adaugi ceva înaintea punctului, nu faci decât să pui în scenă lovitura de teatru care este el, punctul. Practic este atât de arogant, încât nici măcar nu tolerează compania altor semeni. Este inutil să mai spunem că două puncte (:) sau puncte puncte (...) nu au nici pe departe savoarea și puterea punctului (.). Cât despre multitudinea de puncte (..), discuția rămâne deschisă pentru că, după cum se știe, desemnează o lipsă. Iar lipsa a fost considerată din cele mai vechi timpuri și până astăzi o imensă realizare a umanității. Unii iconoclaști chiar consideră că o parte importantă a culturii universale se bazează pe lipsă. Dar lipsa și atributele ei constructive fac deja parte din altă discuție.

Speriați de potențialul punctului, învățații din trecut și cei de astăzi deopotrivă au încercat să-l minimalizeze cât mai mult cu putință. Și nu vorbesc aici despre reprezentarea sa fizică, ci despre semnificația lui. Total artificial, ei au încercat să înrădăcineze ideea conform căreia punctul este numai un semn de punctuație. Numai un semn de punctuație! Ha! Din nefericire, micul tertip a funcționat, din moment ce majoritatea oamenilor chiar consideră punctul numai un semn de punctuație.

Dar punctul nu poate fi minimalizat. Conştiinţa lui a fost transmisă telepatic şi telegenetic. Pur şi simplu există oameni (iar eu mă număr printre ei) care ştiu unde este locul punctului în societate, dar mai ales în conştiinţa umană.

Ei bine, acum, când lucrurile au fost dezvăluite în adevărul lor net (pentru unii înspăimântător), pot să mă uit liniştit în jur şi să afirm: da, Suprema Glumă a Omenirii este punctul. Punctul. PUNCTUL.

A venit vremea să ne folosim de ajutorul pe care ni-l poate da Maiestatea Sa, Punctul.

Oxy Duma simţi nevoia imperioasă de a respira adânc. Respiră adânc. Apoi se întâmplă ceea ce se întâmpla mereu când făcea un efort intens. Adormi buştean.

52

Plin de remuşcări, durere şi transpiraţie, Engelbert Jr. se hotărî că era vremea să se îndrepte către casă. Tatăl său ar fi fost foarte dezamăgit de prestaţia lui. Şi asta pentru că tatăl se sinucisese cu succes în urmă cu câţiva ani. Iar el eşuase. Se întrebă dacă viaţa mai merita trăită după un asemenea eşec. Pe de altă parte, sinuciderea tocmai o ratase. Aşa că era suspendat undeva între viaţă şi moarte. Statutul acesta i se părea aproape de nesuportat. Dar asta era. Nu avea ce să facă. Trebuia să-şi trăiască viaţa în ruşine!

Frământat de sentimente contradictorii, Engelbert Jr. păşea agale către casă. Deodată îşi aduse aminte de cartea pe care avea să o publice în curând, iar gândul acesta îl învioră peste măsură. Ce-i drept, mai exista un ultim detaliu de adăugat, dar cât de important ar fi putut fi acesta?

Era vorba de Suprema Glumă a omenirii. În timpul beţiei sale cu tequila, Oxy Duma îi povestise aproape întreaga carte, dar chiar când ajunsese la Marea Glumă leşinase fără nici un fel de jenă. Până la urmă, cât ar fi putut fi de greu de imaginat Suprema Glumă? Iar cartea... ei bine, cartea i se părea de-a dreptul genială. Şi nu pentru că o scrisese el... de fapt, Oxy Duma, dar ce mai conta... important era că acel subiect de maximă

importanță trebuia împărtășit omenirii cât mai curând cu putință.

Și totuși, Duma avusese primul acea idee. Corect ar fi fost să-l lase *pe el* să publice cartea. Dar la urma urmelor ce era corectitudinea? Engelbert își spuse că avea să scrie o carte despre corectitudine cândva, în viitorul apropiat. Dar nu acum.

Trebuia să ajungă acasă și să se așeze cu mâna pe mașina de scris. Îi trebuiau numai câteva rânduri. Câteva. Îi trebuia neapărat propoziția: *Suprema glumă a omenirii este...* și bineînțeles, trebuia să spună care era. Dar *care* era?

Engelbert își trecu o mână prin fața ochilor, ca și cum ar fi vrut să alunge un gând rău. Își dădu seama că se simțea destul de bine pentru cineva care încercase să-și pună capăt zilelor.

Ajunse acasă.

Casa lui, altădată plină de lume, muzică și bună dispoziție, părea părăsită. Era părăsită și tăcută. Părea mult prea mare. Inutilă. Engelbert călcă pe iarba din curte, întrebându-se de ce avea iarbă în curte.

Da, casa încetase să-l inspire. Era asemenea unei femei pe care nu o mai iubești. Trebuia să se despartă de acea casă. Grădina imensă, piscina în care te puteai îneca lejer, cele nici nu mai știa câte camere, nu numai că nu-l inspirau, dar chiar îl inhibau.

Engelbert avu o ușoară senzație de greață, dar nu înainte de a observa cadavrul care zăcea înțepenit în dormitorul său.

La început nu înțelese despre ce era vorba, apoi văzu că era un cadavru, după care nu mai pricepu nimic. Încă în stare de șoc, Engelbert își prepară un suc de portocale și se culcă. Se trezi după numai câteva minute,

plin de sudoare și de întrebări. *Totuși, cine era acel om care zăcea la picioarele patului său? Ce căuta la el în casă? De ce murise la el în casă? Cine îl ucisese?*

Engelbert își privi cu interes neprefăcut vizitatorul. Se aplecă peste el și începu să-i scotocească prin buzunare. În momentul acela avu o revelație. De fapt, două. Prima era că lichidele îți îmbunătățesc într-adevăr activitatea renală. Iar cea de-a doua că acel om mort nu era un necunoscut. Engelbert îl mai întâlnise de două ori. De fapt, își aducea aminte foarte clar cu câtă satisfacție câștigase licitația Jimmy Hendrix și nota unică *LaDoMiii 7 minor*. Plus că îl întâlnise cu numai câteva ore în urmă, în timp ce tortura un farmacist.

Tot scotocind prin buzunarele proaspătului defunct, Engelbert găsi manuscrisul său. Oare străinul venise să-i fure romanul? Cine să-l fi pus? Nimeni nu știa că el voia să scrie un roman. Nimeni, în afară de Yorgos Paleologu, agentul său. Dar Yorgos era dincolo de orice bănuială, dincolo de bine și de rău. Era infailibil.

Și atunci? Engelbert Jr. își încreți fruntea a mirare, dar acest lucru nu-l ajută în mod semnificativ.

Amintirea îl lovi ca un fulger. Îl văzuse pe acest om împreună cu Oxy Duma. Imediat după licitație, mortului (pe atunci încă viu) i se făcuse rău, iar Oxy Duma îl ajutase. Buuuuuuuun. Reconstituirea faptelor avansa. Așadar, Oxy Duma și străinul se cunoșteau. Poate că erau chiar prieteni. Prin urmare, exista posibilitatea ca străinul să fi știut de romanul lui Duma. Poate că acesta îi destăinuise că voia să scrie o carte despre umorul ezoteric. Din nou buuuuuuuuuun.

Apoi străinul venise la el acasă. Văzuse din întâmplare romanul, sau venise special după el? Lui Engelbert Jr. întrebarea aceasta i se păru atât de importantă

încât trebui să o repete. Văzuse din întâmplare romanul, sau venise special după el? Engelbert zâmbi. Aceasta era într-adevăr o întrebare.

Dacă venise special după el, asta însemna că străinul știa că el, Engelbert, îi furase subiectul lui Oxy Duma. Ceea ce era imposibil. Atunci nu rămânea decât cealaltă variantă. Străinul venise după altceva și găsise manuscrisul din întâmplare. Îl recunoscuse și-l luase cu el pentru a dovedi infracțiunea. Dar murise. Engelbert zâmbi, gândindu-se că hoțul fusese pedepsit pentru necinstea faptei lui. Dar oare ce venise să fure? Engelbert rămase bulversat câteva secunde, dat fiind că răspunsul îi venise în minte înainte să formuleze întrebarea: nota *LaDoMiii 7 minor*.

Era clar că ăsta fusese motivul furtului.

Simțind o ușoară disperare, Engelbert Jr. se uită în jur, știind totuși că una dintre calitățile cele mai de preț ale notei era invizibilitatea. Oricât de mult se uită Engelbert, oricât de tare încercă să-și ascută simțurile, nu reuși să găsească nota care fusese cântată o singură dată. Și pentru că era invizibilă, nici măcar nu avea cum să demonstreze furtul. Acest lucru îl enervă peste măsură. Începu să profereze injurii la adresa mortului și la un moment dat, cât se poate de discret, îi trase și un șut într-o coastă. A cincea de pe partea stângă.

Nu, mortul nu icni, cum s-ar fi așteptat mulți dintre cei care-l cunoșteau pe Micchi Două-Trei Degete. Explicația era foarte simplă. Pentru prima oară în viață, Micchi Două-Trei Degete chiar era mort. Adică mort de-a binelea.

Engelbert Jr. fierbea de mânie. Ce neobrăzare din partea străinului! Să fure! Un hoț! Un hoț de cea mai joasă speță, care în inconștiența sa reușise să rătăcească unul dintre bunurile cele mai de preț ale omenirii.

În acel moment, o altă întrebare (a câta oare în acea seară) îl lovi pe Engelbert atât de puternic, încât acesta se clătină pe picioare și căzu în genunchi. *Dar dacă străinul îl avertizase deja pe Oxy Duma că el, Engelbert Junior, îi furase subiectul cărții?* În mod normal, Duma s-ar fi dus la autorități! Sau, și mai probabil, s-ar fi grăbit să-și publice romanul. Poate chiar în acel moment Oxy Duma îl tipărea!!! Engelbert simțea că se înăbușă! Vedea aievea paginile care ieșeau de sub tiparul proaspăt: pagina 1, pagina 2, pagina 3, pagina 4, pagina 5, pagina 6, pagina 7, pagina 8, pagina 9, pagina 10, pagina 11, pagina 12, pagina 13, pagina 14, pagina 15, pagina 16, pagina 17, pagina 18, pagina 19, pagina 20, pagina 21, pagina 22, pagina 23, pagina 24, pagina 25, pagina 26, pagina 27, pagina 28, pagina 29, pagina 30, pagina 31, pagina 32, pagina 33, pagina 34, pagina 35, pagina 36, pagina 37, pagina 38, pagina 39, pagina 40, pagina 41, pagina 42, pagina 43, pagina 44, pagina 45, pagina 46, pagina 47, pagina 48, pagina 49, pagina 50, pagina 51, pagina 52, pagina 53, pagina 54, pagina 55, pagina 56, pagina 57, pagina 58, pagina 59, pagina 60, pagina 61, pagina 62, pagina 63, pagina 64, pagina 65, pagina 66, pagina 67, pagina 68, pagina 69, pagina 70, pagina 71, pagina 72, pagina 73, pagina 74, pagina 75, pagina 76, pagina 77, pagina 78, pagina 79, pagina 80, pagina 81, pagina 82, pagina 83, pagina 84, pagina 85, pagina 86...

Engelbert se prăbuși din genunchi într-o rână, apoi din rână se întinse pe podea și respiră adânc. Acest roman era salvarea lui și nu putea lăsa lucrurile la voia întâmplării!!!

Dacă Oxy Duma voia război, avea să-i dea el război!!!

Engelbert puse mâna pe telefon. Formă un număr. Se auzi cum suna.

Da?

Yorgos, sunt eu, Engelbert...

Engie, de când așteptam un telefon de la tine! Ce faci? Ce mai face romanul nostru?

Pe Engelbert îl irită cuvântul „nostru", așa cum îl iritau și cuvintele „fântână", „bulboană", „mosor" și „acadea".

Engelbert nu răspunse imediat.

Yorgos, am terminat romanul. Romanul este aici, în fața mea, spuse Engelbert, arătând către cadavrul necunoscutului.

Romanul este...

Gata! strigă Engelbert Jr. Este gata și este genial!!!

Când pot să vin să-l văd? Engie? Când pot să vin?

Mâine să fii aici, Yorgos! O să avem mult de vorbit!

O să vin, spuse Yorgos Paleologu.

Engelbert zâmbi. Cariera sa era la apogeu. Acest roman era cel mai bun pe care-l scrisese până acum. Totuși, mai era un mic detaliu care trebuia rezolvat cât de curând: trebuia să descopere Suprema Glumă a omenirii! Iar restul avea să vină de la sine!

53

Extras din articolul „Lupta Titanilor“, apărut joi, 22 decembrie, în ziarul național *Times New Roman:*

„De mai bine de 7 luni vă relatăm disputa dintre cunoscutul scriitor Engelbert Jr. și megastarul Oxy Duma, considerat cel mai bine vândut scriitor al tuturor timpurilor.

După cum știți, disputa a pornit de la romanele celor doi, Punctul, *al cărui autor este Duma, și* Punctul și virgula *al marelui Engelbert Jr. În afara acuzațiilor de furt și plagiat, care au fost prezentate pe larg în numerele noastre anterioare, disputa continuă pe marginea Supremei Glume a Omenirii, așa cum a fost ea numită.*

După cum se știe, ambele romane au 196 de pagini, sunt scrise cu aceleași fonturi și pe același tip de foaie. Singura diferență este ultimul capitol, în care Oxy Duma dezvăluie Suprema Glumă ca fiind punctul, în timp ce Engelbert Jr. susține cu vehemență că Suprema Glumă este punctul și virgula.

Astăzi vă aducem în premieră mărturiile a doi martori, care ne pot elucida cine a avut primul ideea romanului:

***Borac** (prieten, taximetrist, alb): «Oxy Duma este autorul acestui roman și orice afirmație contrarie este falsă. Am fost alături de el de când a început să-l elaboreze până la ultimul punct, ca să spun așa (râde). Marele Engelbert, care, după părerea mea, este micul, meschinul Engelbert, este doar un*

impostor. Chiar nu-mi dau seama cum a pus mâna pe subiectul cărții lui Oxy. Sunt sigur că posteritatea va dovedi că Engelbert Jr. nu are talent nici cât să-și scrie numele, darămite o asemenea carte!! Cred că sunteți de acord cu mine că miza este enormă, pentru că vorbim de cea mai importantă carte contemporană. (n.r.: Afirmația că Punctul *este cea mai importantă carte contemporană este discutabilă și aparține în totalitate autorului.) Așa că înțeleg de ce Engelbert se agață de ea cu atâta disperare. Dar e doar un mincinos.»*

***Chelner libidinos** (chelner): «Am fost angajat în urmă cu aproape 8 luni, pentru a servi la o petrecere pe care domnul Engelbert a dat-o la dumnealui acasă. În calitate de chelner, am ascultat cu foarte mare atenție și cu totul întâmplător când domnul Engelbert îi povestea acestui Oxy Duma subiectul cărții pe care o scria la acea dată. Era vorba despre umorul ezoteric. Am reținut acest lucru pentru că eu însumi sunt un mare fan al umorului ezoteric. Așadar, este foarte clar cine e hoțul și cine originalul. De asemenea, vreau să neg public acuzațiile care mi s-au adus, confom cărora am primit bani pentru a afirma cele de mai sus și de asemenea conform cărora aș fi cvatrosexual. Nu este adevărat!»*

Doamnelor și domnilor, lupta continuă! Dincolo de miile de volume pe care cei doi autori le vând zilnic, dincolo de banii și celebritatea care îi înconjoară, dincolo de femeile superbe care fac coadă la casa lor, disputa continuă. Care este Suprema Glumă? Punctul sau punctul și virgula? Citiți-ne și mâine!"

54

Oxy Duma se uită fix la computerul din fața sa.

Nu mai fi supărat, îi spuse veselă Malaka, o colegă de birou. Nu ești primul căruia i se taie din salariu.

Oxy nu răspunse.

Deși, dacă mă gândesc mai bine, 80% e cam multișor...

Oxy nu răspunse în continuare. Malaka începu să se îngrijoreze.

Oxy, zi ceva, stai așa de patru ore. Iar visezi cu ochii deschiși? Hai că avem de lucru! Trebuie să facem un spot TV pentru un nou sortiment de tampoane. Pentru femeile frigide!

Malaka izbucni în râs.

Oxy o privi mut. Cu gesturi apatice, de om bolnav, disecă tulpina lui Ramon. Apucă niște foarfece de pe masă și începu să taie încet și metodic țepii lui Ramon: unu, doi, trei...

AUU!

Oxy Duma simțea că trece printr-o perioadă mai proastă. De fapt, nu mai avea chef de publicitate.

Au! Încetează! Stupidule! Cretinule! Om complexat de limitele tale umane! Infamule! De atâtea ori te-ai uitat la mine și te-am inspirat în campaniile tale care ți-au adus premii și acum mă diseci! Ar trebui să fii lobotomizat!

Oare să aibă legătură cu astrele? se întrebă Oxy Duma. Da, putea să aibă legătură cu astrele. Citise cândva într-o revistă pentru femei că astrele îți pot influența ritmul biologic.

Măcar o dată. O dată dacă ai putea să te detașezi și să vezi cum e viața ta, nu te-ai mai plânge că te dau ăștia afară sau că-ți taie din salariu. Ai putea să scrii un roman fabulos. Chiar nu vezi? Auuuuuuuuuu... cretinule! Cu acul ăla impresionam toate insectele din împrejurimi și tocmai mi l-ai tăiat! Ar trebui să te castreze cineva, legumă umană!

Oxy! Mă îngrijorezi, spuse Malaka, dar nu primi nici un feedback din partea interlocutorului.

E la mintea cocoșului! Ai putea să scrii o carte despre umorul ezoteric. Ai putea să inventezi personaje, să amesteci ficțiunea cu realitatea, să devii personaj în propria ta carte, dar nu... preferi să stai și să mă tai pe mine... AAAUUUUU... partea aia chiar n-ar fi trebuit. Chiar aveam mare nevoie de ea. Tâmpitu' dracu'. Ai putea să descrii alchimia fascinantă a creației. Ai atâtea atuuri, pentru că cineva, probabil orb, dacă e să mă întrebi pe mine, a decis că ar fi bine ca tu să fii om, iar eu cactus... Ah, dacă ar fi fost invers, ce ți-aș mai fi făcut acum, Oxy Duma!!! Caznele Evului Mediu ar fi fost mângâieri diafane pe lângă ce ți-aș fi făcut. Maimuță antropoidă! Îl faci de râs pe Darwin! Nu înțeleg! Nu înțeleg! Ai întreaga ta condiție de partea ta, și tu stai aici și te lamentezi!

Dintr-o dată, Oxy Duma se opri. Avea o lucire stranie în ochi. Dintr-un anume unghi ai fi zis că era strabism, dar la o privire mai atentă te edificai: Oxy Duma se gândea la ceva.

Malaka...

Oxy, tremură Malaka de emoție, Oxy, ți-ai revenit...

Am o idee...

Ce idee?

Ce idee ai putea să ai? întrebă și Ramon, destul de înțepat, pe limba lui vegetală.

Cred că...

Se auziră câteva clipe de tăcere.

Cred că am să renunț la slujba asta...

Cuuum?

Aaaa! Slavă pământului uscăcios că ți-a venit mintea la cap! Mult ți-a mai trebuit.

O să scriu o carte, continuă Oxy.

O carte? se miră Malaka. Ce fel de carte? Despre ce?

O să scriu o carte despre condiția cactusului!

Timp de o nanosecundă, lui Oxy Duma i se păru că planta moartă din mâinile lui zvâcnise neputincioasă.

Nuuuuu! Nu! Scrie despre oameni, nu despre cactuși! De ce? De ce mi se întâmplă tocmai mie?

Ramon simți în acele clipe că fotosinteza nu mai era ce fusese odată. Își simți fibrele vegetale crispându-se într-un geamăt imens. Viața îi trecu prin fața ochilor cu aceeași rapiditate cu care-i trecuse și visul că ar fi putut fi om, chiar și Oxy Duma. Gândul că Oxy Duma avea să scrie despre el, Ramon, și nu despre Oxy Duma, așa cum visase Ramon, se dovedea fatal pentru acesta din urmă. De fapt, nu se dovedea... ci s-a dovedit.

Ramon trecu în neființă și o dată cu el muri și cartea pe care ar fi scris-o dacă n-ar fi fost numai un biet exemplar din familia cacteelor, înalt de 12 cm.

SFÂRȘIT

postsfârșit

Această carte este dedicată tuturor vegetalelor, animalelor, saprofitelor, euglenelor verzi sau de alte culori, firelor de praf și păduchilor, elfilor și evident lui Ramon, cactusul meu.

...Și, bineînțeles, tuturor oamenilor care știu că ceea ce nu este uman nu este neapărat inuman.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO92 RNCB 5010 0000 0171 0001,
B.C.R. Filiala sector 1, București

Redactor
RADU PARASCHIVESCU

Tehnoredactor
DANIELA HUZUM

Corector
GEORGIANA BECHERU

Apărut 2005
BUCUREȘTI–ROMÂNIA

Tiparul executat la C.N.I. „CORESI" S.A.

Lumea din *Bestseller* se sustrage tipologiilor convenționale. Un personaj e prieten bun cu un cactus, un altul e alb și vrea să devină negru, un altul e poreclit Micchi Două-Trei Degete și așa mai departe. Oxy Duma, eroul romanului, e un tânăr concediat dintr-o agenție de publicitate și decis să scrie cartea vieții. O carte despre umorul ezoteric. Râsul lumii, ce mai! Numai că viața și ambiția protagonistului sunt doar pretextul unei priviri satirice asupra șabloanelor, clișeelor și fixismelor noastre de zi cu zi. Ne privim în oglinda pe care ne-o întinde Bodgan Mirică și nu ne putem reprima frisonul. Dacă ăștia suntem, nu arătăm deloc grozav, iată mesajul oglinzii. Cam tot ce facem e previzibil și repetitiv. Domiciliem pe Bulevardul Platitudinii, lângă Piața Locului Comun, la doi pași de Monumentul Poncifului Suprem. Și uneori chiar suntem mândri de ispravă.

În aceeași serie:

Andrei Pleșu ***Comédii la porțile Orientului***
Nigel Williams ***Crimele din Wimbledon***
Christopher Buckley ***Nu te porți așa cu Prima Doamnă***